

ΕΡΓΑΤΙΚΗ αλληλεγγυη

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικοπιταλιστικής Αριστεράς

No 1470, 5 Μάη 2021

www.sekonline.gr

τιμή 2 ευρώ

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ 6 ΜΑΗ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΓΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑ

Κυβέρνηση
ρατσιστών
δολοφόνων

Γυρίστε στις σελίδες 6, 7

Τουρκοκύπριοι
και Ελληνοκύπριοι
μαζί στον Αγώνα

σελ. 5

Γυρίστε στις σελίδες
2, 3, 8, 9, 10, 11

Ποια η σημασία της φετινής απεργίας της Πρωτομαγιάς για το γυναικείο κίνημα;

Τη φετινή απεργία της Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη χαρακτηρίζουν δυο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι γίνεται μετά από ένα χρόνο πανδημίας. Και το δεύτερο ότι έρχεται μέσα σε φοβερές εξελίξεις για το γυναικείο κίνημα, με το ξέσπασμα του ελληνικού #metoo και τη μεγαλειώδη απεργιακή 8 Μάρτη που είχαμε φέτος.

Αν αναφερόμαστε στην πανδημία είναι γιατί μέσα σε αυτή την περίοδο επί της ουσίας χειροτέρεψε η θέση των γυναικών μέσα στην κοινωνία. Τα βάρη που φορτώθηκαν στις πλάτες τους με τις απανωτές καραντίνες και όλα τα περιοριστικά μέτρα, με την τηλεργασία, την τηλεκπαίδευση, το κλείσιμο βασικών δομών Υγείας κλπ, πολλαπλασιάστηκαν. Αλλά την ίδια στιγμή, μέσα από τους αγώνες που ξεδιπλώθηκαν στη διάρκεια αυτής της περιόδου, είναι που βγήκε και μαζικά το γυναικείο κίνημα και διεκδίκησε όλα τα κρίσιμα ζητήματα: από τη μόνιμη και σταθερή δουλειά μέχρι τις προσλήψεις σε κεντρικούς κλάδους όπως η Υγεία, η Παιδεία, η Πρόνοια κλπ, και από το ίση αμοιβή για ίση εργασία μέχρι το κάτω τα χέρια από τα σώματά μας, δένοντας τον αγώνα για τις εργασιακές συνθήκες και δικαιώματα με αυτόν ενάντια στις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, τη βία, τις διακρίσεις, όλες τις σεξιστικές επιθέσεις.

Κι όλα αυτά τα διεκδίκησε πολύ πιο καθαρά και ανοιχτά από ποτέ με τις συλλογικές μορφές πάλης και όργανα των εργαζόμενων, τα συνδικάτα, τα σωματεία, τις επιτροπές στους χώρους δουλειάς. Το γεγονός αυτό είναι πολύ σημαντικό, είναι χαρακτηριστικά που είχαμε να δούμε πάρα πολλά χρόνια τόσο έντονα, και βάζει νέες διαστάσεις στην πάλη ενάντια στη σεξιστική καταπίεση. Είναι προχωρήματα που πρέπει να δυναμώσουμε το επόμενο διάστημα και μέσα από τη φετινή απεργία της Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη.

Ποια μέτωπα έχουν να παλέψουν οι γυναίκες εργαζόμενες;

Είμαστε σε μια στιγμή που όλο το εργατικό κίνημα δίνει φοβερές μάχες απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ. Ενάντια στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας. Ενάντια στην καταστροφική συνολικά πολιτική της για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Οι γυναίκες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή αυτών των αγώνων, έχοντας όλα τα παραπάνω αιτήματα και διεκδικήσεις ανοιχτές. Με αυτή την έννοια η φετινή Πρωτομαγιά έχει ήδη μεγάλη σημασία. Αποκτά όμως ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις απέναντι στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη που η κυβέρνηση έχει στα σκαριά.

Με αυτό, η ΝΔ θέλει να τσακίσει όλο το εργατικό κίνημα και τις γυναίκες ιδιαίτερα. Θέλει να καταφέρει ένα πλήγμα, ένα πισωγύρισμα για το γυναικείο κίνημα που την στρίμωξε τόσο πολύ το προηγούμενο διάστημα, που της δημιούργησε μια μεγάλη -αν όχι τη μεγαλύτερη- κρίση. Η κατάργηση του 8ωρου για παράδειγμα θα είναι καταστροφική για τις γυναίκες. Ήδη παλεύουμε απέναντι στις προσπάθειες καταπάτησής του, όπως και όλων των εργασιακών δικαιωμάτων, τώρα με την τηλεργασία και όλα τα μέτρα της πανδημίας. Αν περάσει θα είναι πολλαπλάσια χειρότερο για τις γυναίκες εργαζόμενες που είναι επιφορτισμένες και με όλο το κομμάτι της αναπαραγωγής, της φροντίδας των παιδιών, των συζύγων, των ηλι-

8/3, Απεργιακή διαδήλωση για τη Διεθνή μέρα των Γυναικών. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Οι γυναίκες ενάντια στο σφαγείο Χατζηδάκη

Η Αργυρή Ερωτοκρίτου από την Κίνηση για την Απεργιακή 8 Μάρτη μίλησε στη Λένα Βερδέ

κιωμένων. Θα σημάνει ακόμα περισσότερα βάρη στις πλάτες τους, επέκταση του καθημερινού ήδη εξαντλητικού ωραρίου τους για να ανταποκριθούν σε όλες τις υποχρεώσεις τους. Και μάλιστα χωρίς μισθό μέσα από τις απλήρωτες υπερωρίες.

Το ίδιο ισχύει με τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και την είσοδο των ατομικών “συμφωνιών” με τους εργοδότες. Με ό,τι αυτό σημάνει στο κομμάτι του σεξισμού. Ήδη οι ανισότητες, οι χαμηλότεροι μισθοί, οι ελαστικές σχέσεις κάνουν ακόμα πιο ευάλωτες τις γυναίκες στις σεξουαλικές παρενοχλήσεις και τη βία. Ενώ η απειλή της ανεργίας κάνει πιο εύκολη τη σιωπή των θυμάτων. Αυτά, ό,τι κι αν λέει ο Χατζηδάκης για “αυστηρά μέτρα” κατά της σεξιστικής βίας, απλά θα διογκωθούν.

Αντίστοιχα, το χτύπημα των συνδικάτων είναι περισσότερο σε βάρος των γυναικών. Όλα τα τελευταία χρόνια οι εργαζόμενες στρέφονται εκεί για να προστατευτούν από τις αυθαιρεσίες και τις σεξιστικές επιθέσεις των αφεντικών τους στους χώρους δουλειάς. Το παράδειγμα του κλάδου των καλλιτεχνών φέτος είναι το πιο χαρακτηριστικό. Όταν βγήκαν οι καταγγελίες για τον Λιγνάδη και τους υπόλοιπους “θεατράνθρωπους”, ο κόσμος του χώρου στράφηκε στο συνδικάτο του. Αυτό είναι ένα θετικό παράδειγμα του πώς οι συλλογικές οργανώσεις στους χώρους δουλειάς παίζουν ρόλο και σε αυτά τα ζητήματα. Το να διαλυθούν τα σωματεία στην πραγματικότητα αφήνει εκτεθειμένες τις γυναίκες στις σεξιστικές επιθέσεις, τις παρενοχλήσεις, στα μικρότερα μεροκάματα, στο να κοπούν κατακτήσεις όπως άδειες κυήσεως και μητρότητας, όλα

όσα προσπαθεί λυσσασμένα να πάρει πίσω αυτή η κυβέρνηση και όλες οι προηγούμενες τα χρόνια των μνημονίων.

Οι “εθελοντικές” διευθετήσεις του χρόνου εργασίας και των υπόλοιπων ζητημάτων ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους εργοδότες, για τα οποία προσπαθεί να πείσει ο Χατζηδάκης, είναι φούμαρα. Δεν μπορούν δυο άνισα μέρη να κάνουν ισότιμες συμφωνίες. Αυτό που θέλει να ψηφίσει η κυβέρνηση είναι ένας ωμός εκβιασμός των αφεντικών προς τους εργαζόμενους, το “ή θα το δεχτείς ή θα απολυθείς”. Καμιά προοπτική συνεργασίας με τους εργοδότες δεν υπάρχει, ξέρουμε πολύ καλά πως ό,τι έχουμε κερδίσει σαν εργατική τάξη το έχουμε κερδίσει με τους συλλογικούς αγώνες και με κόντρα απέναντι στα αφεντικά, κι έτσι θα συνεχίσουμε για το 8ωρο, τις συλλογικές συμβάσεις μας, τις πληρωμένες υπερωρίες μας, τις άδειες μας κλπ.

Πώς θα οργανώσει τη μάχη η “Κίνηση για την απεργιακή 8 Μάρτη”;

Πρώτα απ’ όλα, για όλους τους παραπάνω λόγους, η “Κίνηση για την απεργιακή 8 Μάρτη” καλεί σε μαζική συμμετοχή στην απεργία της Πρωτομαγιάς και ρίχνει τις δυνάμεις της για την επιτυχία της. Πάντα είχαμε στο κέντρο της δουλειάς μας τα συνδικάτα. Η φετινή 8 Μάρτη ήταν μεγάλη ακριβώς για αυτό το λόγο. Τώρα θέλουμε όλα τα συνδικάτα που κατέβηκαν εκείνη τη μέρα να δώσουν το παρών στις 6 Μάη έχοντας και αυτή τη διάσταση ξανά στο αγωνιστικό περιεχόμενό τους. Θέλουμε όλες τις γυναίκες που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή τότε και οργάνωσαν την απεργία της 8 Μάρτη να μπουν ξανά μπροστά για την μάχη της Πρωτομαγιάς.

Αυτό έχει σημασία ιδιαίτερα στα κομμάτια του ιδιωτικού τομέα που χτυπιούνται πολύ περισσότερο από αυτή την επίθεση. Είδαμε το τελευταίο διάστημα να βγαίνουν στο δρόμο οι κλάδοι του επισιτισμού, του τουρισμού, γενικά οι ελαστικά εργαζόμενες που παλεύουν να χτί-

σουν σωματεία στους χώρους τους. Χρειάζεται να δώσουμε βάρος για να είναι μαζικά στις 6 Μάη. Αλλά και στο δημόσιο που δεν είναι καθόλου ελεύθερο από το τι σημαίνει εργασιακή ανασφάλεια, σεξισμός, ανισότητες, διακρίσεις.

Για τα νοσοκομεία αυτό είναι ακόμα πιο επιτακτικό. Γιατί εδώ και καιρό έχουν ξεπεράσει τα όριά τους, με τεράστιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές. Και γιατί επιπλέον έγιναν ο χώρος που φάνηκε ξεκάθαρα ότι η κυβέρνηση έχει βάλει στο στόχαστρο τα μαχητικά συνδικάτα, μέσα από την υπόθεση του Κώστα Καταραχιά. Ότι νικήσαμε σε αυτή τη μάχη, ότι πετύχαμε την επαναπρόσληψη του Κώστα έχει γεμίσει με αυτοπεποίθηση όλους τους εργαζόμενους. Πολύ δε περισσότερο το κομμάτι των συμβασιούχων, στο οποίο οι γυναίκες είναι πλειοψηφία και πανηγύρισαν αυτή τη νίκη. Με αυτή τη δύναμη μπορούμε να τα κερδίσουμε όλα και να ξεφορτωθούμε αυτή την κυβέρνηση, που είναι και ο βασικός μας στόχος.

Είναι πολλοί οι λόγοι για τους οποίους θα διαδηλώσουμε στις 6 Μάη.

Σαν μετανάστριες γιατί αντιμετωπίζουμε τον ρατσισμό του ελληνικού κράτους. Σαν γυναίκες γιατί η ανασφάλεια στην οποία μας καταδικάζουν μας κάνει ακόμα πιο ευάλωτες στη σεξιστική βία. Σαν εργαζόμενες γιατί πρέπει να αντισταθούμε στις συνθήκες που μας έχουν επιβάλλει και στη χειροτέρευση τους που σκοπεύουν να φέρουν. Χιλιάδες μετανάστριες μένουν για χρόνια χωρίς χαρτιά και αυτό τις αναγκάζει να προσφεύγουν στη μαύρη εργασία. Αυτό σημαίνει ότι δουλεύουμε δεκαετίες ολόκληρες και δεν έχουμε δικαίωμα στην Πρόνοια. Χιλιάδες ώρες δουλειάς χωρίς ένσημα. Όλες αυτές οι γυναίκες που δουλεύουν ως οικιακή βοηθό στα σπίτια των πλουσίων, που συχνά δεν βλέπουν το φως του ήλιου γιατί δουλεύουν 24 ώρες το 24ωρο, είναι στο έλεος των εργοδοτών τους. Διεκδικούμε να μπει τέλος σε αυτή την κατάσταση και θα παλέψουμε μαζί με όλη την εργατική τάξη.

Λορέτα Μακόλεϊ

Πρόεδρος της Ένωσης Αφρικανών Γυναικών

22/4, Απεργία στα νοσοκομεία. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Παγκόσμια Πρωτομαγιά

Με απεργίες και μαζικές διαδηλώσεις παρά τους αστυνομικούς περιορισμούς και τα έκτακτα μέτρα γιορτάστηκε φέτος η Εργατική Πρωτομαγιά από άκρη σε άκρη, σε όλον τον πλανήτη.

Μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις με τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών έγιναν σε 300 σημεία σε όλη τη Γαλλία (110.000 σε όλη τη χώρα και 20.000 στο Παρίσι σύμφωνα με την αστυνομία), όπου τα συνδικάτα βάδισαν μαζί με τα Κίτρινα Γιλέκα, τους μετανάστες και τους εργαζόμενους στον πολιτισμό για να δεχτούν επιθέσεις της αστυνομίας που κατέληξαν σε δεκάδες συλλήψεις. «Τόνοι χρημάτων πηγαίνουν σε αυτούς που ήδη έχουν πολλά και λιγότερα σε αυτούς που δεν έχουν τίποτε, όπως φαίνεται και από τη «μεταρρύθμιση» περικοπών που ετοιμάζει η κυβέρνηση Μακρόν για το ταμείο ανεργίας» δήλωσε χαρακτηριστικά ο Φιλίπ Μαρτίνεζ από το συνδικάτο CGT.

Σε πολλές πόλεις

Διαδηλώσεις έγιναν και σε πολλές πόλεις της Γερμανίας με την μεγαλύτερη να συμβαίνει στο Βερολίνο όπου σύμφωνα με τους διοργανωτές συμμετείχαν περίπου 20.000 άνθρωποι. «Ήταν μια διεθνιστική Πρωτομαγιά με τη συμμετοχή ντόπιων και μεταναστών, Τούρκων, Κούρδων, Παλαιστίνιων, Εβραίων αντισυνιστών, λατινοαμερικάνων.

«Το παρών έδωσε και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κοινό μπλοκ με Τούρκους συντρόφους της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στο Πανεπιστήμιο Bogazici», μας μεταφέρει ο Λευτέρης Αραμπατζής. «Ένα από τα βασικά συνθήματα της πορείας αφορούσε την κήρυξη από τα δικαστήρια ως αντισυνταγματικού, ενός νόμου που έβαζε φρένο στα ενοίκια και έχει εξοργίσει τον κόσμο εδώ στο Βερολίνο και είχε προκύψει μετά από κινητοποιήσεις που κατέληξαν σε τοπικό δημοψήφισμα. Η διαδήλωση ήταν μαζική παρά τις απαγορεύσεις και παρά το γεγονός ότι όλοι φορούσαν μάσκες, η αστυνομία στο τέλος επιτέθηκε με πρόσχημα την πανδημία».

Συνέχεια στη σελ. 12

Είναι η ώρα του εργατικού οδοστρωτήρα

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας εμφανίστηκε από την πρώτη στιγμή σαν «οδοστρωτήρας» που έβαζε μπροστά να πατήσει κατακτήσεις και δικαιώματα κερδισμένα με σκληρούς αγώνες από την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Ευτυχώς, η αντίσταση σε αυτή την επέλαση ξεκίνησε από την αρχή και χάρη σε αυτές τις αντιστάσεις φτάνουμε στην φετινή Πρωτομαγιάτικη απεργία σε θέση αντεπίθεσης. Τώρα είναι η ώρα για έναν εργατικό οδοστρωτήρα που θα σημάνει το τέλος αυτής της κυβέρνησης.

Τη δυναμική για αυτή την προσπάθεια τη χτίσαμε βήμα-βήμα, από την πρώτη μέρα. Στις 23 Ιούλη του 2019, η νέα τότε κυβέρνηση του Μητσοτά-

κη παρουσίαζε τις προγραμματικές δηλώσεις της, με την Κεραμέως να εξαγγέλλει την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Το κέντρο της Αθήνας σείστηκε εκείνη τη μέρα από ένα μαζικό συλλαλητήριο όπου φοιτητές, εκπαιδευτικοί και οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς βροντοφώναξαν ότι δεν θα περάσει. Ήταν η αφετηρία για το κύμα των κινητοποιήσεων στους χώρους της εκπαίδευσης, το οποίο ανάγκασε την Κεραμέως πρόσφατα να ανακοινώσει ότι η εμφάνιση της «πανεπιστημιακής αστυνομίας» στα ΑΕΙ αναβάλλεται για το φθινόπωρο.

Να τους γκρεμίσουμε

Αντίστοιχα, ο Χρυσοχοΐδης που ξεκίνησε άλλη μια θητεία ως πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας με αλλεπάλληλες επιδείξεις πυγμής, έχει καταλήξει να βουλιάζει στα σκάνδαλα της αστυνομικής προστασίας για τον Φουρθιώτη. Η κρίσιμη καμπή ήταν η μαζική έκρηξη οργής στις γειτονιές ενάντια στην αστυνομική καταστολή μετά το παράδειγμα της Νέας Σμύρνης.

Δεν υπάρχει υπουργός του Μητσοτάκη που να ξεφυγε από τη δίκαιη οργή των εργατών και της νεολαίας για τα αίσχη του. Ο Κικίλιας που καμάρωνε ως ο υπουργός Υγείας που αντιμετώπισε την πανδημία πριν ένα χρόνο, τώρα έχει φτάσει να χρειάζεται μόνιμα τα ΜΑΤ μέσα στο υπουργείο του για να αντιμετωπίσει τους απεργούς των νοσοκομείων, όπως αποδείχτηκε περίτρανα με την καμπάνια ενάντια στην απόλυση του Κώστα Καταραχιά και την απεργία των εργατών της Υγείας στις 22 Απρίλη.

Όλοι μαζί οι υπουργοί που παριστάνουν τους «θεματοφύλακες των αξιών της οικογένειας», με επικεφαλής την Μενδώνη, βρέθηκαν στο στόχαστρο του ελληνικού #metoo και της κινητοποίησης την παγκόσμια μέρα των γυναικών στις 8 Μάρτη.

STOP στις εξορύξεις και τους ανταγωνισμούς

“Η Ελλάδα πιστεύει στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Δεν πρόκειται να αρχίσουμε να σκάβουμε τον βυθό της Μεσογείου για να βρούμε αέριο ή πετρέλαιο για έναν απλούστατο λόγο: χρειαζόμαστε 10 με 20 χρόνια να το βρούμε και να το εκμεταλλευτούμε. Και από άποψη κόστους θα αποδειχθεί πολύ ακριβότερη διαδικασία για εμάς απ’ ό,τι για την Σαουδική Αραβία που κοστίζει λιγότερο από ένα δολάριο να εξαχθεί το πετρέλαιο. Οικονομικά, δεν οραματίζομαι την Ελλάδα ως μια πετρελαιοπαραγωγό χώρα. Και με όλο τον σεβασμό, το Αιγαίο είναι ένας επίγειος παράδεισος, δεν σκοπεύουμε να το μετατρέψουμε σε Κόλπο του Μεξικού. Η Ελλάδα επιθυμεί να έχει ενεργειακά αποθέματα, να έχει μια καλή σχέση με το σαουδικό βασίλειο. Αλλά δεν σκοπεύει στο άμεσο μέλλον να γίνει μια χώρα παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου”.

Τάδε έφη ο Δένδιας σε συνέντευξή του στο Arab News κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στη Σαουδική Αραβία, όπου βρέθηκε για να υπογράψει τη νέα “αμυντική” συμφωνία αποστολής πυραύλων και αξιωματικών. Η δήλωσή του στο Arab News δείχνει να είναι μια ακόμη κολοτούμπα της κυβέρνησης: η πάγια επεκτατική πολιτική της Ελλάδας για εξορύξεις έχει οδηγήσει σε όξυνση τους ανταγωνισμούς για τις ΑΟΖ και τα κοιτάσματα, αλλά και επέκτασή τους με το χτίσιμο “αξόνων”. Τώρα ξαφνικά ο Δένδιας δηλώνει ότι δεν θα εξορύξουμε ούτε φυσικό αέριο ούτε πετρέλαιο.

Οι δηλώσεις αυτές, πέρα από καλόπιασμα του νέου επίδοξου συμμάχου που έρχεται να προστεθεί στα διάφορα αιματοβαμμένα χέρια που σφίγγει η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας στο πλαίσιο της κόντρας με την Τουρκία, είναι ένδειξη μιας αναγκαστικής στροφής. Τον Απρίλη του 2020 το πετρέλαιο των ΗΠΑ είχε πέσει σε αρνητική τιμή για πρώτη φορά στην ιστορία. Λόγω της πανδημίας η ζήτηση ήταν τόσο χαμηλή που έφτασε να υπάρχει έλλειψη αποθηκευτικού χώρου. Η **Exxon-Mobil**, η μεγαλύτερη εταιρία παραγωγής πετρελαίου των ΗΠΑ, έκλεισε το 2020 με 20 δισεκατομμύρια δολάρια ζημιές. Είναι η πρώτη χρονιά που κατέγραψε απώλειες. Η **BP** έχασε 5.7 δισεκατομμύρια. Ο **Φατίχ Μπιρόλ**, διευθυντής της Διεθνούς Αρχής Ενέργειας (International Energy Agency) σημειώνει ότι η πτώση της ζήτησης είναι εφτά φορές μεγαλύτερη από την αντίστοιχη πτώση της κρίσης το 2009.

Όμως η “στροφή” δεν οφείλεται στην πανδημία. Με την επέκτασή των ΑΠΕ και την πτώση του κόστους παραγωγής ενέργειας από αυτές, σε συνδυασμό με τις πιέσεις του περιβαλλοντικού κινήματος διεθνώς, επενδυτές και εταιρίες παραγωγής ορυκτών καυσίμων διαβλέπουν ένα όλο και αυξανόμενο ρίσκο στην απόλυτη αφοσίωση στα πετρέλαια.

Το ρίσκο αυτό δεν απουσιάζει στην Ελλάδα. Η **Repsol** προχωράει να ματαιώσει τα σχέδιά της στα τρία οικόπεδα για τα οποία έχει κλείσει συμφωνία. Η **Total** έδωσε το μερίδιό της από το οικόπεδο 2 στο Ιόνιο στην **Energean**. Η **ExxonMobil** δήλωσε ότι θα επικεντρωθεί στην Αίγυπτο, κάτι που πολλοί στον κλάδο της ενέργειας ερμηνεύουν ως υποβάθμιση της δραστηριότητάς της στην Ελλάδα -όπου είχε συμφωνήσει για δυο οικόπεδα νότια και δυτικά της Κρήτης. Και είναι ένα ρίσκο με επιπλέον παραμέτρους που έρχονται να προστεθούν στις διεθνείς οικονομικές συνθήκες: ο **Γιάννης Μπασιάς**, πρώην διευθύνων σύμβουλος της Ελληνικής Διαχειριστικής Εταιρείας Υδρογονανθράκων δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα ότι πέρα από το σύνθετο ρίσκο μιας επένδυσης, στην Ελλάδα οι επενδυτές διστάζουν και εξ αιτίας της γεωπολιτικής αστάθειας.

Καμία παραίτηση

Ωστόσο κανείς δεν παραιτείται εντελώς από τα πετρέλαια ούτε οι πολυεθνικές, ούτε οι κυβερνήσεις. Σε εφημερίδες όπως οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς οι αναλυτές επιμένουν ότι όσο μεγάλη και να είναι η στροφή προς τις ΑΠΕ, το πετρέλαιο θα συνεχίσει να είναι η ραχοκοκαλιά της παραγωγής ενέργειας για πολλά χρόνια ακόμα. Προειδοποιούν δε ότι μια οικονομική καταστροφή στον κλάδο θα συμπαράσχει ολόκληρη την οικονομία.

Αμέσως μετά τη συνέντευξη του Δένδια στη Σαουδική Αραβία, το υπουργείο Εξωτερικών έκανε διευκρινιστικές δηλώσεις λέγοντας ότι αυτά τα οποία είπε ο Δένδιας δεν αφορούν το υπάρχον

ενεργειακό πρόγραμμα της χώρας. Η “συνεισφορά μας στην ευρύτερη ασφάλεια των ενεργειακών πηγών της Δύσης”, όπως χαρακτήρισε ο Δένδιας την “αμυντική” συμφωνία με την Σαουδική Αραβία, είναι ένα ακόμα βήμα στο χτίσιμο συνεργασιών με τους ανταγωνιστές της Τουρκίας και στο άπλωμα του ανταγωνισμού από τη Μαύρη Θάλασσα μέχρι τον Περσικό Κόλπο.

Οι αντιφατικές δηλώσεις και οι κολοτούμπες είναι αντανάκλαση των αντιφάσεων στις οποίες είναι μπλεγμένος ο ελληνικός καπιταλισμός, αλλά και του αδιεξόδου στο οποίο έχει βρεθεί η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας -στο ίδιο της το εσωτερικό έχουμε δει το προηγούμενο διάστημα να διατυπώνονται ανοιχτές κόντρες, με άλλους να ζητούν κλιμάκωση και άλλους «διάλογο» με την Τουρκία.

Ο ανταγωνισμός για τα πετρέλαια, το φυσικό αέριο, τους αγωγούς και τις ΑΟΖ δεν έχει την παραμικρή σχέση με τις ανάγκες των εργατών. Ούτε όμως και το “όλα για τον τουρισμό” που υπονόησε ο Δένδιας. Οι εργαζόμενοι στο κάτεργο του τουρισμού θα διαφωνήσουν ηχηρά ότι το Αιγαίο είναι ένας “επίγειος παράδεισος”. Χώρια που, ακόμα και με τις δικές τους εκτιμήσεις, τα πράγματα στον τουρισμό αναμένονται και φέτος ζοφερά -κι αυτό είναι κάτι που δεν μπορούν να κρύψουν με επικοινωνιακούς χειρισμούς.

Μετά την τελευταία όξυνση των ανταγωνισμών, τον Σεπτέμβριο του 2020 πάνω από εξήντα περιβαλλοντικές οργανώσεις σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο υπέγραψαν κοινή ανακοίνωση όπου ανάμεσα στα άλλα τόνιζαν: “Οι λαοί των περιοχών της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας έχουν κοινό συμφέρον. Δεν έχουμε ανάγκη να πολεμήσουμε ο ένας τον άλλο για αυτά τα αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου. Πρέπει να συνεργαστούμε για να διαμορφώσουμε μια βιώσιμη ενεργειακή πολιτική για την περιοχή και να αποτρέψουμε τις κυβερνήσεις μας από το να πολεμούν ο ένας τον άλλον για πόρους που θα πρέπει, σε τελική ανάλυση, να παραμείνουν στο έδαφος.” Οι οργανώσεις της **Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης** σε Τουρκία, Ελλάδα, Κύπρο, Αίγυπτο και Συρία είχαν βγάλει την ίδια περίοδο κοινή αντιπολεμική διακήρυξη που απαιτούσε να σταματήσουν οι πολεμικές κραυγές και οι εξορύξεις.

Σε όσους ελιγμούς και να οδηγεί τη ΝΔ η κρίση της και τα αδιέξοδα της διακυβέρνησής της, είναι μια καταστροφή για την εργατική τάξη και τη νεολαία. Το ζούμε καθημερινά, είτε με την αύξηση της στρατιωτικής θητείας και τα δισεκατομμύρια στους εξοπλισμούς, είτε με τις άθλιες συνθήκες εργασίας στον τουρισμό και την προσπάθεια του Χατζηδάκη να τσακίσει τον συνδικαλισμό για να γίνουν κανόνας αυτές οι συνθήκες παντού. Η εργατική εναλλακτική είναι να γκρεμίσουμε όλους αυτούς που παίζουν επικίνδυνα παιχνίδια με τις ζωές μας.

Αφροδίτη Φράγκου

Ο Αναστασιάδης χαρακτηρίσε τα αποτελέσματα της συνόδου για το Κυπριακό στη Γενεύη σαν «επιτυχία υπό τις περιστάσεις». Ο Τατάρ από την πλευρά του πανηγύριζε ότι για πρώτη φορά οι τουρκοκύπριοι έθεσαν γραπτώς στις διαπραγματεύσεις, τη λύση δύο κρατών. Όσο και αν προσπάθησε ο ΓΓ των ΗΕ να σώσει την κατάσταση εξαγγέλλοντας νέα πενταμερή, είναι φανερό ότι η σύνοδος κατέληξε σε φιάσκο.

Κάτι που ήταν αναμενόμενο αφού οι όροι και οι προϋποθέσεις που έβαζαν και οι δύο πλευρές δεν άφηναν περιθώρια επιτυχίας. Η προβολή από τον Τατάρ της θέσης για λύση δύο κρατών ήταν σίγουρο ότι δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή. Το ίδιο και η άρνηση του **Αναστασιάδη** να αναγνωρίσει την πολιτική ισότητα των τουρκοκυπρίων και να δεχτεί την αποτελεσματική συμμετοχή τους στη διακυβέρνηση.

Μπορεί τα περισσότερα ΜΜΕ σε Ελλάδα και Κύπρο να στήριξαν το αφήγημα του Αναστασιάδη και να ρίχνουν την ευθύνη στην άλλη πλευρά, αλλά για πρώτη φορά τόσος πολύς κόσμος, δημόσια και ανοικτά επιρρίπτει ευθύνες και στον Αναστασιάδη. Οχι μόνο για την αποτυχία της συνόδου της Γενεύης αλλά και για τη στάση του στο Γκραν Μοντανά και όσα ακολούθησαν.

Του επιρρίπτει ευθύνες για τις αναφορές που ο ίδιος έκανε για λύση δύο κρατών, σε συναντήσεις με διάφορους παράγοντες οι οποίοι σήμερα αποκαλύπτουν αυτές τις αναφορές όπως ο Αρχιεπίσκοπος. Του επιρρίπτουν ευθύνες για το κλείσιμο των οδοφραγμάτων και πολύ περισσότερο για το ότι ο ίδιος οριοθετεί την διχοτόμηση στήνοντας συρματοπλέγματα σε όλο το μήκος της γραμμής αντιπαράταξης για να σταματήσει τάχα τη διέλευση προσφύγων.

Το αποκορύφωμα βέβαια της υποκρισίας του είναι η υποτιθέμενη αναγνώριση της πολιτικής ισότητας και της αποτελεσματικής συμμετοχής των τουρκοκυπρίων. Κάτι που μεταφράζεται στο ότι για κάθε απόφαση της Κεντρικής Κυβέρνησης θα πρέπει να υπάρχει και μια τουλάχιστο θετική ψήφος από ένα τουρκοκύπριο υπουργό. Ο Αναστασιάδης δηλώνει ότι το αποδέχεται αλλά... μόνο για όσα θέματα αφορούν τους τουρκοκύπριους και σπεύδει να δηλώσει ότι για παράδειγμα οι υδρογονάνθρακες δεν τους αφορούν. Δηλαδή τα θέματα που αφορούν τους τουρκοκύπριους θα τα αποφασίζει αυτός και η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη. Αυτό αποτελεί πιασωγύρισμα ακόμη και από το Σύνταγμα του '60 που παραχωρούσε το δι-

Ελληνοκύπριοι-Τουρκοκύπριοι, κοινός αγώνας

καίωμα βέτο στον τουρκοκύπριο αντιπρόεδρο.

Αυτά όλα έχουν κάνει πολύ κόσμο να μην εμπιστεύεται τον Αναστασιάδη ότι θέλει πραγματικά λύση Ομοσπονδίας, όπου ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι θα μοιράζονται ισότιμα την εξουσία σε μια επανενωμένη Κύπρο. Αυτή την αντίληψη ενισχύουν και οι αποκαλύψεις των σκανδάλων και της διαφθοράς με τα χρυσά διαβατήρια το οποίο απόφερε έσοδα 8 δις ευρώ, που τα μοιράστηκαν κυρίως κατασκευαστικές εταιρείες, δικηγορικά γραφεία και λογιστές. Η επιτροπή που διερευνά το σκάνδαλο αποκάλυψε ότι το 52% των πολιτογραφήσεων που έγιναν ήταν παράτυπες. Η συντριπτική πλειοψηφία από αυτές έγιναν από την κυβέρνηση Αναστασιάδη και ένας σημαντικός αριθμός από αυτές προωθήθηκαν από το δικηγορικό γραφείο Αναστασιάδη που τώρα τα διαχειρίζονται οι κόρες του. Οχι άδικα λοιπόν πολύς κόσμος σκέφτεται ότι ο Αναστασιάδης προτιμά το σημερινό στάτους κβο από το οποίο ο ίδιος και ο περίγυρος του επωφελούνται.

Οργή και αγανάκτηση

Αυτα όλα έχουν προκαλέσει την οργή του κόσμου η οποία εκφράστηκε σε πολλές ευκαιρίες. Η πρώτη σημαντική κινητοποίηση ήταν πέρυσι όταν έκλεισε το οδόφραγμα στην οδό Λήδρας με πρόσχημα την προστασία από τον κορονοϊό την στιγμή που δεν υπήρχε ούτε ένα κρούσμα, ούτε στο βορρά, ούτε στο νότο, αλλά άφησε ανοικτά τα αεροδρόμια και τα λιμάνια απ όπου τελικά μπήκε ο κορονοϊός.

Τους τελευταίους μήνες εντάθηκαν οι κινητοποιήσεις. Στις 13 του περασμένου Φλεβάρη εκατοντάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους για να βρεθούν μπροστά με μια πρωτοφανή επίθεση από την αστυνομία με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά μια κοπέλα που έχασε το μάτι της και ελαφρότερα αρκετοί άλλοι. Αυτή η άγρια καταστολή προκάλεσε την καθολική αντίδραση της κοινωνίας και οδήγησε λίγες μέρες μετά, σε μια από τις μεγαλύτερες και μαχητικότερες διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων με 10,000 κόσμο.

Από τότε ακολούθησαν πολλές διαδηλώσεις με αιτήματα κατά της διαφθοράς και της ανεπαρκούς διαχείρισης της πανδημίας αλλά και με την άμεση σύνδεση των διχοτομικών πολιτικών του Αναστασιάδη με τα σκάνδαλα και τη διαπλοκή του ίδιου και άλλων μελών της κυβέρνησής του σε αυτά.

Παρόμοιες κινητοποιήσεις οργανώνονταν και στην άλλη πλευρά από τους τουρκοκύπριους ενάντια στη

Ανταπόκριση από τη Λευκωσία. Γράφει ο Ντίνος Αγιομαμίτης από την Εργατική Δημοκρατία

προσπάθεια του Ερτογάν να ελέγξει την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή τους. Χρησιμοποιεί για το σκοπό αυτό το οικονομικό πρωτόκολλο με το οποίο χρηματοδοτεί τις αρχές στο βορρά και ελέγχει την οικονομία. Αυτά προκάλεσαν πολλές αντιδράσεις και κινητοποιήσεις. Αυτό που ξεχείλιζε το ποτήρι όμως, ήταν η προσπάθειά του να επιβάλει τη διδασκαλία του κορανίου στα σχολεία. Κάτι που βρήκε την αντίσταση όχι μόνο των συνδικάτων και της κοινωνίας αλλά και της δικαιοσύνης που χαρακτήρισε ως αντισημιτική αυτή την προσπάθεια. Ο Ερτογάν απαξίωσε ακόμη και την απόφαση του δικαστηρίου και απείλησε με κυρώσεις τους τουρκοκύπριους με αποτέλεσμα να ξεσηκώσει θύελλα αντιδράσεων και κινητοποιήσεων.

Αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων και στις δυο πλευρές ήταν η κοινή εκδήλωση το Σάββατο 24 του Απριλίου που έγινε με κοινό αίτημα προς τους ηγέτες και των δυο πλευρών να προχωρήσουν σε συμφωνία για διευθέτηση του Κυπριακού με στόχο την ειρήνη, την συμφιλίωση και την επανένωση του νησιού. Το σύνθημα «η ειρήνη στη Κύπρο δεν μπορεί να εμποδιστεί» στα ελληνικά και τα τούρκικα δονούσε την ατμό-

24/4, Στην κοινή κινητοποίηση για ειρήνη. Φωτό: Δ. Χατζηδημητρίου

σφαιρα και στις δυο πλευρές της Λευκωσίας.

Η εκδήλωση κατέστη από περισσότερες από 120 οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα και από τις δύο πλευρές. Οι δυο πορείες επρόκειτο να συναντηθούν σε ένα σημείο της διαχωριστικής γραμμής, αλλά ο τούρκικος στρατός δεν επέτρεψε στους τουρκοκύπριους να μπουν στη νεκρή ζώνη και έτσι έγιναν δυο παράλληλες πορείες με κοινό περιεχόμενο και κοινά συνθήματα. Συμμετείχαν πάνω από τρεις χιλιάδες κόσμος στην κάθε πλευρά.

Η παράδοση των κοινών αγώνων

Η κοινή εκδήλωση το Σάββατο 24 Απριλίου ήταν μια κορυφαία εκδήλωση με τεράστια σημασία που έδειξε ότι οι απλοί άνθρωποι, οι εργαζόμενοι και στις δυο πλευρές δεν θα μείνουν απαθείς να παρακολουθούν τους ηγέτες τους να παίζουν διπλωματικά

παιχνίδια. Τα κινήματα που αναπτύσσονται και στις δυο πλευρές του συρματοπλέγματος έδειξαν ότι μπορούν και θέλουν να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις. Μπορούν και θέλουν να παρέμβουν ενάντια στις εθνικιστικές πολιτικές και να πιέσουν για μια οριστική διευθέτηση του Κυπριακού με στόχο την ειρήνη και την επανένωση του νησιού.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι οργανώνουν κοινές εκδηλώσεις, απεργίες και κινητοποιήσεις. Η ιστορία του εργατικού κινήματος στην Κύπρο έχει πολλά τέτοια παραδείγματα. Από την δεκαετία του '30 Έλληνες και Τούρκοι στην Κύπρο παλεύουν μαζί για να κερδίσουν τα δίκαια τους σαν εργαζόμενοι. Οργανώνονταν στα ίδια συνδικάτα, μοιράζονταν τους ίδιους κινδύνους στις γαλαρίες των μεταλλείων, τα ίδια κελιά στις φυλακές των αποικιοκρατών και τις ίδιες προσδοκίες για μια καλύτερη ζωή.

Κορυφαίοι αγώνες ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων έγιναν κυρίως την δεκαετία του '40 όπως οι απεργίες για τον τιμάρημο, για το οκτάωρο. Το 1948 ήταν μια χρονιά γεμάτη τέτοιους αγώνες. Από τις 365 μέρες του χρόνου είχαμε απεργία στις 285 από αυτές. Η σημαντικότερη από αυτές ήταν η απεργία των μεταλλωρύχων στο Μαυροβούνι που συμμετείχαν 2.000 εργάτες, 1.200 ελληνοκύπριοι και 800 τουρκοκύπριοι. Κράτησε «124 μέρες που συγκλόνισαν την Κύπρο» όπως πολύ παραστατικά αναφέρεται στο σχετικό βιβλίο που έκδωσε η ΠΕΟ (Παγκύπρια Εργατική Ομοσπονδία). Μια απεργία με πολλές και δυναμικές κινητοποιήσεις και πορείες στις οποίες συμμετείχαν και οι γυναίκες και τα παιδιά των μεταλλωρύχων, με συγκρούσεις με τους απεργοσπάστες και την αποικιακή αστυνομία. Μια απεργία που γνώρισε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης μέσα στην κοινωνία, με τρεις γενικές απεργίες και μαζικές πορείες. Οι εισφορές στο απεργιακό ταμείο έφτασαν τις 40.000 λίρες που σε σημερινές τιμές ισοδυναμούν με εκατομμύρια ευρώ.

Την ίδια χρονιά ακολούθησαν και οι απεργίες των αμιαντορύχων και των οικοδόμων. Την κοινή δράση των ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων ευνοούσε και το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των τουρκοκυπρίων εργαζομένων ήταν οργανωμένοι στην ΠΕΟ, η οποία είχε πάνω από 3.000 τουρκοκύπριους μέλη, ενώ στην αντίστοιχη τουρκική συνδικαλιστική οργάνωση ήταν οργανωμένοι περίπου 1.500.

Οι κοινές απεργίες και κινητοποιήσεις ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων συνεχίστηκαν μέχρι την έναρξη της δράσης της ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών) και τις δολοφονίες των αριστερών και των τουρκοκυπρίων από τον Γρίβα. Το '58 η ΠΕΟ για να προστατέψει τους τουρκοκύπριους από τη δολοφονική δράση του Γρίβα και της ΤΜΤ (Τουρκική Οργάνωση Αντίστασης) τους κάλεσε να αποχωρήσουν από την ΠΕΟ. Κάτι που οδήγησε στην αποδυνάμωση της κοινής δράσης και των ταξικών αγώνων και ενίσχυσε τις εθνικιστικές πολιτικές και στις δυο πλευρές.

Οι μαζικές κοινές δράσεις ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων ξανάρχισαν τα τελευταία χρόνια, μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων με κοινούς γιορτασμούς της πρωτομαγιάς και άλλες ευκαιρίες. Η εκδήλωση της 24ης Απριλίου είναι μια κορυφαία στιγμή σε αυτή την πορεία και μπορεί και πρέπει να γίνει η αφετηρία για ακόμη πιο ουσιαστικές κοινές παρεμβάσεις.

Λαγός... κλαμένος στις Βρυξέλλες

Στις 27/4 η ολομέλεια του ευρωκοινοβουλίου επικύρωσε την πρόταση της αρμόδιας επιτροπής για την άρση της ευρωβουλευτικής ασυλίας του χρυσαυγίτη Ιωάννη Λαγού. Η κυβέρνηση που κουβαλάει το στίγμα της φυγής του ομοϊδεάτη του, Χρήστου Παππά, φρόντισε να εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, να αποσταλεί στη Europol και να παραδοθεί στη συνέχεια στις βελγικές αρχές. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα η Europol και η βελγική αστυνομία βρέθηκαν στην πόρτα του σπιτιού του και τον συνέλαβαν.

Παρ' όλα αυτά η έκδοσή του στην Ελλάδα εξαρτάται, όχι αποκλειστικά, από τη στάση που θα κρατήσει ο ίδιος. Μπορεί πρόσφατα να δήλωνε ότι αν αρθεί η ασυλία του θα επιστρέψει στην Ελλάδα και δεν θα δεχτεί την έκδοσή του, αλλά ο ίδιος και οι ομογάλακτοι του έχουν αποδείξει ότι οι κωλοτούμπες είναι κομμάτι της πολιτικής τους πρακτικής. Ο ίδιος άλλωστε είχε πει ότι σε περίπτωση που θα καταδικαζόταν θα εξέτιε την ποινή του και τον περασμένο Οκτώβρη έλεγε "τη Δευτέρα θα είμαι στο δικαστήριο".

Τώρα φρόντισε αμέσως να πει στον Βέλγο εισαγγελέα πως «δεν συναινεί στην παράδοσή του στις ελληνικές αρχές». Έχει αποφασίσει να προσβάλει τόσο τη διαδικασία κράτησής του -και άρα διεκδικεί να αφεθεί ελεύθερος- αλλά και την ίδια την έκδοσή του στη Ελλάδα ενώ άγνωστο παραμένει αν θα κάνει αίτηση παροχής ασύλου. Η εξέλιξη αυτών των αιτημάτων βρίσκεται στα χέρια του Βέλγου δικαστή ο οποίος καλείται να αποφασίσει αν ο Λαγός είναι ύποπτος φυγής και αν το έγκλημα για το οποίο έχει καταδικαστεί στην Ελλάδα αναγνωρίζεται και στο Βέλγιο. Η έκδοση της απόφασης προβλέπεται πριν τις 15 Μαΐου.

Σε ανακοίνωσή της, η **KEEPΦΑ** αναφέρει πως "η σύλληψη του νεοναζί ευρωβουλευτή Λαγού, μετά την άρση της ασυλίας στο ευρωκοινοβούλιο, είναι άλλο ένα βήμα στην εφαρμογή της απόφασης του δικαστηρίου, στις 7 Οκτώβρη 2020, της καταδίκης της Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής οργάνωσης..." και καταλήγει με κάλεσμα συνέχισης του "αγώνα, για να ξηλώσουμε τα απομεινάρια των νεοναζί και τους ακροδεξιούς του Βελόπουλου. Για να μπει τέλος στη ρατσιστική επίθεση της κυβέρνησης που στρώνει το δρόμο ξανά στους φασίστες, για να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των μεταναστών Μάκι Ντιαμπατέ και Ιμπραήμ Εργκούν, θα δώσουμε το παρών στην Απεργία της Εργατικής Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη".

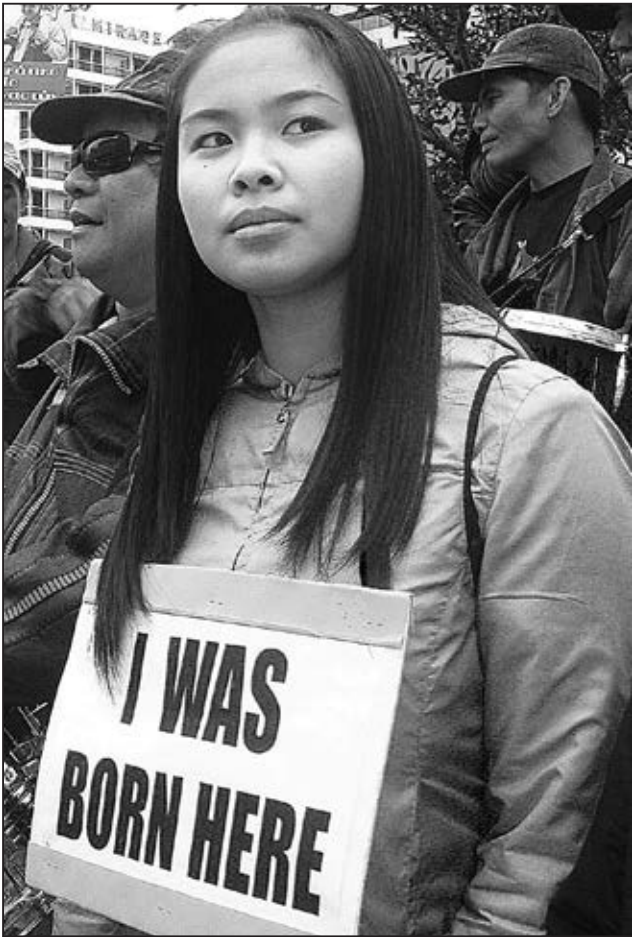
ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ Πραξικόπημα Βορίδη

Νέα υπουργική απόφαση εξέδωσε ο Βορίδης με την οποία ρυθμίζονται τα τεκμήρια για την οικονομική και κοινωνική ένταξη όσων θέλουν να αποκτήσουν ελληνική ιθαγένεια με πολιτογράφηση. Ο υπουργός ξάφνιασε "ευχάριστα" ακόμα και τον Βελόπουλο.

Τον περασμένο Οκτώβρη, όταν το θέμα συζητιόταν στη Βουλή, ο τότε υπουργός **Θεοδωρικός** είχε αναγκαστεί να κάνει μια σειρά από αλλαγές λόγω των αντιδράσεων. Το αρχικό νομοσχέδιο όριζε ότι στην πολιτογράφηση θα είχαν δικαίωμα μόνο όσοι μπορούσαν να παρουσιάσουν σταθερή εργασία και ετήσιο εισόδημα τουλάχιστον ίσο με τις ετήσιες αποδοχές ανειδίκευτου εργάτη. Ο Βορίδης με την νέα απόφαση του επαναφέρει τις προϋποθέσεις με μια γερή έξτρα δόση ρατσισμού.

Καταρχάς αναφέρεται πως "ο αλλοδαπός που επιθυμεί να γίνει Έλληνας /ιδα πολίτης πρέπει να αποδεικνύει ότι διαθέτει ετήσιο εισόδημα που του εξασφαλίζει ένα επαρκές επίπεδο διαβίωσης χωρίς να επιβαρύνει το σύστημα της κοινωνικής πρόνοιας της χώρας" και στη συνέχεια διευκρινίζεται πως αυτό "συναρτάται με τις ετήσιες αποδοχές του αμειβόμενου υπαλλήλου και εργατοτεχνίτη της χώρας όπως αυτές προσδιορίζονται με την εκάστοτε ισχύουσα υπουργική απόφαση με την οποία καθορίζεται το ύψος του κατώτατου μισθού και ημερομίσθιου". Σήμερα αυτό υπολογίζεται στα 7.800 ευρώ με 780 ευρώ προσαύξηση για κάθε παιδί.

Σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία το 40% όλων των δηλώσεων εισοδήματος το 2018 -πολιτογραφημένων και μη- δεν έπιασε το κριτήριο του εισοδήματος ανειδίκευτου εργάτη. Στο στόχαστρο της απόφασης μπαίνει η τεράστια πλειοψηφία των μεταναστών και προσφύγων που έχουν τόσο χαμηλά εισοδήματα που

δεν θα πληρούν τα κριτήρια ενώ οι πλούσιοι διεθνείς φίλοι της κυβέρνησης θα αγοράζουν, με ψίχουλα για αυτούς, το δικαίωμα στην ιθαγένεια.

Το βάθος χρόνου όμως για το οποίο απαιτείται να μπορεί ο κάθε υποψήφιος να παρουσιάσει αυτό το εισόδημα βάζει ένα ακόμα ρατσιστικό εμπόδιο. Για τους Ευρωπαίους που μπορούν να κάνουν αίτηση για ιθαγένεια στα τρία χρόνια παραμονής αυτό ορίζεται στα τρία χρόνια εισοδήματος, ενώ για αυτούς που έχουν ούτως ή άλλως την υποχρέωση να έχουν συμπληρώσει 12 ολόκληρα χρόνια πα-

ραμονής η διάρκεια ορίζεται στα 7 τελευταία χρόνια.

Θα πρέπει δηλαδή οι πιο φτωχοί και κατατρεγμένοι να μην έχουν στην πραγματικότητα μείνει άνεργοι για 7 ολόκληρα χρόνια και να μπορούν να παρουσιάσουν ένα συνολικό εισόδημα περίπου 55.000 ευρώ. Μέσα στην περίοδο της κρίσης και της πανδημίας όταν η ανεργία μεταξύ των μεταναστών αγγίζει το 28% πρόκειται για έναν ξεκάθαρα ρατσιστικό και ταξικό αποκλεισμό.

Από αυτόν δεν θα γλυτώσουν ούτε και όσοι είχαν κάνει αίτηση με τα προηγούμενα καθεστώτα ακόμα και αν είχαν πληρώσει παράβολα αξίας έως και 700 ευρώ αφού θα πρέπει να πληρούν τα εισοδηματικά κριτήρια για πέντε χρόνια από το 2015 και μετά. Τί κι αν είχε κάνει κάποιος αίτηση το 2012 επειδή πληρούσε τα κριτήρια, τώρα πρέπει να προσαρμοστεί στα νέα και πιθανώς να χάσει και τα λεφτά που είχε δώσει.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά όμως, ο Βορίδης χτυπά ακόμα και όσους μεγάλωσαν και πήγαν για ένα διάστημα σχολείο στην Ελλάδα. Βάζει σαν προϋπόθεση για την εξαίρεση από τη διαδικασία των εξετάσεων για την απόκτηση ιθαγένειας -που από μόνες τους αποτελούν ένα σοβαρό εμπόδιο- την επιτυχή παρακολούθηση είτε όλων των έξι τά-

ξεων Γυμνασίου και Λυκείου, είτε την επιτυχή παρακολούθηση Δημοτικού και Γυμνασίου, ενώ οι υποχωρήσεις Θεοδωρικού προέβλεπαν "μόνο" τρεις τάξεις της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Οι αντιδράσεις των οργανώσεων των μεταναστών ήταν άμεσες. Την απάντηση τους και σε αυτήν την επίθεση θα τη δώσουν μαζί με όλο το εργατικό κίνημα στην διαδήλωση της Εργατικής Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη, στην πλατεία Κλαυθμώνος.

Δημήτρης Δασκαλάκης

Τεκμηριωμένα pushbacks

Την εγκληματική πολιτική των βίαιων επαναπροωθήσεων καταμεσής του Αιγαίου ήρθε να επιβεβαιώσει νέα προσφυγή που υπέβαλε ενώπιον του **Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων η MKO Legal Centre Lesbos**.

Πρόκειται για την υπόθεση 180 περίπου μεταναστών, μεταξύ των οποίων βρίσκονταν τουλάχιστον 40 παιδιά και μια έγκυος. Στις 20 Οκτωβρίου σκάφη της Ελληνικής Ακτοφυλακής εκ των οποίων ένα σκάφος Αναζήτησης και Διάσωσης(!) προχώρησαν, σύμφωνα με τους 11 Σύριους που εκπροσωπεί η MKO και που στηρίζει με πλούσιο αποδεικτικό υλικό, σε μια βίαιη και μαζική επιχείρηση απέλασης προς την Τουρκία που διήρκεσε 24 ώρες.

Εκείνο το πρωί, σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες, και ενώ επικρατούσε κακοκαιρία, ακολούθησαν τις οδηγίες της Ακτοφυλακής, μπήκαν στα ελληνικά χωρικά ύδατα και περίμεναν για πάνω από πέντε ώρες. Αντί για διάσωση ή παροχή βοήθειας, δέχθηκαν επίθεση από μασκοφόρους, με μαύρη στολή και χωρίς διακριτικά οι οποίοι τους επιτέθηκαν και τους έκλεψαν κινητά, χαρτιά και χρήματα. Στη συνέχεια τους μετέφεραν σε δύο σκάφη της Ελληνικής Ακτοφυλακής, όπου πέρασαν τη νύχτα στο κατάστρωμα, χωρίς φαί, νερό και οτιδήποτε άλλο. Την επό-

μενη μέρα τους εγκατέλειψαν σε λέμβους στα Τουρκικά ύδατα χωρίς σωσίβια, μέσα επικοινωνίας και τρόφιμα.

Η συγκεκριμένη επιχείρηση δεν αποτελεί εξαίρεση αλλά όπως τονίζει η LLC "ο αριθμός του προσωπικού, των σκαφών και του εξοπλισμού που κινητοποιήθηκαν όπως και ο βαθμός συντονισμού που απαιτήθηκε όσο διήρκεσε το περιστατικό είναι αξιοσημείωτα".

Από την αρχή της χρονιάς 453 πρόσφυγες έχουν πνιγεί στα διάφορα περάσματα της Μεσογείου και οι καταγγελίες για τις δολοφονικές επαναπροωθήσεις πληθαίνουν. Όπως αναφέρουν σε πρόσφατη καταγγελία τους δέκα άλλες MKO "χωρίς να υπαχθούν σε καμία διαδικασία καταγραφής, χωρίς πρόσβαση στη διαδικασία ασύλου ή σε οποιαδήποτε άλλη νόμιμη διαδικασία, άντρες, γυναίκες και παιδιά, που έχουν μόλις εισέλθει ή/και βρίσκονται ήδη στη χώρα αναζητώντας προστασία, επιστρέφονται συνοπτικά, βίαια και αδιάκριτα στην Τουρκία, κατά παράβαση κάθε έννοιας εθνικού, ευρωπαϊκού και διεθνούς δικαίου".

Ο υπουργός Μετανάστευσης Μηταράκης συνεχίζει όμως ακάθεκτος την πολιτική των επαναπροωθήσεων και του "να τους κάνουμε τον βίο αβίωτο", ενώ βαφτίζει fake news όλες τις καταγγελίες ακόμα και αν αυτές προέρχονται από το Συμβούλιο της Ευρώπης και τον ΟΗΕ.

Πρόσφυγες και μετανάστες μαζικά στις 6 Μάη

Μέσα από τα στρατόπεδα, οι πρόσφυγες και οι προσφύγισες μαζί με τους μετανάστες και τις μετανάστριες μέσα από τις οργανώσεις και τις κοινότητές τους μας καλούν να βαδίσουμε μαζί για την φετινή Εργατική Πρωτομαγιά στις 6 Μάη, στις 11πμ στην πλατεία Κλαυθμώνος.

Την φετινή Πρωτομαγιά θα είμαστε στο δρόμο μαζί για να τιμήσουμε αυτή τη γιορτή των εργατών και των εργατριών. Έχουμε τις ίδιες διεκδικήσεις με όλους τους υπόλοιπους. Ζητάμε ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, θωρο και αξιοπρεπείς μισθούς. Με την πανδημία η εύρεση σταθερής δουλειάς έχει γίνει ακόμα πιο δύσκολη για εμάς.

Διεκδικούμε όμως και ίσα δικαιώματα. Θέλουμε η αστυνομία να σταματήσει να κάνει διακρίσεις απέναντι μας επειδή δεν είμαστε λευκοί. Ζητάμε σεβασμό και απαιτούμε όσοι δεν σέβονται τα δικαιώματά μας να τιμωρούνται. Γι' αυτό τον λόγο ζητάμε να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για τον θάνατο του Μάκι Ντιαμπατέ στο στρατόπεδο της Κω.

Ίσα δικαιώματα και στη δυνατότητα ένταξης στην ελληνική κοινωνία. Πολλοί από εμάς ζούμε στη χώρα εδώ και δέκα, δεκαπέντε ή και είκοσι χρόνια. Η χώρα, η πόλη, η γειτονιά έχουν γίνει αναπόσπαστο κομμάτι μας. Τα εμπόδια όμως που μας βάζει το κράτος είναι πολλά. Εγώ είμαι στην Ελλάδα 18 χρόνια, δουλεύω εδώ και 14 χρόνια με ένσημα και χρειάζεται ακόμα να ανανεώνω την άδεια παραμονής μου κάθε δύο χρόνια.

Αισθάνομαι αδικημένος. Παρ' όλα αυτά έχω αποφασίσει να προσφέρω και για αυτό προπονώ την ποδοσφαιρική ομάδα γ' κατηγορίας του Αθλητικού Ομίλου Κωφών. Η προσφορά όμως δεν αρκεί. Πρέπει να παλέψουμε όλοι μαζί για ένα καλύτερο μέλλον για όλους.

Καπί Ντιαλό, Πρόεδρος Κοινότητας Γουινέας στην Ελλάδα

Φέτος οι ανάγκες των μεταναστών και των προσφύγων είναι περισσότερες από ποτέ.

Μέσα στα στρατόπεδα κόσμος βασανίζεται, υποφέρει από τις ελλείψεις και σε κάποιες περιπτώσεις οδηγείται ακόμα και στον θάνατο όπως έγινε πρόσφατα με τον Ιμπραήμ Εργκιούν και τον Μάκι Ντιαμπατέ.

Μας λένε ότι πρόκειται για κέντρα φιλοξενίας αλλά ξέρουμε όλοι πως είναι ψέματα. Πολύς κόσμος χαροπαλεύει μέσα σε αυτά και εκατοντάδες κόσμου παραμένουν φυλακισμένοι για πάνω από 18 μήνες. Με την πανδημία τα πράγματα έχουν γίνει ακόμα πιο δύσκολα. Χιλιάδες κόσμου δεν έχουν πρόσβαση σε αξιοπρεπές φαγητό, έγκυες γυναίκες δεν έχουν πρόσβαση στην Υγεία, μικρά παιδιά δεν έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση, στην απαραίτητη μόρφωση.

Έξω από τα στρατόπεδα τα πράγματα είναι σίγουρα καλύτερα αλλά οι δυσκολίες και τα ρατσιστικά εμπόδια που μας βάζουν είναι πολλά. Οι εργοδότες με τις πλάτες της κυβέρνησης πιέζουν τα μεροκάματα προς τα κάτω, απειλούν και μας οδηγούν σε όλο και πιο μεγάλη ανασφάλεια.

Γι' αυτό, αυτή την Εργατική Πρωτομαγιά, η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδος "Η Ενότητα" με όλες τις άλλες κοινότητες μεταναστών θα είναι στον δρόμο μαζί με το εργατικό κίνημα. Είμαστε κομμάτι του, γιατί είμαστε και εμείς εργάτες. Αν δεν μιλήσουμε, αν δεν αντιδράσουμε θα χάσουμε. Πρέπει να αντισταθούμε όλοι, ενωμένοι. Έλληνες και ξένοι. Να διεκδικήσουμε μισθούς, καλές συνθήκες εργασίας αλλά και να κλείσουν τα κέντρα δολοφονίας, να πάρουν όλοι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες χαρτιά. Αυτό θέλουμε και ο μόνος τρόπος για να το πετύχουμε είναι να παλέψουμε όλοι μαζί.

Τζαβέντ Ασάμ, Πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδος "Η Ενότητα"

Φέτος, όπως και κάθε χρόνο, μετανάστες και πρόσφυγες από το Ιράν ετοιμαζόμαστε για να συμμετάσχουμε στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς. Ειδικά φέτος που συμπίπτει με την άρση του λοκντάουν, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε στην κυβέρνηση ότι έξι μήνες λοκντάουν δεν μας έκαναν να ξεχάσουμε πώς να παλεύουμε.

Μέσα στην καραντίνα πολλοί από εμάς χάσανε τις δουλειές τους και τώρα έρχονται να κόψουν τις πιο βασικές παροχές. Ανακοίνωσαν πως από την 1η Ιουλίου, όσοι δεν μένουν σε αναγνωρισμένες δομές δεν θα δικαιούνται πλέον το πενιχρό επίδομα των 150 ευρώ. Στερούνε έτσι από χιλιάδες αναγνωρισμένους ως πρόσφυγες τα ελάχιστα αυτά απαραίτητα χρήματα, τα οποία πολλοί τα κάνουν κοινό ταμείο ώστε να νοικιάσουν ένα διαμέρισμα και να μείνουν όλοι μαζί μέσα στις πόλεις σαν άνθρωποι.

Πρόκειται στην πραγματικότητα για μια προσπάθεια να τους διώξουν από την Ελλάδα προς τη χώρα καταγωγής τους ή προς άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Σύμφωνα με ένα πρόσφατο άρθρο της Deutsche Welle, πάνω από 8.000 άνθρωποι που είχαν πάρει άσυλο εδώ έχουν φύγει από το περασμένο καλοκαίρι με προορισμό τη Γερμανία. Κάνουν ό,τι μπορούν για να μας πετάξουν έξω.

Προσπαθούν να υπεργεμίσουν τα καμψ κλείνοντας κάποια και στοιβάζοντας τους ανθρώπους πίσω από φράχτες. Το να λες ότι δίνεις άσυλο από μόνο του δεν σημαίνει τίποτα αν δεν μπορείς να εγγυηθείς μια ανθρώπινη μεταχείριση.

Όμως δεν υπάρχει μόνο αυτή η όψη του νομίσματος. Υπάρχει και ο κόσμος της αλληλεγγύης που χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε. Και είναι πολύς αυτός ο κόσμος. Με όλον αυτόν τον κόσμο θέλουμε να βαδίσουμε μαζί φέτος στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς.

Ρεμπουάρ Κομπαντί, Πρόσφυγας από το Ιράν

Η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να μας κάνει να χάσουμε την ανθρωπιά μας. Μας αντιμετωπίζουν σαν ζώα, μας βάζουν μέσα σε κλουβιά, πνίγουν οικογένειες μέσα στη θάλασσα.

Δεν σταματάνε να μας βάζουν εμπόδια σε κάθε προσπάθεια που κάνουμε να φτιάξουμε τις ζωές μας έστω και λίγο καλύτερες. Είναι ρατσιστές και γεμίζουν και την κοινωνία με το δηλητήριό τους. Αυτό όμως δεν μπορούμε να το αφήσουμε χωρίς απάντηση. Πρέπει όλοι μαζί, μετανάστες και πρόσφυγες αλλά και όλοι οι Έλληνες που είναι μαζί μας και ενάντια σε αυτή τη ρατσιστική πολιτική να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για να το σταματήσουμε. Για να μην μας κόψουν το επίδομα, για να μην γίνονται εξώσεις, για να μην μας χτυπάνε, για να μην μας φυλακίζουν, για να μην μας πνίγουν στο Αιγαίο και στον Έβρο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα είμαστε όλοι στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς. Θα πλημμυρίσουμε τους δρόμους για να βάλουμε τέλος στα ρατσιστικά τους σχέδια.

Τζοχόβα Κουαρσίε, Πρόσφυγας από την Γκάνα

Θα είμαστε στο δρόμο όχι μόνο για να διαμαρτυρηθούμε για τους πρόσφατους θανάτους στα στρατόπεδα, για τις συνθήκες, για τους πνιγμούς και την ταλαιπωρία των προσφύγων.

Θα είμαστε εκεί για να διεκδικήσουμε καλύτερους όρους ζωής απέναντι στην εκμετάλλευση των εργοδοτών. Θέλουμε να δουλεύουμε όποτε και όσο θέλουν αυτοί, να μην ξέρουμε τί ώρα θα γυρίζουμε σπίτι μας και τι ώρα θα ξεκινάμε. Για εμάς τους μετανάστες αυτό είναι ήδη μια πραγματικότητα. Αυτό το νέο νομοσχέδιο όμως είναι μια επίθεση στα δικαιώματα όλων μας γιατί τα κάνει όλα αυτά νόμιμα. Πρέπει να τους σταματήσουμε. Η διαδήλωση της πρωτομαγιάς πρέπει να είναι μαζική αλλά θα είναι μόνο η αρχή αν προχωρήσουν.

Αντρέ Ντεμεζόν, Κοινότητα Καμερουνέζων στην Ελλάδα

Τίνος είναι το “αξιακό σύμπαν” της ακροδεξιάς;

Ένα τμήμα της μελέτης με θέμα «Η κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου στην Ελλάδα: φύλο, ΜΜΕ, Ενοπλες Δυνάμεις, Εκκλησία» παρουσίασε η ΕφΣυν στο φύλλο της την περασμένη Παρασκευή. Η μελέτη, που είναι έργο της ομάδας κοινωνικών μελετών Dissensus αναμένεται να δημοσιευθεί ολόκληρη στα ελληνικά και στα αγγλικά τον Σεπτέμβριο του 2021 με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ.

Από τα πρώτα συμπεράσματα και τους πίνακες ερωτήσεων που έθεσαν υπόψη της ΕφΣυν οι μελετητές, προκύπτουν μερικές αναπόφευκτες παρατηρήσεις. Οι ερωτήσεις 4-11, όπως διαβάζουμε «επικεντρώνονται στο ζήτημα της πολιτισμικής ταυτότητας και της πολιτισμικής διαφοράς». Εδώ σύμφωνα με τους μελετητές «αρχίζει να διαφαίνεται ότι παρόλη την ομόψυχη καταδίκη της Χρυσής Αυγής, αντιλήψεις που είναι κεντρικές στο αξιακό σύμπαν της Άκρας Δεξιάς τυγχάνουν σημαντικά μεγαλύτερης αποδοχής». Ας δούμε όμως τι είδους ερωτήματα θέτουν οι μελετητές για να καταλήξουν σε αυτό το συμπέρασμα.

Και όσον αφορά στην ουσία αλλά και στον τρόπο με τον οποίο τίθενται οι ερωτήσεις αναπαράγουν όλα τα κλισέ και τα κυρίαρχα ρατσιστικά ιδεολογήματα: «Θεωρείτε ότι ο ελληνικός πολιτισμός είναι ανώτερος των άλλων;» (ΝΑΙ 35%), «Νοιώθετε ότι η χώρα κινδυνεύει από πολιτισμική αλλοίωση;» (ΝΑΙ 57,1%), «Θεωρείτε ότι η μετανάστευση σχετίζεται με την εγκληματικότητα;» (ΝΑΙ 58,5%), «Νοιώθετε ότι ο αριθμός των μεταναστών στην χώρα είναι αρκετά μεγάλος;» (ΝΑΙ 62,5%), «Συμφωνείτε/χρησιμοποιείτε τη λέξη λαθρομετανάστες;» (ΝΑΙ 50,1%).

Αντιδραστικά

Είναι προφανές ότι τα ερωτήματα ορίζουν και το πλαίσιο των απαντήσεων: Ψάξτε να βρείτε την «πολιτισμική αλλοίωση», την «συσχέτιση με την εγκληματικότητα», την «ανωτερότητα του ελληνικού πολιτισμού», την «χώρα που βουλιάζει» από τους μετανάστες. Μέσα από ένα τέτοιο ερωτηματολόγιο τα αντιδραστικά ιδεολογήματα καταλήγουν στην έρευνα να γίνονται «μεγαλύτερης αποδοχής».

Είναι όμως μόνο το «αξιακό σύμπαν» της άκρας δεξιάς που εκφράζουν αυτά τα ερωτήματα; Εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία τα περισσότερα από αυτά τα ιδεολογήματα αποτελούν πλέον τα βασικά εργαλεία που χρησιμοποιεί η άρχουσα τάξη και κυρίαρχα κόμματα, δεξιά και σοσιαλδημοκρατικά, στην Ελλάδα, στην ΕΕ και διεθνώς για να διασπάσουν την εργατική τάξη. Δεν ανακαλύπτει κανείς την πυρίτιδα διαπιστώνοντας ότι ιδέες της κυρίαρχης τάξης ασκούν πλατιά επιρροή.

Η πραγματικότητα είναι ότι απέναντι στον συστημικό, συστηματικό και μακροχρόνιο βομβαρδισμό της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων από την ρατσιστική προπαγάνδα, τα πράγματα έχουν ακολουθήσει την αντίστροφη κατεύθυνση. Στην αντιφατική συνείδηση της εργατικής τάξης αυτό που έχει κυριαρχήσει στις πιο μεγάλες και κρίσιμες καμπές είναι η δύναμη της ενότητας της τάξης. Αν ο όρος «λαθρομετανάστης» -που πρωτοεμφανίστηκε στο ελληνικό λεξιλόγιο κατευθείαν από τη ΝΔ στις αρχές του '90- σήμερα δεν επιτρέπεται στα επίσημα έγγραφα, αυτό οφείλεται στους σκληρούς αγώνες της πρώτης γενιάς μεταναστών που μαζί με τους ντόπιους και τα συνδικάτα έσπασαν τις προκαταλήψεις και κέρδισαν τη νομιμοποίηση.

Θα συμμετέχουμε στην πανεργατική απεργία στις 6 Μάη γιατί δεν πρέπει να περάσει το νομοσχέδιο του Χατζηδάκη που καταστρατηγεί το 8ωρο και τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας.

Ειδικά σε ένα χώρο όπως η Ιδιωτική Υγεία με τεράστια κερδοφορία στην περίοδο της πανδημίας, οι κλινικάρχες θα έχουν τη δυνατότητα να κερδοφορήσουν ακόμα περισσότερο στις δικές μας πλάτες. Σε αυτή την περίοδο, παρότι ο φόρτος εργασίας έχει ανέβει, οι εργοδότες επιλέγουν να περιορίσουν ακόμα περισσότερο τις θέσεις εργασίας και πολύ συχνά οι θέσεις καλύπτονται με ελαστικά εργαζόμενους. Αυτό θέλουν να το μονιμοποιήσουν και να το σταθεροποιήσουν παντού, προς όφελος των αφεντικών. Δεν θα τους περάσει. Οργανώνουμε την απεργία στις 6 Μάη σε χώρους της ιδιωτικής Υγείας με εξορμήσεις σε κλινικές όπως αυτές που προηγήθηκαν στο Ωνάσειο, το Υγεία και το Μετροπόλιταν και θα συνεχίσουμε για να κάνουμε μια απεργία σεισμό!

Πηνελόπη Κουτσουδάκη,
Εργαζόμενη στην Ιδ. Υγεία

Η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά έχει μια ιδιαιτερότητα. Αν τα προηγούμενα χρόνια απεργούσαμε και τιμούσαμε την ιστορική μνήμη των αγώνων του εργατικού κινήματος, φέτος απεργούμε για να υπερασπιστούμε όσα είχε παράξει αυτό το κίνημα και πλέον αμφισβητούνται.

Μέσα στην πανδημία έρχεται ένα νομοσχέδιο που καταστρέφει ό,τι έχει κερδηθεί εδώ κι ενάμιση αιώνα. Είναι αδιανόητο να έχουμε μια κυβέρνηση που προσπαθεί να μας πείσει ότι εργοδότης κι εργαζόμενος συζητάνε ισότιμα, τη στιγμή που έχουμε μια ανεργία να καλπάζει και την κρίση να έρχεται σε ακόμα μεγαλύτερο μέγεθος. Είναι ιστορικό καθήκον για κάθε εργαζόμενο κι εργαζόμενη η μάχη για να μην περάσει αυτή η επίθεση. Δεν υπάρχουν πια δικαιολογίες για ανάθεση. Πρέπει όλοι να βρεθούμε στο δρόμο. Απεργούμε για τις ζωές μας και το μέλλον μας. Γι' αυτό και στις 6 Μάη κατεβαίνουμε όλες και όλοι στην πανεργατική απεργία.

Μαργαρίτα Συγγενιώτου,
οργανωτική γραμματέας ΠΟΘΑ

Όλοι και όλες στην απεργία 6Μ

12/4, Συγκέντρωση των καθαριστριών/στών του ΥΠ.ΟΙΚ. στην Ερμού. Φωτό: Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης

Η Εργατική Πρωτομαγιά είναι η δική μας μέρα. Πρέπει να είμαστε όλες ενωμένες για να βρούμε το δικό μας. Είμαστε τόσα χρόνια στη δουλειά και τώρα πάνε να μας διώξουν.

Να μας πούνε για ποιο λόγο μας διώχνουν. Δεν μπορούν. Όλες οι καθαρίστριες και οι καθαριστές θα πρέπει να κατέβουμε στην απεργία στις 6 Μάη. Και ως καθαρίστριες αλλά και ως εργάτριες μετανάστριες και μετανάστες. Ήρθαμε εδώ για μια καλύτερη ζωή. Είμαι εδώ 25 χρόνια, μεγαλώσαμε στην Ελλάδα, έχουμε πληρώσει λεφτά στο ελληνικό κράτος, δουλεύουμε. Παρόλα αυτά μας κάνουν τη ζωή δύσκολη για να μας δώσουν χαρτιά, ταυτότητα, ιθαγένεια. Στις 6 Μάη θα πρέπει να πάρουν απάντηση για όλα αυτά που μας κάνουν.

Μιμόζα,
σχολική καθαρίστρια

Με τη συμμετοχή μας στην απεργία στις 6 Μάη συνεχίζουμε τον ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στις απολύσεις. Διεκδικούμε δικαίωση για όλες και όλους τους συμβασιούχους.

Η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά μας βρίσκει στο δρόμο του αγώνα για την εξασφάλιση της δουλειάς και της αξιοπρέπειάς μας. Δίνουμε τη μάχη εδώ και πολλές εβδομάδες με κινητοποιήσεις έξω από το Υπουργείο Οικονομικών και στις 6 Μάη θα ενωθούμε με όλους τους άλλους κλάδους εργαζόμενους που θα απεργούν. Στην ενότητα και τη μαζικότητα είναι η δύναμή μας.

Τζένη Μπάλα,
μέλος Συντονιστικής Επιτροπής
Συμβ/χων καθαριστριών Υπ. Οικονομικών

Η φετινή απεργιακή πρωτομαγιά έχει πολύ μεγάλη σημασία. Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου η κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζει επιθέσεις στα εργασιακά με την κατάργηση του 8ωρου και τις ατομικές συμβάσεις εργασίας με ελαστικούς όρους και την επίθεση στον συνδικαλισμό με το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται να φέρει ο Χατζηδάκης το επόμενο διάστημα.

Οι μάχες που έχουνε δώσει κατά την διάρκεια της πανδημίας πολλοί εργατικοί χώροι θα πρέπει να ενωθούν σε έναν πανεργατικό απεργιακό ξεσηκωμό για να σταματήσουμε τις επιθέσεις που ετοιμάζει η κυβέρνηση. Από τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία με τις απεργίες για προσλήψεις και ενίσχυση της δημόσιας Υγείας αλλά και την μεγάλη μάχη ενάντια στην απόλυση του Κ. Καταραχιά μέχρι τους εργάτες της Τέχνης, του επισιτισμού και πολλές άλλες μικρές και μεγάλες μάχες σε εργατικούς χώρους.

Για να σταματήσουμε τις χιλιάδες απολύσεις συμβασιούχων που ετοιμάζει η κυβέρνηση το επόμενο διάστημα σε δήμους και κοινωνικές υπηρεσίες που θα έχει σαν αποτέλεσμα την διάλυση των υπηρεσιών και παροχών για τους δημότες.

Η απεργία στις 6 Μάη με τα σωματεία μπροστά θα είναι η αρχή όχι μόνο για να σταματήσουμε το νομοσχέδιο Χατζηδάκη αλλά και για να ανατρέψουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων και να παλέψουμε για την εργατική εναλλακτική.

Θανάσης Λυμπερόπουλος,
συμβασιούχος εργαζόμενος στο δήμο Αχαρνών

Η πανεργατική απεργία στις 6 Μάη είναι πολύ σημαντική και κρίσιμη. Είναι μια απεργία σε σύγκρουση με την κυβέρνηση αλλά και με γραφειοκράτες σαν αυτούς της ΓΣΕΕ που είναι σε απόλυτη ευθυγράμμιση με τις κυβερνητικές επιλογές.

Χρειάζεται να κοντράρουμε τις πολιτικές της κυβέρνησης. Η κατάργηση του 8ώρου και η γενίκευση των ελαστικών σχέσεων εργασίας αφορούν εκατομμύρια κόσμο. Το ίδιο και οι επιθέσεις στον συνδικαλισμό με τις οποίες προσπαθούν να περιορίσουν τη δυνατότητα κήρυξης απεργίας. Αυτή η επίθεση είναι casus belli για την εργατική τάξη και πρέπει να αποκρουστεί πάση θυσία. Τον ξέρουμε τον Χατζηδάκη από προηγούμενες επιθέσεις. Δεν άφησε τίποτα όρθιο στο περιβάλλον, τα έδωσε όλα στις μεγάλες εταιρίες για να φυτέψουν αιολικά πάρκα σε προστατευόμενες περιοχές. Πάμε να κλιμακώσουμε τη σύγκρουση με την κυβέρνηση, μια σύγκρουση που μπορεί να τελειώσει με νίκη της εργατικής τάξης. Προϋπόθεση και πρώτο βήμα για αυτό, είναι να πείσουμε όλους και όλες να κατέβουν στην απεργία της 6ης Μάη. Στην Ξάνθη έχουμε ξεκινήσει την οργάνωση της απεργίας με εξορμήσεις σε εργατικούς χώρους και καλούμε σε προσυγκέντρωση την ίδια την ημέρα της απεργίας, στις 10:30πμ στο Εργατικό Κέντρο για να ενωθούμε στη συνέχεια με όλους τους απεργούς στις 11πμ στην Περιφέρεια.

Τζεμαλί Μηλιαζήμ,
Δάσκαλος, Ξάνθη

Οι σπουδαστές των καλλιτεχνικών σχολών θα κατέβουμε στην απεργία της Εργατικής Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη.

Η συμμετοχή μας στην απεργία και τη διαδήλωση είναι κομμάτι της μάχης που δίνουμε εδώ και μήνες, καθώς για πάνω από ένα χρόνο οι σχολές μας είναι κλειστές. Διεκδικούμε το άνοιγμά τους με τους όρους που βάζουμε εμείς. Ταυτόχρονα συμμετέχουμε για να συνδεθούμε με όλη την εργατική τάξη που δίνει τη μάχη ενάντια σε μια κυβέρνηση που σπέρνει το θάνατο και τη φτώχεια. Για να μην περάσει το αντεργατικό νομοσχέδιο του Χατζηδάκη αλλά και για να κερδίσουμε όλα αυτά που διεκδικούν οι εργαζόμενοι του Πολιτισμού που μαστίζονται από την κρίση που έφερε η πανδημία και η κυβερνητική διαχείρισή της. Οι σπουδαστές/τριες της σχολής θεάτρου «Δήλος» έχουμε πάρει απόφαση συμμετοχής στην απεργία και αντίστοιχος προσανατολισμός υπάρχει και στο Συντονισμό των καλλιτεχνικών σχολών.

Αλεξάνδρα Μαρτίνη,
σπουδάστρια
δραματικής σχολής

Στις 6 Μάη κατεβαίνουμε όλες και όλοι. Για να ενωθούμε φοιτητές/τριες, πρόσφυγες, μετανάστες, εργαζόμενοι/ες.

Ενώνουμε τις δυνάμεις μας για να ξεκαθαρίσουμε στην κυβέρνηση ότι δεν θα περάσει το αντεργατικό νομοσχέδιο του Χατζηδάκη. Για το φοιτητικό κίνημα η απεργιακή Εργατική Πρωτομαγιά στις 6 Μάη είναι ο επόμενος μεγάλος σταθμός της μάχης που δίνουμε ενάντια στην κυβέρνηση από την αρχή της χρονιάς. Κατεβαίνουμε με τη δυναμική που μας δίνει η πρώτη νίκη που πετύχαμε με το πάγωμα της εφαρμογής του νόμου Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη που θα έβαζε τους μπάτσους στις σχολές. Οι αγώνες μας μπορούν να νικάνε.

Άλκηστis Μιχαλοπούλου,
Φοιτήτρια Πάντειο

Πανεργατικός ξεσηκωμός

Η ώρα της μαζικής πανεργατικής απάντησης στην κυβέρνηση έφτασε, με την απεργία της Εργατικής Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη. 24ωρη απεργία έχουν κηρύξει η ΑΔΕΔΥ, το Εργατικό Κέντρο Αθήνας και πολλά Εργατικά Κέντρα της χώρας. Στην Αθήνα τα συνδικάτα καλούν σε συλλαλητήριο στις 11πμ στην πλατεία Κλαυθμώνος. Ο Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης καλεί σε προσυγκέντρωση στις 10:30πμ στο Υπουργείο Εργασίας. Μέχρι και την τελευταία στιγμή οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες του Συντονισμού οργάνωναν την απεργία με εξορμήσεις, αφισσοκολήσεις και συζητήσεις σε εργατικούς χώρους και γειτονίες.

Σε προκήρυξή τους μεταξύ άλλων τονίζουν: «Έχουμε απέναντι μας μια κυβέρνηση που η εγκληματική της διαχείριση για την πανδημία έχει αφήσει μέχρι τώρα πάνω από 10.000 νεκρούς από κορονοϊό και πολλές ακόμη χιλιάδες από άλλες ασθένειες που δεν μπόρεσαν να βρουν την υγεία τους στο διαλυμένο ΕΣΥ... Η κυβέρνηση για να στηρίξει ακόμη περισσότερο τα αφεντικά, φέρνει τις επόμενες βδομάδες νομοσχέδιο στη βουλή που καταργεί ουσιαστικά το 8ωρο, επιτρέποντας στην εργοδοσία να απασχολεί τους εργαζόμενους έως 10 ώρες καθημερινά χωρίς επιπλέον αμοιβή. Και στο ίδιο νομοσχέδιο, προσπαθεί να τσακίσει το δικαίωμα στον συνδικαλισμό, το δικαίωμα στην απεργία, στη διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας. Δεν θα περάσουν!.. Θα βρεθούμε μαζικά στο δρόμο στις 6 Μάη, στην απεργία για την πρωτομαγιά που μας καλούν η ΑΔΕΔΥ, δεκάδες ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα και συνδικάτα. Προσπερνάμε την κυβέρνηση που ορίζει την αργία της Πρωτομαγιάς στις 4 Μάη και την ηγεσία της ΓΣΕΕ που της κάνει τις πλάτες και απεργούμε μαζικά στις 6 Μάη. Να ενώσουμε όλοι μαζί τα ρυάκια της αντίστασης με ένα μαζικό ορμητικό ποτάμι που δεν θα τους αφήσει καν τα περιθώρια να καταθέσουν το νόμο έκτρωμα που ετοιμάζει ο Χατζηδάκης αλλά πολύ περισσότερο, θα παρασύρει την κυβέρνηση του Μητσοτάκη και θα την στείλει εκεί που έχουμε στείλει όλες τις κυβερνήσεις της δεξιάς τις τελευταίες δεκαετίες, στα σκουπίδια».

Σε μια σειρά γειτονίες οι τοπικοί πυρήνες του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος προχωράνε σε εκδηλώσεις - συζητήσεις την Τρίτη 4 και την Τετάρτη 5 Μάη, για την απεργία στις 6 Μάη και τη μάχη ενάντια στην επίθεση Χατζηδάκη (βλ. σελ. 16).

Πανεργατική Απεργία 6 Μάη

Αθήνα 11πμ, πλ. Κλαυθμώνος – προσυγκέντρωση 10:30πμ Υπ. Εργασίας

Θεσσαλονίκη

10πμ Αγ. Σοφίας και Εγνατίας

Χανιά 10:30πμ πλ. Δημ. Αγοράς

Ηράκλειο 10πμ Αγ. Βενιζέλου

Πάτρα 10:30πμ

Εργατικό Κέντρο Πάτρας, πλ. Όλγας

Γιάννενα 10πμ Κ. Πλατεία

Βόλος 10:30πμ Αγ.Νικόλαος

Ξάνθη 11πμ Περιφέρεια,
προσυγκέντρωση 10:30πμ Εργατικό Κέντρο

Η Πρωτομαγιά ποτέ δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια τυπολατρική τελετουργία. Κυρίως σήμερα, στη σκιά του πιο μαύρου αντεργατικού νομοθετήματος, εφάμιλλου και χειρότερου του Ν. 330 του Λάσκαρη.

Οι εργαζόμενοι στο Μετρό προχωράμε σε 24ωρη απεργία την Πέμπτη 6 Μάη.

Ειδικά ως εργαζόμενοι στις Αθηναϊκές συγκοινωνίες έχουμε πρόσθετους λόγους για την κινητοποίησή μας. Χωρίς να έχει αρθεί ούτε ψήγμα από τις μνημονιακές καταληστεύσεις που έχουμε υποστεί, προωινίζονται νέες σφοδρότερες. Οι αντισυνδικαλιστικές κατασταλτικές ρυθμίσεις δεν κατεβαίνουν γενικώς και στο άσχετο. Καταπατούνται όλες οι κατοχυρωμένες με Σ.Σ.Ε. κατακτήσεις μας. Με το πρόσχημα της επιδημίας, παρείσφρυσαν ήδη τα ΚΤΕΛ στις αστικές συγκοινωνίες, ενώ οι ιδιωτικοποιήσεις είναι διακηρυγμένη επιδίωξη της κυβερνώσης συμμορίας.

Υποβολιμαίες, είτε ηττοπαθείς αντιλήψεις ότι "οι κινητοποιήσεις είναι χαμένος κόπος" απαιτείται να αποκρούνται σφοδρά, και είναι εκτός των άλλων και ανιστόρητες. Τουναντίον, αν δεν είχαν υπάρξει κινητοποιήσεις το μόνο βέβαιο είναι ότι οι απώλειές μας θα ήταν πολύ μεγαλύτερες. Τι θα τους εμπόδιζε;

Αν υπάρχει κάτι που μπορούμε να προσάψουμε στον συλλογικό ταξικό εαυτό μας είναι ότι τις τελευταίες δεκαετίες κινητοποιούμαστε μόνο αμυντικά προς επιθέσεις όπως η παρούσα, χωρίς αντεπιθέσεις επανάκτησης των απωλειών μας. Και μάλιστα μία εποχή κατά την οποία η ψαλίδα μεταξύ πλουσίων και φτωχών ανοίγει με πρωτόγνωρα βάνους ρυθμούς, με εκατόμβες θυμάτων. Ιστορικό καθήκον της γενιάς μας είναι αυτή την ψαλίδα να την κλείσουμε απότομα, βίαια και τελεσίδικα.

Η μαζικότητα των διαδηλώσεων και οι αυξανόμενες απεργιακές τρικλοποδιές στην καπιταλιστική κρεατομηχανή είναι απαραίτητες για την κλιμάκωση των ταξικών αγώνων ως την τελική ανατροπή.

Για να καταλήξει και ο Χατζηδάκης σαν τον προκάτοχό του Λάσκαρη, στον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας...

Νίκος Σμπαρούνης, Εργαζόμενος στο Μετρό

ΑΡΤΑ Τη μνήμη του εργάτη Χρήστου Ζορμπά τίμησε το Εργατικό Κέντρο Άρτας ανήμερα την Πρωτομαγιά.

Ο Χρήστος Ζορμπάς σκοτώθηκε στο εργοστάσιο 'Ηπειρος' τον Ιούλιο του 2020. Η υπόθεση των συνθηκών του θανάτου του παραμένει ανοιχτή με την έρευνα να συνεχίζεται για τις ευθύνες της εργοδοσίας σε σχέση με τα μέτρα ασφαλείας. «Συνεχίζουμε τον αγώνα για να αποκαλυφτούν οι εγκληματικές παραλείψεις της εταιρίας "Ηπειρος" που οδήγησαν στον τραγικό θάνατο του Χρήστου, για να πληρώσουν οι υπεύθυνοι. Για να μην θρηνούμε άλλους νεκρούς της τάξης μας» υπογραμμίζει ο Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης σε ανακοίνωσή του. Το Εργατικό Κέντρο έκανε αντίστοιχη ενέργεια και για τον διανομέα Γιώργο Γούντζα στο σημείο που σκοτώθηκε.

Ο φετινός εορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς είναι ο δεύτερος που γίνεται σε καταστάσεις πανδημίας και καραντίνας!

Η χρονιά που πέρασε βρήκε το υγειονομικό κίνημα στην πρώτη γραμμή ενάντια στην κυβέρνηση και τις δολοφονικές της επιλογές. Αγνόησαν επιδεικτικά τα αιτήματά μας για προσλήψεις προσωπικού, για μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και για επίταξη του ιδιωτικού τομέα Υγείας χωρίς αποζημίωση για να σωθούν χιλιάδες άνθρωποι. Αντί για αυτά η κυβέρνηση προσέλαβε μπάτσους, αγόρασε περιπολικά και αύξησε την καταστολή. Αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής ήταν και η επίθεση για την απόλυση του Κώστα Καταραχιά, προέδρου του σωματείου στον Άγιο Σάββα. Όπως όμως απαντήσαμε σε αυτή την επίθεση, με ομοψυχία και αλληλεγγύη και καταφέραμε να κερδίσουμε την μονιμοποίηση του Κώστα, έτσι θα απαντήσουμε και τώρα που η κυβέρνηση ετοιμάζεται να κατεβάσει το αντεργατικό νομοσχέδιο του Χατζηδάκη.

Η φετινή Πρωτομαγιά με την απεργιακή κινητοποίηση στις 6 Μάη, στις 11πμ στην Κλαυθμώνος, μπορεί και θα γίνει η αφετηρία ενός εργατικού κινήματος που όχι μόνο θα σταματήσει την επίθεση αλλά και που θα ρίξει και την κυβέρνηση! Έχουμε την δύναμη και ξέρουμε και τον τρόπο: όλοι μαζί στην απεργία.

Κατερίνα Πατρίκιου,
γραμματέας Συλλόγου Εργαζομένων
νοσοκομείο Αγ.Σάββας

XANIA

Με την Πρωτομαγιά να έχει περάσει και τις 6 του Μάη να πλησιάζει είναι ανάγκη να ξεσηκωθούμε.

Ενώ η κυβέρνηση και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πιέζουν για αργία στις 4/5, μετατρέποντας μια μέρα αγώνα σε μια «επετειακή γιορτή-αργία», εμείς σαν εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσουμε «βροντοφωνάζοντας». Η εργατική τάξη οφείλει να βρεθεί την Πέμπτη στον δρόμο για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της και να πολεμήσει την επαναφορά του εργασιακού μεσαίωνα.

Τον δρόμο μάς τον δείχνουν οι μέχρι τώρα δράσεις μας. Από το περασμένο φθινόπωρο και τις τότε μάχες του κινήματος (7η Οκτώβρη, 17η Νοέμβρη και 6η Δεκέμβρη), ο Μάρτης με τις δικές του μεγάλες δράσεις (8 και 20) και φυσικά το φοιτητικό κίνημα, φανερώνουν την μαχητικότητα του κόσμου. Σε όλη την Ελλάδα, οι φοιτητές το τελευταίο εξάμηνο έχουν συγκρουστεί άμεσα με τους κυβερνητικούς στόχους και τις δυνάμεις καταστολής. Συγκρούσεις οι οποίες ανάγκασαν τον Χρυσοχοϊδή να μεταθέσει την είσοδο των μπάτσων στις σχολές από τις 15 του Απριλίου στον Σεπτέμβριο.

Τίποτα δεν έχει τελειώσει και πιστεύω πως είναι πλέον ανάγκη να συνδεθούν τα αγωνιζόμενα κομμάτια για να αποτελειώσουμε την επικίνδυνη αυτή κυβέρνηση και τα πλάνα της. Οι προσπάθειες συντονισμού των σωματείων των εκπαιδευτικών και των φοιτητών στα Χανιά υπήρξαν σημαντική βάση για την δημιουργία ενός μεγαλύτερου μετώπου ενάντια στα αντιδραστικά δημιουργήματα της φαντασίας της Κεραμέως. Αντίστοιχα αυτή η Πέμπτη πρέπει να γίνει η βάση για μια συνολική μάχη της εργατικής τάξης και των φοιτητών ενάντια στον Μητσοτάκη, τον νεοφιλελευθερισμό και τον καπιταλισμό.

Βαγγέλης Κωνσταντουλάκης
Φοιτητής Πολυτεχνείο Χανιά

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ο αντεργατικός-αντιαπεργιακός νόμος Χατζηδάκη που ετοιμάζεται να φέρει στην Βουλή η κυβέρνηση Μητσοτάκη βάζει στο στόχαστρο εργατικές κατακτήσεις, τα συνδικάτα, το δικαίωμα των εργαζομένων στον συνδικαλισμό, τις συλλογικές συμβάσεις και το πιο ισχυρό όπλο που έχουν, αυτό της απεργίας.

Οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες, σύσσωμη η άρχουσα τάξη της χώρας και μαζί της οι πολιτικοί της εκφραστές προχωράνε σε αυτήν την επίθεση έχοντας την πικρή εμπειρία μιας ολόκληρης μνημονιακής δεκαετίας που σημαδεύτηκε από απεργίες. Προχωράνε σε αυτήν την κίνηση γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι μπαίνουμε ξανά σε μια περίοδο κρίσης.

Αυτή η εικόνα κάνει αναπόφευκτες τις συνδέσεις με την πρώτη παρόμοια απόπειρα της Νέας Δημοκρατίας αμέσως μετά το πρώτο ορμητικό απεργιακό κύμα της μεταπολίτευσης να ψηφίσει τον περιβόητο αντιαπεργιακό «Νόμο 330». Ακριβώς 45 χρόνια πριν, στις 25 Μάη του 1976 η τότε κυβέρνησή της βρέθηκε αντιμέτωπη με μια 48ωρη γενική απεργία που κήρυξαν σωματεία και ομοσπονδίες, με δεκάδες χιλιάδες απεργούς να συγκροτούνται με τα ΜΑΤ και τις αύρες της αστυνομίας που άφησαν πίσω νεκρή μια μικροπωλήτρια στην Ομόνοια.

Η πτώση της χούντας το καλοκαίρι του 1974, έναν χρόνο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν μια τεράστια νίκη του κινήματος που ήρθε από τα κάτω, βγάζοντας στο προσκήνιο των εξελίξεων την εργατική τάξη που άναψε φωτιά στο σύστημα τα αμέσως επόμενα χρόνια. Οπλισμένοι με την αυτοπεποίθηση που έδωσε το Πολυτεχνείο, οι εργαζόμενοι-ες μπήκαν στη μάχη για να διεκδικήσουν όλα εκείνα τα δικαιώματα που τους στερήσει η επταετία αλλά και την «αποχουντοποίηση» στον ίδιο τον χώρο δουλειάς τους και σε ολόκληρη κοινωνία.

Το ξεκίνημα έγινε με την απεργία της **Νάσιοναλ Καν** τον Οκτώβρη του 1974 με πρωτοβουλία της εργοστασιακής επιτροπής που είχε συγκροτηθεί στο σωματείο στους χώρους ήταν ανύπαρκτα από την εποχή της χούντας, ενώ η ΓΣΕΕ, οι περισσότερες ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα ήταν κάτω από τον έλεγχο διορισμένων ή 'εκλεγμένων' με νοθεία δεξιών εργάτοπατέρων. Στη Νάσιοναλ Καν απεργούσαν μαζί Πακιστανοί μετανάστες και ντόπιοι εργάτες/τριες.

Τη Νάσιοναλ Καν ακολούθησαν οι τεχνικοί Τύπου, η ΗΒΗ, η Ολυμπιακή, η ΙΤΤ, η Πεινέ, οι μεταλλωρύχοι του Μποδοσάκη, τα Ναυπηγεία της Ελευσίνας, οι έκτακτοι του ΟΠΑΠ, οι γιατροί του ΚΑΤ. Το 1975, στη μάχη μπαίνουν πλέον όλα τα μεγάλα εργοστάσια που γίνονται κάστρα του απεργιακού αγώνα: Βιαμάς, Βιοχάλο, όλα τα Ναυπηγεία, όλα τα Ορυχεία, Πίτσος, Εοκίμι, Ιζόλα, Τριαντέζ, Τρικοπί, Φούλγκορ, Βιοχρώμ, ΕΤΜΑ, Λαδόπου-

λος –ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό.

Το κίνημα περνάει από το ένα εργοστάσιο στο άλλο αγκαλιάζοντας ολόκληρους τους κλάδους αιχμής: Κλωστοϋφαντουργία, ηλεκτρικές συσκευές, ναυπηγεία, αμαξώματα, οικοδομές. Τον Ιούλη του 1975, η πρώτη επέτειος από την πτώση της χούντας σημαδεύεται από την απεργία των οικοδόμων και την άγρια σύγκρουση με την αστυνομία στους δρόμους της Αθήνας. Οι μαίες και οι νοσοκόμες που δουλεύουν στις κλινικές (ΕΣΥ βέβαια δεν υπήρχε) καταβαίνουν στους δρόμους, οι τηλεφωνήτριες του ΟΤΕ ξεκινάνε απεργίες.

Μαζικές απεργίες

Τα χαρακτηριστικά των απεργιών συμπυκνώνει η απεργία διαρκείας που ξεκινάει στα μέσα Αυγούστου του 1975 στην **Χαρτοποιία ΜΕΛ**, με έδρα τη Θεσσαλονίκη. Οι εργάτες της ανακάλυψαν από την αρχή πώς οργανώνεις απεργία, κατάληψη, συμπάρασταση. Δυο μήνες μετά το ξεκίνημα της απεργίας καταβαίνουν στην Αθήνα. Ξενυχτάνε μπροστά στη Βουλή και κάνουν συνελεύσεις στα Προπύλαια. Η κυβέρνηση στέλνει αστυνομία να τους διώξει. Οι απεργοί υπερασπίζονται το χώρο μαζί με συμπαραστάτες. Αποφασίζουν τελικά να πάνε στο Πολυτεχνείο φωνάζοντας "Το δρόμο τον δείχνει ο Νοέμβρης" και το κάνουν κέντρο αγώνα. Έτσι κερδήθηκε το δαύλο. Οι απεργοί εκδίδουν την "Φωνή των απεργών της ΜΕΛ" η οποία μετατρέπεται σε εργαλείο συμπάραστασης, με χιλιάδες φύλλα να πουλιούνται σε άλλα εργοστάσια όπου συγκεντρώ-

Η γενική απεργία του Μάη του 1976

νονται χρήματα για τους απεργούς. Η ΜΕΛ οργανώνει συναυλίες αλληλεγγύης και συγκεντρώσεις συμπαραστάσης μέσα στο Πολυτεχνείο

Στην Πάτρα, όπου είχε ξεκινήσει ωρύτερα απεργία σε ένα άλλο εργοστάσιο του ίδιου ιδιοκτήτη, του Λαδόπουλου, η αλληλεγγύη ήταν συγκλονιστική. Στην πρωτοβουλία που πήραμε να οργανώσουμε συναυλία με τον Μικρούτσικο, τη Δημητριάδη και άλλους μαζέψαμε περίπου 100.000 δραχμές για τους απεργούς, ένα τεράστιο νούμερο για την εποχή. Για ένα διάστημα οι εργάτες της Πάτρας ανέβηκαν και αυτοί στην Αθήνα, όπου ενώθηκαν με τη ΜΕΛ. Αυτό είναι μια ακόμη τακτική που γενικεύτηκε στις απεργίες του '74-'76. Να απεργούν ταυτόχρονα σε πολλά μαγαζιά του ίδιου αφεντικού, για να αυξάνεται η πίεση. Τελικά ενώ πλησίαζε η επέτειος του Πολυτεχνείου και με πρόσχημα ότι "ο γιορτασμός του δεν προσφέρεται για οικονομικούς αγώνες", η ελεγχόμενη από την ρεφορμιστική αριστερά ΕΦΕΕ, απαιτεί από τους απεργούς να φύγουν. Οι εργάτες γύρισαν στο εργοστάσιο και έβαλαν μπρος τις μηχανές, κάτω από το δικό τους έλεγχο. Τελικά η εργοδοσία υποχώρησε, έδωσε αυξήσεις και πλήρωσε ακόμη και τις μέρες της απεργίας.

Το 1976, στο αποκορύφωμά αυτού του κινήματος γίνονται μαζικές απεργίες. Κύριο χαρακτηριστικό της περιόδου ήταν οι απεργίες διαρκείας. Οι απεργοί οργανώνονται στις επιτροπές αγώνα, οργανώνουν απεργιακές φρουρές.

Μέσα από αυτήν την διαδικασία κάνουν την εμφάνισή τους καινούργια σωματεία σε όλους τους χώρους δουλειάς, που μαζικοποιούνται ραγδαία. Το αίτημα για συλλογικές συμβάσεις αγκαλιάζει όλο το εργατικό κίνημα. Πάνω απ' όλα οι απεργίες αρχίζουν να στριμώχνουν τα αφεντικά που αναγκάζονται να δίνουν αυξήσεις και να κάνουν παραχωρήσεις στα ωράρια και τις συνθήκες δουλειάς. Ανάμεσα στο 1974-80, οι αυξήσεις στις αποδοχές στους περισσότερους χώρους εργασίας ξεπερνάνε την αύξηση των τιμών (241%). Είναι 337% στους βιομηχανικούς εργάτες, 298% στις οικοδομές, 422 % στην ΔΕΗ.

Εφ Συν, είναι χαρακτηριστική η πρώτη φράση του Καραμανλή: «Όπως γνωρίζετε, Κύριοι, το θέμα το οποίον τελευταίως μας απασχολεί έντονα είναι το θέμα των απεργιών. Είναι ένα φαινόμενον δυσάρεστον, που ημπορεί να εξελιχθεί κατά τρόπον επικίνδυνον, εάν δεν εύρωμε τους καταλλήλους τρόπους να το αναχαιτίσωμεν ...πρέπει να δαμάσωμεν τις απεργίες».

Ο νόμος 330 περιορίζει δραστικά το δικαίωμα στην απεργία, νομιμοποιούσε την ανταπεργία (λοκ άουτ) και τη συγκρότηση απεργοσπαστικών μηχανισμών. Απαγόρευε την «πολιτική απεργία», τις απεργίες αλληλεγγύης, αλλά και κάθε άλλη απεργιακή κινητοποίηση που δε στρέφεται κατά του συγκεκριμένου εργοδότη και δεν περιορίζεται σε καθαρά μισθολογικά αιτήματα. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες που δεν κηρύσσονταν «υπό του νομίμως συνεστημένου σωματείου» (αλλά από συνελεύσεις εργαζομένων) ή αποφασίζονταν με πλειοψηφία κάτω του 75%. Επιβλήθηκε υποχρεωτική οκταήμερη προειδοποίηση των απεργών προς τον εργοδότη, ποινικοποιήθηκε η καταστολή της αστυνομίας και η απεργοσπασία δεν μπορούσε να το νικήσει. Στις αρχές του Μάρτη του 1976 ο ΣΕΒ ζήτησε με συνέντευξη Τύπου τη λήψη μέτρων, και στο υπουργικό συμβούλιο της κυβέρνησης του γέρου **Καραμανλή** που έγινε τέσσερις μέρες μετά, αποφασίστηκε η κυβερνητική επίθεση που μεταφράστηκε στον 330 και άλλους νόμους μετά από αυτόν. Στα πρακτικά, που έχει δημοσιεύσει η

Εφ Συν, είναι χαρακτηριστική η πρώτη φράση του Καραμανλή: «Όπως γνωρίζετε, Κύριοι, το θέμα το οποίον τελευταίως μας απασχολεί έντονα είναι το θέμα των απεργιών. Είναι ένα φαινόμενον δυσάρεστον, που ημπορεί να εξελιχθεί κατά τρόπον επικίνδυνον, εάν δεν εύρωμε τους καταλλήλους τρόπους να το αναχαιτίσωμεν ...πρέπει να δαμάσωμεν τις απεργίες».

Ο νόμος 330 περιορίζει δραστικά το δικαίωμα στην απεργία, νομιμοποιούσε την ανταπεργία (λοκ άουτ) και τη συγκρότηση απεργοσπαστικών μηχανισμών. Απαγόρευε την «πολιτική απεργία», τις απεργίες αλληλεγγύης, αλλά και κάθε άλλη απεργιακή κινητοποίηση που δε στρέφεται κατά του συγκεκριμένου εργοδότη και δεν περιορίζεται σε καθαρά μισθολογικά αιτήματα. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες που δεν κηρύσσονταν «υπό του νομίμως συνεστημένου σωματείου» (αλλά από συνελεύσεις εργαζομένων) ή αποφασίζονταν με πλειοψηφία κάτω του 75%. Επιβλήθηκε υποχρεωτική οκταήμερη προειδοποίηση των απεργών προς τον εργοδότη, ποινικοποιήθηκε η καταστολή της αστυνομίας και η απεργοσπασία δεν μπορούσε να το νικήσει. Στις αρχές του Μάρτη του 1976 ο ΣΕΒ ζήτησε με συνέντευξη Τύπου τη λήψη μέτρων, και στο υπουργικό συμβούλιο της κυβέρνησης του γέρου **Καραμανλή** που έγινε τέσσερις μέρες μετά, αποφασίστηκε η κυβερνητική επίθεση που μεταφράστηκε στον 330 και άλλους νόμους μετά από αυτόν. Στα πρακτικά, που έχει δημοσιεύσει η

έλεγχαν την ΓΣΕΕ και διάφορες Ομοσπονδίες) και η αντιπολίτευση στη Βουλή καταδίκασαν αυτό το τερατούργημα. Έτσι κήρυξαν την 48ωρη γενική απεργία, στις 24 και 25 Μάη, όταν το νομοσχέδιο πήγε στη Βουλή. Ήταν μια πανεργατική σεισμός. Υπολογίζεται ότι απέργησαν περίπου μισό εκατομμύριο εργάτες και εργάτριες και στην Αθήνα δεκάδες χιλιάδες κατέβηκαν στις 24 Μάη πανικοβάλλοντας την κυβέρνηση που την επόμενη μέρα επιτέθηκε. Σε συνέντευξή του σε παλιότερο φύλο της Εργατικής Αλληλεγγύης ο **Νίκος Γεωργίου**, οικοδόμος τότε, περιγράφει τι έγινε τη δεύτερη μέρα της απεργίας: «Η απεργιακή συγκέντρωση ήταν έξω από το θέατρο Διάνα στην Ιπποκράτους. Είχε χιλιάδες κόσμο. Υπήρχε η κλασική διαδικασία με συνδικαλιστές σαν κεντρικούς ομιλητές, βουλευτές της Αριστεράς που συμπαραστέκονταν κλπ. Από τα κάτω όμως γίνεται μεγάλη συζήτηση ότι δεν μπορούμε να περιοριστούμε στα, πρέπει να γίνει διαδήλωση. Από τα πάνω ανακοινώνεται η λήξη της συγκέντρωσης και τα συνήθη «βρισκόμαστε σε αγωνιστική ετοιμότητα» κλπ. Οι απεργοί όμως αρνήθηκαν να φύγουν και συγκρότησαν διαδήλωση στην Πανεπιστημίου με προορισμό το υπουργείο Εργασίας στην Πειραιώς. Δεν ήταν μόνο οι οικοδόμοι. Αμέτρητοι εργατικοί χώροι έβγαλαν απεργία και κατέβηκαν οργανωμένα με πορείες από τα εργοστάσια, αλλά και νεολαία, φοιτητές. Η αστυνομία δεν δίστασε να επιτεθεί άγρια στη διαδήλωση. Αύρες, χημικά, ξύλο. Εγώ, κνίτης ακόμα τότε, είχα φύγει με τα «συνάδελφοι διαλυόμαστε» που ήταν η γραμμή. Φτάνοντας ακόμη σύστημα Υγείας, οι τραπεζού- όμως στο σπίτι ανοίγω το ράδιο, ακούω ότι γίνεται χαμός και παίρνω το δρόμο ξανά για το κέντρο της Αθήνας. Όταν έφτασα οι συγκρούσεις είχαν απλωθεί και οι μάχες με την αστυνομία κράτησαν μέχρι αργά το βράδυ».

Η επίθεση της αστυνομίας έγινε όταν οι απεργοί επιχειρήσαν να ανέβουν απο την Πειραιώς πίσω στην Βουλή στη Σταδίου στο ύψος της Πεσμαζόγλου. Εκατοντάδες είναι οι τραυματίες και δεκάδες συλληφθέντες στις μάχες που δίνονται σώμα με σώμα. Σηκώνονται οδοφράγματα με αυτοκίνητα σε μια σειρά από δρόμους της Αθήνας, στην Πειραιώς φλεγόμενη, με μεγάλες μπάλες χαρτίου απο το τυπογραφείο της «Βραδυνής». Οι αύρες οργιάζουν και στην Αιόλου, μια από αυτές σκοτώνει την μικροπωλήτρια **Αναστασία Τσιβίκα**, παρασύροντι έγινε την πάνω στο πεζοδρόμιο. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες μιλούσαν για δράση «ξένων στοιχείων» και «προβοκατόρων» απόψεις που αναπαρήγαγαν οι ηγεσίες του ΚΚΕ, του ΚΚΕ Εσωτερικού και του ΠΑΣΟΚ.

Συνέχεια

Ο νόμος τελικά ψηφίστηκε. Η απόπειρα της ΝΔ και της άρχουσας τάξης να σταματήσει τις απεργίες ήταν σκληρή –χιλιάδες συνδικαλιστές της βάσης που πρωτοστατούσαν στους χώρους τους απολύθηκαν τα επόμενα χρόνια. Αλλά οι απεργίες κάθε άλλο παρά σταμάτησαν μετά το 1976. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι χαμένες ώρες εργασίας από απεργίες ακόμη και σε προεκλογικό περίοδο το 1980 είναι 20.494.744, τριπλάσιες από τις 6.145.000 του 1976, καθώς διπλά σε αρκετά από τα εργοστάσια που συνεχίζουν τους αγώνες (όπως η απεργία διαρκείας των λιμνικά, ξύλο. Εγώ, κνίτης ακόμα τότε, είχα φύγει με τα «συνάδελφοι διαλυόμαστε» που ήταν η γραμμή. Φτάνοντας ακόμη σύστημα Υγείας, οι τραπεζού- όμως στο σπίτι ανοίγω το ράδιο, ακούω ότι γίνεται χαμός και παίρνω το δρόμο ξανά για το κέντρο της Αθήνας. Όταν έφτασα οι συγκρούσεις είχαν απλωθεί και οι μάχες με την αστυνομία κράτησαν μέχρι αργά το βράδυ».

Η επίθεση της αστυνομίας έγινε όταν οι απεργοί επιχειρήσαν να ανέβουν απο την Πειραιώς πίσω στην Βουλή στη Σταδίου στο ύψος της Πεσμαζόγλου. Εκατοντάδες είναι οι τραυματίες και δεκάδες συλληφθέντες στις μάχες που δίνονται σώμα με σώμα. Σηκώνονται οδοφράγματα με αυτοκίνητα σε μια σειρά από δρόμους της Αθήνας, στην Πειραιώς φλεγόμενη, με μεγάλες μπάλες χαρτίου απο το τυπογραφείο της «Βραδυνής». Οι αύρες οργιάζουν και στην Αιόλου, μια από αυτές σκοτώνει την μικροπωλήτρια **Αναστασία Τσιβίκα**, παρασύροντι έγινε την πάνω στο πεζοδρόμιο. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες μιλούσαν για δράση «ξένων στοιχείων» και «προβοκατόρων» απόψεις που αναπαρήγαγαν οι ηγεσίες του ΚΚΕ, του ΚΚΕ Εσωτερικού και του ΠΑΣΟΚ.

Η επίθεση της αστυνομίας έγινε όταν οι απεργοί επιχειρήσαν να ανέβουν απο την Πειραιώς πίσω στην Βουλή στη Σταδίου στο ύψος της Πεσμαζόγλου. Εκατοντάδες είναι οι τραυματίες και δεκάδες συλληφθέντες στις μάχες που δίνονται σώμα με σώμα. Σηκώνονται οδοφράγματα με αυτοκίνητα σε μια σειρά από δρόμους της Αθήνας, στην Πειραιώς φλεγόμενη, με μεγάλες μπάλες χαρτίου απο το τυπογραφείο της «Βραδυνής». Οι αύρες οργιάζουν και στην Αιόλου, μια από αυτές σκοτώνει την μικροπωλήτρια **Αναστασία Τσιβίκα**, παρασύροντι έγινε την πάνω στο πεζοδρόμιο. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες μιλούσαν για δράση «ξένων στοιχείων» και «προβοκατόρων» απόψεις που αναπαρήγαγαν οι ηγεσίες του ΚΚΕ, του ΚΚΕ Εσωτερικού και του ΠΑΣΟΚ.

Φυσικά αν ένα πράγμα έχει να αναδείξει αυτή η φοβερή περίοδος της μεταπολίτευσης -στην οποία χρόνια πριν, άρχουσα τάξη και κυβερνήσεις, επιχειρούσαν να ρίξουν ταφόπλακα- είναι ακριβώς το αντίθετο: Όλες αυτές οι κατακτήσεις που θέλουν να μας πάρουν πίσω σήμερα ο Μητσοτάκης και ο Χατζηδάκης δεν ήταν δώρα ούτε θαγρόφων), έρχονται να προστεθούν οι νοσοκομειακοί γιατροί στο ιδιωτικό σύστημα Υγείας, οι τραπεζού- όμως στο σπίτι ανοίγω το ράδιο, ακούω ότι γίνεται χαμός και παίρνω το δρόμο ξανά για το κέντρο της Αθήνας. Όταν έφτασα οι συγκρούσεις είχαν απλωθεί και οι μάχες με την αστυνομία κράτησαν μέχρι αργά το βράδυ».

Ο νόμος 330 δεν πέτυχε να σταμα-

Η Διονυσία Πυλαρινού, μέλος της ΟΣΕ, συμμετείχε στην πρώτη απεργία της μεταπολίτευσης στην Νάσιοναλ Καν το 1974 και το 1976 σαν εργάτρια στο Καπνεργοστάσιο στην εργοστασιακή επιτροπή του «Αντικτικό 22»:

“Ήμουν εργάτρια στο Καπνεργοστάσιο όταν έγινε η απεργία ενάντια στον νόμο 330. Την προετοιμάζαμε μέρες πριν σε όλη την περιοχή της Κολοκυνθούς που εκείνα τα χρόνια ήταν βιομηχανική ζώνη. Ήταν γεμάτη απο εργοστάσια ανάμεσά τους πολλά κλωστοϋφαντουργεία, η Πεταλούδα, ο Μουζάκης κ.α. ενώ στο Καπνεργοστάσιο στεγάζονταν το Αντικτικό 22, που εργαζόμουν εγώ, η Σαντέ και άλλες καπνοβιομηχανίες. Η προετοιμασία δεν αφορούσε μόνο την οργάνωση μέσα στο δικό μας χώρο. Απο εκεί ξεκινούσαμε και πηγαίναμε και σε άλλα εργοστάσια και τους καλούσαμε να συμμετέχουν.

Τη μέρα της απεργίας, νωρίς το πρωί η εργοστασιακή επιτροπή που είχαμε στο εργοστάσιο μπήκε μέσα και κατέβασε τους διακόπτες και μετά βγήκαμε όλοι έξω. Ένα ποτάμι εργατών από τα εργοστάσια της γειτονιάς ξεκίνησε από την Κολοκυνθού, περάσε από εμάς στη Λένορμαν και αρχίσαμε να βαδίζουμε προς το κέντρο, στη συγκέντρωση. Όλο το κίνημα που το 1974-76 είχε δώσει τεράστιες μάχες ήταν εκεί!

Η κυβέρνηση αυτήν την τεράστια συγκέντρωση προσπάθησε να τη διαλύσει. Αλλά με αυτό πέτυχε να απλωθεί από το κέντρο της Αθήνας στις γειτονιές. Στην διαδρομή γίνοντουσαν κανονικές οδομαχίες που έφτασαν μέχρι και το Καπνεργοστάσιο. Μεγάλη οδομαχία δόθηκε Λένορμαν και Κωνσταντινουπόλεως, στις γραμμές του τράινου. Η αποφασιστικότητα ήταν μεγάλη, θυμάμαι συναδέλφους, νεαρά παιδιά τότε που βουτάγανε με πανιά τα μεταλλικά δακρυγόνα και τα πετάγανε πίσω στις αύρες, γίνονταν μάχες σώμα με σώμα.

40ωρο, 5νθήμερο και βαρεία-ανθυγιεινά

Τα δύο προηγούμενα χρόνια είχαν σπείρει τον πανικό στην άρχουσα τάξη, στους βιομηχάνους και την ίδια την κυβέρνηση Καραμανλή και γι' αυτό κατέβασαν και τον αντεργατικό νόμο. Στο Αντικτικό είχαμε κάνει απεργία τον προηγούμενο χρόνο και είχαμε κερδίσει το 40ωρο και το 5νθήμερο, βαρεία και ανθυγιεινά. Δεν είχαμε εργοστασιακό σωματείο, ανήκαμε στο κλαδικό σωματείο των Καπνεργατών στον Πειραιά που όμως το έλεγχαν ακόμη οι χουντικοί. Αυτός που οργάνωνε ήταν η εργοστασιακή επιτροπή που συνεδρίαζε στα κρυφά και έβαζε μπρος τα αιτήματα για διεκδίκηση. Η απεργία είχε κρατήσει 4-5 μέρες και ξεκίνησε όταν η εργοδοσία έμαθε για την ύπαρξή της και επιχείρησε να απολύσει από τους συναδέλφους. Αλλά τελικά κατέληξε να κάνουν πίσω και να κερδίσουμε τα αιτήματα.

Ήταν η πρώτη απεργία που έγινε στην περιοχή και ακολούθησαν πολλές άλλες στον Πίτσο και στον Μουζάκη και σε άλλα εργοστάσια. Γίνονταν απεργίες αλληλεγγύης, εμείς είχαμε κάνει απεργία αλληλεγγύης στον Πίτσο. Στις απεργιακές φρουρές του Πίτσου, που είχε πέσει το μεγάλο ξύλο με την αστυνομία, είχαμε πάει αντιπροσωπεία από το καπνεργοστάσιο. Κάθε Παρασκευή που πληρωνόμασταν έρχονταν οι απεργοί με κουτιά και μάζευαν οικονομική ενίσχυση, γάλατα, ταγιέρα κλπ. Και μαζεύαμε και από μόνοι μας και τα πηγαίναμε. Στην δική μας την απεργία είχαμε πάει στον Πανώνιο που γινόταν μια από τις μεγαλύτερες συναυλίες της μεταπολίτευσης, καμιά 20ρία άτομα και μαζέψαμε 100.000 δραχμές όταν τότε πενήνμερο έπαιρνα 1300 δραχμές. Μετά την απεργία αυτό ανέβηκε στις 1600 δραχμές.

Με το που μαθαίναμε ότι κάπου γινόταν απεργία πηγαίναμε για συμπάρασταση. Κάπως έτσι άρχισε να υπάρχει ένα δίκτυο και να απλώνονται οι εργοστασιακές επιτροπές, οι απεργίες. Σε αυτό συμμετείχαν πολλοί νέοι συνάδελφοι που πολιτικοποιούνταν εκείνη την περίοδο που ήταν το πιο μαχητικό κομμάτι, κόσμος της επαναστατικής αλλά και της υπόλοιπης Αριστεράς”.

Κώστας Πίτσας

Η Τράπεζα Πειραιώς είναι αναμφίβολα το πιο κραυγαλέα προκλητικό παράδειγμα στήριξης του τραπεζικού κεφαλαίου από το κράτος. Έχει κοστίσει ήδη στο κράτος 16,5 δις ευρώ (10% του ΑΕΠ του 2020), ποσό που θα υπερκάλυπτε την αποζημίωση όλων των καταθετών. Κι όμως το κράτος συνεχίζει να βάζει λεφτά και η κοινωνία συνεχίζει να φορτώνεται καινούργιες ζημιές.

Το τελευταίο επεισόδιο ξεκίνησε με μια στημένη παρέμβαση του Ευρωενωσιακού μηχανισμού εποπτείας του τραπεζικού συστήματος του SSM. Ο SSM τον Νοέμβριο του 2020 έδωσε εντολή στη διοίκηση της τράπεζας, παρόλο που η τελευταία είχε τα χρήματα, να μην καταβάλλει στο δημόσιο το ποσό των 165 εκ. ευρώ. Το ποσό αντιστοιχούσε στους τόκους του μετατρέψιμου ομολογιακού δανείου που είχε συνάψει η τράπεζα με το κράτος τον Νοέμβριο του 2015. Ο λόγος ήταν λείο το αβέβαιο οικονομικό περιβάλλον. Οι ιδιώτες μέτοχοι της τράπεζας, ο κερδοσκοπός John Paulson και ο trader εμπορευμάτων και εφοπλιστής Τέλης Μυστακίδης αντέδρασαν σαν να το περίμεναν. Δήλωσαν πρόθυμοι να συνεισφέρουν 800 εκατομμύρια ευρώ σε αύξηση κεφαλαίου υπό την προϋπόθεση όμως ότι το δημόσιο θα

Η μαύρη τρύπα των τραπεζών

διαγράψει το δάνειο των 2 δις ευρώ. Ο Μητσοτάκης, ο υφυπουργός του Ζαβός και ο σύμβουλός του επί των οικονομικών Πατέλης θεώρησαν την απαίτηση των μετόχων της τράπεζας απαράδεκτη και προχώρησαν στη μετατροπή του δανείου σε μετοχές όπως όριζε η σύμβαση. Το δημόσιο έχασε πολλά λεφτά (περίπου 1,5 δις) αφού η μετατροπή, με ευθύνη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που είχε συνάψει τη σύμβαση, έγινε στην τιμή των 6 ευρώ ανά μετοχή, ενώ η τιμή της μετοχής την ημέρα της μετατροπής ήταν 0.71 ευρώ ανά τεμάχιο. Όμως ακόμα κι έτσι το κράτος, μέσω του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, έγινε ο κυρίαρχος μέτοχος της τράπεζας με ποσοστό 61,35 %.

Όλοι περίμεναν ότι το κράτος θα διόριζε διοίκηση, ώστε να αποκτήσει τουλάχιστον ασφαλή εικόνα για την κατάσταση στη τράπεζα πριν προχωρήσει σε ενέργειες. Σε έκπληξη όλων όμως, στις 7 Απριλίου του 2021, βδομάδες μετά τη μετατροπή του δανείου σε μετοχές, το ΤΧΣ υπερψήφισε το σχέδιο της διοίκησης Paulson, Μυστακίδη και Μεγάλου για αύξηση κεφαλαίου 1 δις ευρώ. Η απόφαση της κυβέρνησης και

του ΤΧΣ δεν καλύπτεται ούτε από τους όρους της αστικής νομιμότητας και αγγίζει τα όρια της συμπαγνίας και της απάτης. Ο λόγος είναι ότι της αύξησης προηγήθηκε μείωση κεφαλαίου με διαγραφή μετοχών που περιόρισε το ποσοστό του δημοσίου κάτω από το 15%. Αλλά το σκάνδαλο δε σταμάτησε εκεί. Για να μαζευτεί το ποσό του 1,2 δις ευρώ της αύξησης κεφαλαίου, το δημόσιο θα πρέπει να βάλει επιπλέον άλλα 400 εκ. ευρώ περίπου για να έχει ποσοστό 27-33% μετά την αύξηση. Είναι εξοργιστικό, το κράτος πρώτα χάρισε το δάνειο, μετά χάρισε τις μετοχές του και στο τέλος έβαλε και λεφτά για ένα μειοψηφικό ποσοστό. Όλα αυτά με αποκλειστικό σκοπό να εξυπηρετήσει τη διοίκηση και τους μετόχους που έφεραν τη τράπεζα σε αυτή τη θέση. Οι τελευταίοι με ένα ποσό της τάξης των 500 εκ ευρώ θα είναι οι απόλυτοι κυρίαρχοι. Θα κατέχουν άμεσα (ως φυσικά πρόσωπα και μέσω fund ιδιοκτησίας τους) το 33% του μετοχικού κεφαλαίου της τράπεζας και μαζί με τους υπόλοιπους ιδιώτες μετόχους την πλειοψηφία.

Όμως τα κυβερνητικά αίσχη δεν

σταματούν εδώ. Σύμφωνα με το σχέδιο της διοίκησης, η τράπεζα θα προχωρήσει σε δραστική μείωση των κόκκινων δανείων από 22,5 δις ευρώ σε 1 δις ευρώ μέχρι το επόμενο έτος. Ο έλεγχος της τιτλοποίησης και διάθεσης των κόκκινων δανείων είναι η βασική επιδίωξη των Paulson και Μυστακίδη. Θα μπορέσουν, με το αζημίωτο, να κουρέψουν δάνεια «φίλων» σε ποσοστά της τάξης του 80% και 90%. Η αρχή έγινε τον Οκτώβριο του 2020, ένα μήνα πριν την «απαγόρευση» καταβολής των τόκων του Ελληνικού δημοσίου από το SSM. Τότε, ένα fund του εφοπλιστή Λεντούδη απέκτησε από την Πειραιώς δάνεια συνολικής ονομαστικής αξίας μισού δις ευρώ, συμπεριλαμβανομένων και 130 εκ ευρώ του ιδίου. Τα δάνεια έκλεισαν έναντι πληρωμής από τους δανειολήπτες 50 εκ. ευρώ περίπου συνολικά. Η τράπεζα έχασε κάπου 450 εκ. αλλά πάντα υπάρχει το κράτος να βάλει τη χασούρα. Παράλληλα υπάρχει και το φιλέτο των υποθηκών της Αγροτικής γης που το ορέγονται πολλοί, ιδιαίτερα οι επίδοχοι κατασκευαστές φωτοβολταϊκών και αιολικών «πάρκων». Στο επίπεδο της

ίδιας της Τράπεζας το σχέδιο της διοίκησης υπόσχεται απολύσεις, «εθελούσιες», μείωση καταστημάτων και μεταφορά των εργαζομένων στις εταιρείες διαχείρισης των κόκκινων δανείων χωρίς δικαιώματα. Με άλλα λόγια το κράτος βάζει χρήματα καλύπτοντας ιδιωτικές ζημιές χωρίς να εξασφαλίζει ούτε τις θέσεις εργασίας ή την εξυπηρέτηση του κόσμου με καταστήματα ιδιαίτερα σε ημιαστικές και αγροτικές περιοχές.

Από ό,τι φαίνεται, η Τράπεζα Πειραιώς είναι μόνο η αρχή. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές η μετοχή της Τράπεζας Αττικής βρίσκεται σε αναστολή διαπραγματεύσεως λόγω υπερβολικών ζημιών και ανεπαρκούς κεφαλαιακής επάρκειας. Σύννεφα υπάρχουν και στις υπόλοιπες τράπεζες λόγω ζημιών από τη διάθεση των κόκκινων δανείων. Είναι βέβαιο ότι η ιδιωτική εξυγίανση των τραπεζών έχει αποτύχει οριστικά. Μόνη διέξοδος είναι πλέον η κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση και η επιβολή διαδικασιών εργατικού ελέγχου.

Νίκος Στραβελάκης,
οικονομολόγος

Παγκόσμια Πρωτομαγιά

Συνέχεια από τη σελ. 3

Στη **Βρετανία** με κεντρικό σύνθημα «kill the bill» έγιναν απεργιακές συγκεντρώσεις σε 40 πόλεις, με την μεγαλύτερη από αυτές να γίνεται στο Λονδίνο, όπου οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Τραφάλγκαρ και από εκεί βάδισαν προς τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ και το Υπουργείο Εσωτερικών. Στο κέντρο των κινητοποιήσεων βρέθηκε η αντίθεση ενάντια στον νόμο που αυξάνει την αστυνομική βία και αυθαιρεσία.

Στις **ΗΠΑ**, πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις οργανώθηκαν σε πολλές πόλεις ανάμεσά τους το Πόρτλαντ, το Όκλαντ, το Σιάτλ, το Σαν Ντιέγκο, το Σαν Φρανσίσκο. Στο Σιάτλ, η απεργιακή διαδήλωση που ανέδειξε τα αιτήματα των συνδικάτων για δημόσια Υγεία, αντιμετώπιση της ανεργίας και της αστεγίας, βάζοντας στο κέντρο της τα δικαιώματα των μεταναστών, χτυπήθηκε από την αστυνομία.

Μαζικές ήταν οι διαδηλώσεις των συνδικάτων στη **Νιγηρία**, που πριν από λίγους μήνες συγκλονίστηκε από το κίνημα της νεολαίας ενάντια στην αστυνομική βία, με τους απεργούς να καταγγέλλουν ότι ο πληθωρισμός στη χώρα αυξάνεται γοργά τα τελευταία τέσσερα χρόνια, με αποτέλεσμα οι τιμές

Η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά στο Λονδίνο. Φωτό: Guy Smallman

των τροφίμων να έχουν αυξηθεί πάνω από 20%.

200 απεργιακές συγκεντρώσεις έγιναν στην **Ινδονησία** με τις μεγαλύτερες να γίνονται στην Τζακάρτα και στη Σουραμπάγια ενάντια σε ένα νέο νόμο που «απελευθερώνει» περαιτέρω την εργασία. Διαδηλώσεις έγιναν στη **Νότιο Κορέα** και στην **Ταϊβάν** με τα συνδικάτα να ζητάνε αυξήσεις στους μισθούς, καλύτερες εργασιακές συνθήκες και επέκταση των εργασιακών δικαιωμάτων. «Να δοθεί λύση στην ανισότητα» έγραφαν τα πλακάτ των διαδηλωτών στην Σεούλ.

Στο **Ισπανικό κράτος**, απεργιακές

συγκεντρώσεις έγιναν σε 70 συνολικά πόλεις. Στο **Βέλγιο**, η αστυνομία επιτέθηκε με αύρες και MAT στη μεγαλύτερη συγκέντρωση που έγινε στις Βρυξέλλες. Στο Σεράγεβο στη **Βοσνία**, οι ανθρακωρύχοι κατέβηκαν σε απεργία και διαδήλωση διεκδικώντας καλύτερους μισθούς. Απεργιακές συγκεντρώσεις έγιναν και στην **Αυστρία** με τη μεγαλύτερη να συμβαίνει μπροστά από το δημαρχείο της Βιέννης. Στις **Φιλιππίνες** και στην **Τουρκία** οι συγκεντρώσεις απαγορεύτηκαν και η αστυνομία επιτέθηκε στους διαδηλωτές - με 212 διαδηλωτές να συλλαμβάνονται στην Ιστανμπούλ.

Γιώργος Πίπτας

Τίνος είναι το “αξιακό σύμπαν” της ακροδεξιάς;

Η συνέχεια από τη σελίδα 7

Στα τέλη της δεκαετίας του 2000 και στις αρχές της επόμενης, η ισλαμοφοβία, η «πολιτισμική αλλοίωση» αλλιώς, χρησιμοποιήθηκε κατά κόρο από το ΛΑΟΣ, μετά από υπουργούς της κυβέρνησης ΓΑΠ και ύστερα από την κυβέρνηση Σαμαρά, ενισχύοντας εν τέλει τη Χρυσή Αυγή. Τι έγινε όμως όλη αυτή η προπαγάνδα το καλοκαίρι της αλληλεγγύης το 2015; Ο κόσμος σε κάθε γειτονιά της Ελλάδας την έκανε σκουπίδια καθώς είχε βοηθήσει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τους πρόσφυγες. Στην πραγματικότητα, η αλληλεγγύη των απλών ανθρώπων νίκησε τον ακροδεξιό λόγο και η Χ.Α απομονώθηκε.

Ήταν μέσα σε αυτό το θετικό περιβάλλον που η μάχη της δίκης της Χ.Α, που ξεκινούσε εκείνους τους μήνες, μπόρεσε να κλιμακωθεί μέσα κι έξω από τα δικαστήρια και να οδηγήσει στην εκλογική συντριβή της το 2019 και στην καταδίκη της το 2020.

Το φρένο σε αυτήν την διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης δεν μπόρεσε να το βάλει ούτε η ακροδεξιά ούτε η δεξιά, αλλά η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ που προχώρησε στη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, με την οποία εδραιώθηκε το πλαίσιο των κλειστών συνόρων και των στρατοπέδων στα νησιά, παγώνοντας τον κόσμο της αλληλεγγύης. Πάνω σε αυτήν την υποχώρηση η Νέα Δημοκρατία προσπάθησε και προσπαθεί να στήσει την αντεπίθεσή της, κηρύσσοντας τον πόλεμο στους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Καθόλου δεν πρέπει να υποτιμάμε την επίθεση της κυβέρνησης Μητσοτάκη που ξερνάει ξανά ρατσιστικό δηλητήριο με την σέσουλα αναζωογονώντας τις ελπίδες των υπολειμμάτων της Χ.Α. Αλλά δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποτίμηση αυτού του κινδύνου από το να χαρίζει κανείς τον κόσμο προκαταβολικά στην άλλη πλευρά. Το μόνο που προεξοφλεί είναι ακόμη περισσότερους συμβιβασμούς της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ πάνω στο ζήτημα, μιας και ο κόσμος «τραβάει ακροδεξιά...»

Γ.Π.

Μέσα από το βίντεο που δημιουργήσατε για τον Κώστα Καταραχιά, ο αγώνας ενάντια στην απόλυσή του έφτασε στην Ιταλία και τη Γερμανία. Μιλήστε μας για αυτή την πρωτοβουλία.

Claudio: Βίντεο σαν αυτό για τον Κώστα Καταραχιά είναι κάτι που κάνω εδώ και είκοσι χρόνια. Ρεπορτάζ μέσα στο κίνημα και για το κίνημα, δηλαδή. Τραβάω πλάνα, κάνω το μοντάζ και στη συνέχεια τα δημοσιεύω στο λογαριασμό μου στο νίμεο. Όλες οι δουλειές μου είναι διαθέσιμες εκεί. Δεν είμαι επαγγελματίας δημοσιογράφος, ο στόχος μου είναι να αναδεικνύω αγώνες του κινήματος και να απλώνω το μήνυμά τους, όπως με τον Καταραχιά. Είμαι ένας ανεξάρτητος κινηματογραφιστής και μάλιστα υπερασπίζω αυτή την ανεξαρτησία μου με τη δουλειά στην οικοδομή-είμαι οικοδόμος.

Είναι μια ενασχόληση που ξεκίνησα στην Ιταλία ως μέλος ενός δικτύου street tv, πειρατικών τηλεοράσεων, οδών και γειτονιών, που εξαπλώθηκε σε όλη την Ιταλία ενάντια στη δικτατορία του Μπερλουσκόνι στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μετά τη Γένοβα και τα κινήματα τότε. Ένα θέμα, για παράδειγμα, με το οποίο ασχολήθηκα στη Ρώμη όπου ήμουν, κάνοντας έρευνα για δυο χρόνια, ήταν οι αγώνες για το δικαίωμα των μεταναστών στη στέγαση. Από αυτό προέκυψε ένα ντοκιμαντέρ με τις δράσεις και τη σχέση μεταναστών και Ιταλών ακτιβιστών.

Μετά έγινα κι ο ίδιος μετανάστης, δώδεκα χρόνια στη Γερμανία πριν έρθω στην Ελλάδα. Εκεί συνέχισα την ίδια προσπάθεια. Ήμουν για παράδειγμα σε ένα αυτοοργανωμένο δίκτυο μεταναστών και έκανα πολλά βίντεο γύρω από τους αγώνες τους κατά της απομόνωσης και της απέλασης, για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Θυμάμαι χαρακτηριστικά μια μεγάλη πορεία, 500 χιλιόμετρα, από τη νότια στη βόρεια Γερμανία το 2012, με κατάληξη το Βερολίνο. Ήταν μια δράση ενός μήνα με συνεχή γυρίσματα. Όταν φτάσαμε στο Βερολίνο μας περίμεναν χιλιάδες άτομα. Ήταν φοβερό, όχι μόνο για μένα, για όλους.

Έτσι και στην Ελλάδα, τα τελευταία δυόμισα με τρία χρόνια που είμαι εδώ. Το σχέδιο πριν την πανδημία -γιατί τώρα είναι πιο δύσκολα- ήταν να σταθώ στο ζήτημα της Μανωλάδας, που ήταν εμβληματικό. Έχω κάνει συνεντεύξεις με εργάτες γης που είναι εκεί, που πυροβολήθηκαν το 2013, και είναι ένα πρότζεκτ που θα συνεχίσω. Για τον Καταραχιά, η Κατερίνα ήταν που με παρότρυνε, πήγαμε μαζί στη διάλωση κι έτσι ξεκίνησαν όλα.

Κατερίνα: Εμένα το θέμα του Καταραχιά και γενικότερα της δίωξης των γιατρών με αγγίζει με μια τριπλή ιδιότητα. Η πρώτη είναι της αλληλεγγύας, θα κατέβαινα στο δρόμο όποιος κι αν ήταν στη θέση του. Η δεύτερη είναι της δικηγόρου, γιατί θεωρώ ότι η υγεία δεν είναι

Μιλάνο, 10 Απρίλη

Αγώνας για διεθνιστική αλληλεγγύη

Ο Claudio Feliziani, ανεξάρτητος κινηματογραφιστής και η Κατερίνα Τσαποπούλου, δικηγόρος, μίλησαν στη Λένα Βερδέ

προνόμιο, αλλά θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Οπότε η στοχοποίηση των γιατρών μέσα στην πανδημία, προεξοχώντας της περίπτωσης Καταραχιά, με αφορά και στο πώς καταστρατηγούνται δικαιώματα των ασθενών και στο πώς αμφισβητούνται εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Η τρίτη ιδιότητα είναι ως πρώην καρκινοπαθής. Μπορώ να αντιληφτώ μέσα από την προσωπική μου εμπειρία πόσο σημαντική είναι η απρόσκοπτη πρόσβαση σε δημόσιες δομές Υγείας, η έγκαιρη και έγκυρη διάγνωση, καθώς και πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος συγκεκριμένα ενός ακτινολόγου στη διαδρομή του καρκίνου. Συζητώντας λοιπόν με τον Κλαούντιο, καταλήξαμε ότι είναι κάτι που θα μπορούσε να αγγίξει και τον κόσμο στις χώρες τις οποίες ο ίδιος γνωρίζει πολύ καλά.

Πώς το διακινήσατε;

Claudio: Γύρισα το βίντεο και μετά η Κατερίνα, κυριολεκτικά σε μια νύχτα, έκανε την απομαγνητοφώνηση για να μπορέσω να φτιάξω τους υπότιτλους στα ιταλικά. Στη συνέχεια το στείλαμε σε Ιταλούς συντρόφους και το δημοσιοποιήσαμε μαζί με ένα μικρό κείμενο στο dinamopress, μια κινηματική ιστοσελίδα και περιοδικό. Γνωρίζω ότι ένας σύντροφος από το Μιλάνο, από ένα συνδικάτο βάσης που οργάνωνε τη μέρα δράσης για την Υγεία στις 10 Απρίλη, το προώθησε εκεί κι έτσι έφτασε να υπάρχει το πανό στην κινητοποίηση.

Επίσης έφτιαξα το βίντεο και με γερμανικούς υπότιτλους, κι ένα κείμενο που γράψαμε δημοσιεύτηκε στο labournet, ένα γερμανικό δίκτυο που μοιράζεται άρθρα και πληροφορίες από το εργατικό κίνημα σε όλο τον κόσμο. Πι-

στεύω ότι υπάρχει ανάγκη για τέτοια ανταλλαγή πληροφοριών και σύνδεση των κινήματων από τα κάτω. Μας είναι απαραίτητη μια διεθνιστική προσέγγιση γιατί τα προβλήματα είναι κοινά, στην υγεία και όλα τα θέματα. Το ίδιο σύστημα και τις ίδιες επιθέσεις έχουμε απέναντί μας, έστω και με διαφορετικές εκδοχές.

Κατερίνα: Πέρα από το πανό στο Μιλάνο, που ήταν ενδεικτικό για το πόση σημασία έχει η προσπάθεια που κάνει με αυτά τα βίντεο ο Κλαούντιο, ένα ακόμα παράδειγμα είναι το εξής. Μιλώντας πρόσφατα με ένα φίλο από τον Καναδά και ψάχνοντας το λινκ του βίντεο για να του το στείλω, είδα ότι το άρθρο από το labournet έχει κοινοποιηθεί από ένα σύλλογο ογκολόγων στη Γερμανία. Προφανώς το διάβασαν οι γιατροί της ειδικότητας αυτής και το αναπαρήγαγαν αμέσως για ενημέρωση.

Άρα με ένα τρόπο απλώθηκε σε πολύ περισσότερο κόσμο από τον "κλασικό" κινηματικό. Πιστεύω λοιπόν κι εγώ ότι χρειάζεται να προσπαθήσουμε να βγαίνουν τα θέματα εκτός των τειχών, εκτός Ελλάδας. Δεν υπάρχει αυτή η πληροφόρηση και σύνδεση και πρέπει να δημιουργήσουμε από τα κάτω τέτοιους τρόπους επικοινωνίας. Και γιατί όχι, να προσπαθήσουμε να οργανώσουμε και μια κοινή εκδήλωση με ομιλητές από διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Ποιες μάχες δίνει ο κόσμος στην Ιταλία;

Claudio: Το πρώτο κύμα της πανδημίας στην Ιταλία ήταν πολύ σκληρό. Το κίνημα εκεί αντέδρασε διαφορετικά από την Ελλάδα. Υπήρχε για παράδειγμα η ανάγκη να διεκδικήσει ο κόσμος να σταματήσει να πηγαίνει στη δουλειά. Γιατί υποτίθεται βρίσκονταν σε σκληρό λοκντάουν, αλλά τα συμφέροντα της βιομηχανίας υπαγόρευαν να συνεχίσει κανονικά η παραγωγή. Κι άρα έπρεπε να το παλέψει αυτό. Το πρόβλημα, κατά την άποψή μου, ήταν πως το κίνημα έκανε λίγο πίσω, περιορίστηκε στο διαδικτυακό κομμάτι, και δεν έκανε όπως εδώ την προσπάθεια να ξανακερδίσει τις πλατείες και το δρόμο. Τα συνδικάτα δεν κινήθηκαν σε

αυτή την κατεύθυνση.

Ωστόσο υπάρχουν αγώνες και συζητήσεις που ανοίγουν, πχ για την Υγεία. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική έχει χτυπήσει το σύστημα Υγείας και στην Ιταλία. Όλες οι κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια έχουν μειώσει τις δαπάνες για την Υγεία, έχουν ιδιωτικοποιήσει κομμάτια της, έχουν προωθήσει ένα μοντέλο λειτουργίας των υγειονομικών μονάδων σαν επιχειρήσεις. Και έχουν δημιουργήσει μια κατάσταση που αν κάποιος θέλει περίθαλψη, ειδικά επείγουσα, πρέπει να πάει στο ιδιωτικό νοσοκομείο. Κι αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα και μέτωπο για τον κόσμο, που συνειδητοποιεί περισσότερο από ποτέ ότι είναι μια επίθεση που ξεκινά από το κράτος και την κυβέρνηση, κι ότι είναι σημείο καμπής για μια κοινωνία φροντίδας κι όχι μια κοινωνία με βάση

το κέρδος.

Κατερίνα: Στην Ιταλία η πανδημία ανέδειξε τις συνέπειες και τις ανισότητες ανάμεσα στον Βορρά και τον Νότο. Στο πρώτο κύμα της πανδημίας για παράδειγμα δημιουργήθηκε μια φοβερή οργάνωση και πολλά κινήματα για να στηρίξουν τον κόσμο που ήταν κλεισμένος στα σπίτια, τους ηλικιωμένους κλπ, με τρόφιμα, φάρμακα και ό,τι άλλο χρειαζόταν. Τέτοιες πρωτοβουλίες εμφανίστηκαν από το Βορρά, τη Λομβαρδία μέχρι τη Σικελία.

Claudio: Υπάρχουν επίσης συνδικάτα που οργανώνουν μετανάστες εργάτες, για παράδειγμα σε τομείς που δουλεύουν πολλοί ή και αποκλειστικά μετανάστες, με μειωμένα ή χωρίς δικαιώματα, όπως στην γεωργία και στην αλυσίδα εφοδιασμού (αποθήκες). Υπάρχουν κινητοποιήσεις σε τέτοιους τομείς, καταλήψεις, στάσεις εργασίας. Δεν είναι πανεθνικές δράσεις, είναι κατά τόπους, αλλά γίνονται.

Ένα κίνημα που επίσης αναγεννάται αυτή την περίοδο είναι το NO TAV για την προστασία των δασών από τη δημιουργία τρένων υπερυψηλής ταχύτητας. Είναι ένα κίνημα που ξεκίνησε τοπικά και έγινε πανιταλικό τα προηγούμενα χρόνια και έχει δώσει μεγάλους αγώνες. Είναι ένα σχέδιο που όλες οι κυβερνήσεις το προωθούσαν και θέτει πολύ σημαντικά περιβαλλοντικά ζητήματα. Μιλάμε για την ισοπέδωση μιας από τις πιο όμορφες κοιλάδες της χώρας για να φτιάξουν υπερσύγχρονα και γρήγορα τρένα που να συνδέουν τη χώρα με τη Γαλλία, χωρίς κανένα αντίκρουσμα στην ιταλική κοινωνία. Είναι μεγάλα έργα, που ανταποκρίνονται στη λογική των πλούσιων και μόνο. Να φτάνει κανείς δηλαδή στο Παρίσι μέσα σε λίγες ώρες, αλλά για τα τρένα που χρησιμοποιούν οι εργάτες για την καθημερινή τους μετακίνηση στη δουλειά κλπ, που το τρένο είναι πολύ βασικό μέσο στην Ιταλία, υπάρχει μείωση κονδυλίων. Κι αυτό γιατί δεν είναι κερδοφόρα.

Δείτε το βίντεο του Claudio Feliziani, ενάντια στην απόλυση του Κ. Καταραχιά εδώ:

tinyurl.com/4b73chzk

Αντίο Μίλβα La Rossa

Παιδί της Ιταλίας της ακραίας μεταπολεμικής φτώχειας – ούτε το σχολείο δεν μπόρεσε να τελειώσει – έγινε ίσως η διασημότερη ιταλίδα τραγουδίστρια, τραγούδησε στις μεγαλύτερες σκηνές του κόσμου και συνεργάστηκε με μερικούς από τους σημαντικότερους συνθέτες. Τον Ennio Morricone, τον Astor Piazzolla τον Francis Lai, τον Μίκη Θεοδωράκη (Von Tag zu Tag, 1978), τον Βαγγέλη Παπαθανασίου, τον Θάνο Μικρούτσικο («Volpe d'amore», 1994 – με το Άννα Non Piangere του Μπρεχτ, το ανεπανάληπτο Άννα μην κλαις της Μαρίας Δημητριάδη του 1978). Ένα τεράστιο πολυπόκιλο μουσικό σύμπαν.

Θα μπορούσε να είναι απλά μια σπουδαία κοκκινομάλλα τραγουδίστρια. Επέλεξε να γίνει η Μίλβα «La Rossa» όχι μόνο στο χρώμα των μαλλιών της μα και στις αριστερές της επιλογές. Να γίνει τραγουδίστρια και θεατρίνα, ακόμη και σε δεύτερους ρόλους, στο Piccolo Teatro, σ' ένα από τα πιο πρωτοπόρα θέατρα της Ιταλίας, ιδρυμένο στο κατεστραμμένο Μιλάνο του 1947. Ιδρυτές του δυο από τους σημαντικότερους συνεχιστές της μπρεχτικής δραματουργίας αλλά και της ανανέωσης της «κομέντια ντελ άρτε», ο Paolo Grassi και ο Giorgio Strehler.

Εκεί η Μίλβα άρχισε να τραγουδά την αντίσταση και τον αντιφασισμό. Πάνω στη σκηνή του «Μικρού Θεάτρου» με τα τραγούδια των Μπέρτολτ Μπρεχτ και Κουρτ Βάιλ, ακολουθώντας στην ερμηνεία τους την παράδοση των πρώτων μεγάλων ερμηνευτριών τους, της Γκίζελα Μάι και της Λότε Λένια. Με τα «Canti della libertà» (Τραγούδια της Λευτεριάς), το «Lungo la strada» και το συγκλονιστικό «Per I morti di Reggio Emilia» για τους δολοφονημένους από την αστυνομία διαδηλωτές στο Reggio Emilia στις 7 Ιούλη του 1960, σε μια από τις τεράστιες αντικυβερνητικές απεργίες και διαδηλώσεις που είχαν ξεσπάσει σ' όλη την Ιταλία.

Παρόλη τη δηλωμένη απογοήτευσή της από την ιταλική αριστερά, όπως και εκατομμυρίων άλλων στην Ιταλία της δεκαετίας του '80 - «ο Κράξι οδήγησε στην καταστροφή του Σοσιαλιστικού Κόμματος και όλους όσους πίστευαν σ' αυτό, για παράδειγμα ο Strehler ...όσο για εμάς οδηγηθήκαμε στο αναγκαίο κακό, αποφασίζοντας να ψηφίσουμε PCI», έλεγε - δεν έπαψε να τοποθετεί τον εαυτό της στην Αριστερά και σίγουρα στον αντιφασισμό. Γι' αυτό και εμείς στις 6 Μάη θα την αποχαιρετίσουμε lungo la strada.

Σταυρούλα Πανίδου

Οι ανάγκες για συντήρηση νοσοκομείων είναι μόνιμες

Κοντά είκοσι μέρες αγωνίζονται οι εργαζόμενοι στην Invite για να πληρωθούν δεδουλευμένα δύο μηνών που τους χρωστάει η εταιρία. Την Τρίτη 27 Απρίλη πραγματοποίησαν νέα συγκέντρωση και στάση εργασίας στον Ευαγγελισμό, ενώ είχαν προηγηθεί η απεργία και η συμμετοχή με το πανό τους στην κινητοποίηση των υγειονομικών στις 22/4 και η στάση εργασίας στις 20/4.

Ο Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης (ΣΕΑ) οργανώνει τη συμπαράσταση στον αγώνα των εργαζόμενων της Invite για την αποπληρωμή των δεδουλευμένων, απαιτώντας ταυτόχρονα να φύγουν οι εργολάβοι από τα νοσοκομεία και να μονιμοποιηθούν όλοι οι συμβασιούχοι και εργολαβικοί εργαζόμενοι.

Όπως τονίζει στην ανακοίνωσή του ο ΣΕΑ: «Η εταιρία Invite παρέχει υπηρεσίες συντήρησης (ηλεκτρολόγοι, ψυκτικοί, υδραυλικοί, κλπ) σε μια σειρά από νοσοκομεία όπως ο Ευαγγελισμός, το Ιπποκράτειο, το Αλεξάνδρας, το Ελπίς, τον Άγιο Σάββα, το Έλενα Βενιζέλου. Και παρόλο που οι εργαζόμενοι είναι στην πρώτη γραμμή της μάχης ενάντια στην πανδημία, δουλεύοντας σε νοσοκομεία, μπαίνοντας καθημερινά σε εντατικές, σε θαλάμους ασθενών ακόμη και σε θαλάμους με κορονοϊό, χωρίς ουσιαστικά μέτρα ασφαλείας, παραμένουν απλήρωτοι εδώ και δύο μήνες. Οι

διοικήσεις νοσοκομείων όπως ο Ευαγγελισμός εκφράζουν την συμπάθεια τους για το πρόβλημα των εκατό εργαζόμενων της Invite, αλλά δεν δίνουν καμία λύση και φυσικά το Υπουργείο Υγείας δεν δίνει ούτε μια δεκάρα γι' αυτούς τους εργαζόμενους.

...Το πρόβλημα δεν είναι μόνο η εργοδοσία. Το πρόβλημα είναι η ίδια η κυβέρνηση, το Υπουργείο Υγείας και οι διορισμένες από τη ΝΔ διοικήσεις των νοσοκομείων. Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει ανοίξει διάπλατα τον δρόμο για να ξαναμπούν οι εργολάβοι ακόμη ποιο μαζικά παν-

τού. Μας το δείχνουν οι 500 καθαρίστριες του ΟΑΕΔ που πάνε για απόλυση για να επιστρέψουν εργολάβοι. Οι 400 καθαρίστριες του ΕΦΚΑ και οι 150 καθαρίστριες του υπ. Οικονομικών, που βρίσκονται στην ίδια μοίρα.

Οι ανάγκες για συντήρηση των νοσοκομείων δεν είναι «εποχικές», είναι μόνιμες. Γι' αυτό χρειάζονται μόνιμο προσωπικό. Όπως χρειάζεται μόνιμο προσωπικό στην καθαριότητα, στη φύλαξη, στο νοσηλευτικό, ιατρικό και διοικητικό προσωπικό».

M.N.

ΠΑΛΛΗΝΗ Όχι κάμερες στα σχολεία

Γονείς του 5ου Δημοτικού Παλλήνης κατάφεραν να αποτρέψουν την Τετάρτη 28/4 την εγκατάσταση καμερών στο σχολείο, ενάντια στις μεθοδεύσεις του δήμαρχου Παλλήνης Θανάση Ζούτσο που επέμενε αγνοώντας την αντίθετη απόφαση τόσο του Συλλόγου Διδασκότων του Σχολείου, όσο και του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης «Αλέξανδρος Δελμούζος» αλλά και της Ένωσης Γονέων Παλλήνης. Μάλιστα ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών έχει αποστείλει εξώδικο στη Δημοτική Αρχή από τον Γενάρη, όταν προχώρησε στην εγκατάσταση συστήματος βιντεοεπιτήρησης στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παλλήνης.

«Η αρχική σύμβαση που παρουσίασε ο δήμαρχος περιλάμβανε τοποθέτηση καμερών σε όλα τα σχολεία και τις παιδικές χαρές του δήμου», επισημαίνει ο Ν.Σ., μέλος της ομάδας «Όχι κάμερες στα σχολεία της Παλλήνης» που δημιουργήθηκε από γονείς - κατοίκους του δήμου.

«Μετά από πίεση που ασκήσαμε, αναγκάστηκε να κάνει αναθεώρηση της σύμβασης μειώνοντας τα σχολεία σε έξι. Ακόμα και γι' αυτά τα σχολεία, δεν είπε ποτέ με ποια κριτήρια επιλέχθηκαν. Δεν υπάρχουν μελέτες για το που και γιατί πρέπει να μπουν κάμερες. Τι θα θεωρείται ποινικό αδίκημα; Ο πιστωτικός που θα πάει το βράδυ να παίξει μπάσκετ, την ώρα που λείπουν τέτοιοι χώροι από την Αθήνα; Ποιος θα ελέγχει το καταγραφικό; Η εταιρία security είναι δυστυχώς η απάντηση.

Παρόλα αυτά, ο δήμαρχος έφερε Μεγάλη Τετάρτη συνεργείο στα ξαφνικά για να βάλει κάμερα σε σχολείο. Και σε μια περίοδο που τα σχολεία είναι κλειστά και τα προβλήματα είναι αλλού. Ευτυχώς τα αντανakλαστικά από τη δική μας μεριά ήταν γρήγορα και γύρω στους 30 γονείς μαζεύτηκαν και το απέτρεψαν. Οι κάμερες δεν χωράνε στα σχολεία μας!»

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΣ Άνοιγμα με όρους Χατζηδάκη αυτοί, απεργία 6Μ εμείς

Τη Δευτέρα 3/5 άνοιξε τυπικά ο επισιτισμός για μαγαζιά που έχουν δυνατότητα υπαίθριου χώρου. Όμως ελάχιστα είναι αυτά που άνοιξαν στην πραγματικότητα. Άρα για ποιο λόγο η κυβέρνηση προχώρησε στο άνοιγμα; Η πιο πιθανή απάντηση είναι για να προλάβει να γλιτώσει τις αναστολές εργαζομένων τον Μάη.

Η αντικαπιταλιστική κίνηση στον Επισιτισμό «Καμαριέρα» οργάνωσε σύσκεψη μπροστά στο άνοιγμα του κλάδου και για την προετοιμασία της πανεργατικής απεργίας στις 6 Μάη για την Εργατική Πρωτομαγιά. Η αντιμετώπιση της κυβέρνησης φέρνει στο μυαλό την έκθεση Πισσαρίδη που έλεγε ότι στην Ελλάδα έχουμε 700 χιλιάδες μικρές επιχειρήσεις που είναι πάρα πολλές, οπότε χρειάζεται να κλείνουν ώστε να περάσουμε περισσότερες στις μεγάλες επιχειρήσεις.

Εργαζόμενος στον Επισιτισμό περιέγραψε στη σύσκεψη πώς συσπειρώθηκαν όλοι οι εργαζόμενοι στο χώρο του και τελικά κέρδισαν ότι θα πληρωθούν τις μέρες που δούλεψαν για να προετοιμάσουν το εστιατόριο για να ανοίξει, ενώ η αρχική πρόθεση του αφεντικού ήταν να τους αφήσει απλήρωτους. Αυτή η εικόνα δεν είναι η εξαίρεση, αλλά υπάρχει η δυνατότητα να γίνει ο κανόνας το επόμενο διάστημα. Όπου υπάρξει οργάνωση των εργαζόμενων, θα μπορέσουν να σταματήσουν οι επιθέσεις,

Το μπλοκάρισμα του νόμου Χατζηδάκη είναι βασικό μέτωπο αυτή τη στιγμή. Αφορά άμεσα τους εργαζόμενους του κλάδου. Τα ωράρια ήταν ήδη απάνθρωπα. Αν περάσει ο νόμος, τα πράγματα θα είναι ακόμα χειρότερα. Όπως επισημάνθηκε, θέλουν να νομιμοποιήσουν την εξής κατάσταση: «Ωράριο 1μμ με 11μμ. Βάλε πλάτη, τόσους μήνες έχεις να δουλέψεις, είσαι ξεκούραστος, θα είναι για λίγο». Αλλά αυτό το λίγο θα κρατήσει για πάρα πολύ καιρό. Η μάχη με τις απολύσεις είναι εξίσου σημαντική τώρα που οι αναστολές εργασίας θα σταματήσουν και θα επιτραπούν ξανά οι απολύσεις και επίσημα. Το αίτημα είναι να επαναπροσληφθούν όλοι και όλες, με συλλογική σύμβαση και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας.

Η πανεργατική απεργία την Πέμπτη 6/5 θα είναι στο επίκεντρο της σύγκρουσης με την κυβέρνηση και τον Χατζηδάκη. Η οργάνωσή της από τις δυνάμεις της Καμαριέρας -με εξορμήσεις και αφισοκολλήσεις- ώστε να υπάρχει μαζική συμμετοχή από τον κλάδο του Επισιτισμού-Τουρισμού ήταν στο κέντρο της συζήτησης.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, συσπειρώθηκαν και οι DJs. Στήθηκε η Πρωτοβουλία Επαγγελματιών djs "Χωρίς μουσική σημαίνει χωρίς ζωή" που είναι ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης να απαγορεύσει τη μουσική στα μαγαζιά.

ΕΡΥΘΡΟΣ

28/4, Συγκέντρωση εργαζομένων στον Ερυθρό.
Φωτό: Θένια Ασλανίδη

Ανταρσία στο «Νοσοκομείο των φτωχών»

Μαζική και οργισμένη ήταν η συγκέντρωση γιατρών και λοιπού προσωπικού που έγινε την Τετάρτη 28/4 στο προαύλιο του Γενικού Νοσοκομείου Ερυθρός ενάντια στη μετατροπή του σε νοσοκομείο covid και στην εγκληματική υποστελέχωση. Τη συγκέντρωση κάλεσε η επιτροπή ιατρών και το σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου, την κάλυψε η ΕΙ-ΝΑΠ, ενώ συμμετείχαν και εκπρόσωποι από ΑΔΕΔΥ και ΟΕΝΓΕ. Την ίδια ώρα η διοίκηση έβαλε τους εργαζόμενους στη φύλαξη σε ρόλο μπράβου, προσπαθώντας να εμποδίσουν τους αλληλέγγυους, ακόμα και συνδικαλιστές ομοσπονδιών, να μπουν και να συμμετέχουν στη συνέλευση.

«Η σημερινή συγκέντρωση είναι μια τεράστια επιτυχία», δήλωσε η **Θένια Ασλανίδη**, γιατρός. «Κατέβηκαν μαζικά γιατροί από όλα τα τμήματα, νοσηλευτικό προσωπικό, επιστρατευμένοι γιατροί. Αποτυπώθηκε η διάθεση να συνεχιστεί η μάχη για να μην αφήσουμε να διαλύσουν τον Ερυθρό. Είναι ένα γενικό νοσοκομείο, είναι κέντρο τραύματος, έχει όλες τις χειρουργικές ειδικότητες. Έχει οφθαλμολογικό με τμήμα για τον βυθό, που είναι από τα μοναδικά σε ολόκληρη Αττική μαζί με το Γεννηματάς, με αποτέλεσμα να έχουν χάσει ασθενείς το μάτι τους γιατί δεν υπάρχει τμήμα να εφημερεύει. Είναι το νοσοκομείο των φτωχών ο Ερυθρός. Κοστίζει στους ασθενείς και στη δημόσια Υγεία το

ότι έχει γίνει μιας νόσου, το ίδιο και η τρομερή υποστελέχωση. Στις βάρδιες αντιστοιχεί ένας γιατρός για εκατό ασθενείς.

Υπάρχουν λύσεις. Να επιτάξουν το διπλανό Ερρίκος Ντυνάν και να επανέλθει ο Ερυθρός στη λειτουργία του σαν γενικό νοσοκομείο. Δεν θα επιτρέψουμε να γίνει το ανάποδο δηλαδή ΣΔΙΤ με το Ντυνάν, όπως ακούγεται ότι θέλουν να κάνουν. Πρέπει να γίνουν προσλήψεις καθώς εδώ και έναν χρόνο με covid δεν έγινε τίποτα. Είναι πολλές δεκάδες οι κενές οργανικές θέσεις σε γιατρούς και νοσηλευτές, με συγκεκριμένες ελλείψεις σε ειδικότητες που πρέπει να καλυφθούν.

Επιτροπή αγώνα

Από τη συνέλευση εκλέχτηκε επιτροπή αγώνα γιατρών του νοσοκομείου. Μαζί με εκπροσώπους του σωματείου εργαζομένων, η επιτροπή μετέφερε στη διοικήτρια και στον διευθυντή υπηρεσίας όλα τα προβλήματα που ανέφεραν οι εργαζόμενοι και που θα έπρεπε να επιλυθούν. Επίσης, έθεσε τα ερωτήματα που προκύπτουν: για πόσο ακόμα θα είναι covid το νοσοκομείο, τι ευθύνες νομοιατρικά φέρουν οι γιατροί που δουλεύουν μέσα στις πιο δυσμενείς συνθήκες και τι θα γίνει με την εκπαίδευση των ειδικευόμενων, που έχει σταματήσει με αποτέλεσμα πολλοί να παραιτούνται.

Η αντιμετώπιση της διοικήτριας ήταν

επίθεση σε όποιον έπαιρνε τον λόγο και άρνηση της πραγματικότητας σε σχέση με τα προβλήματα που βιώνουμε. Προσπάθησε να φορτώσει στους συναδέλφους τις τραγικές ευθύνες της υποστελέχωσης, ότι δηλαδή εμείς φταίμε που κουραζόμαστε. Για τους ειδικευόμενους που φεύγουν με παραίτηση, δεν υπήρξε καμία πρόθεση να μείνουν για να μην διαλυθούν τόσα τμήματα που στηρίζονται σε αυτούς, μόνο το ότι θα φροντίσει να συνεχίσουν αλλού την εκπαίδευση.

Αυτή η έκρηξη στον Ερυθρό δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Εδώ και βδομάδες που έχει μετατραπεί σε covid έχουν ανοίξει θέματα που υπήρχαν και πριν, αλλά πλέον βγάζει μάτι. Όλο το προσωπικό είναι σε αναβρασμό, όπως σε όλα τα νοσοκομεία. Η διαφορά είναι ότι τώρα υπάρχει και η οργάνωση, όχι μόνο η οργή. Το προηγούμενο διάστημα έγιναν παρεμβάσεις στους εργαζόμενους, όπως αυτή που κάναμε με τον Κ. Καταραχιά για την απόλυση και την πρόσληψή του και αργότερα για την απεργία στις 22/4. Και πράγματι απήργησε και κατέβηκε πολύς κόσμος από το νοσοκομείο, γιατροί, νοσηλευτές, φύλακες, τραυματιοφορείς, εργαζόμενοι στην κουζίνα. Και στη συνέλευση της περασμένης Δευτέρας βρέθηκε η ευκαιρία να εκφραστεί αυτή η διάθεση και να αποφασιστεί η σημερινή κινητοποίηση».

Μάνος Νικολάου

Εκπαιδευτικοί Εικαστικών Μαθημάτων

Μαζικοί διορισμοί, τώρα!

Στηρίζουμε και δίνουμε δυναμικό παρών στο κάλεσμα της Ένωσης Εκπαιδευτικών Εικαστικών Μαθημάτων (ΕΝ.ΕΚ.Ε.Μ.) σε συνεργασία με τον Πανελλήνιο Επιστημονικό Σύλλογο Θεατρολόγων (Π.Ε.ΣΥ.Θ.) και τον Πανελλήνιο Σύλλογο Αναπληρωτών Πληροφορικής (ΠΣΑΠ), την Παρασκευή 7 Μαΐου, στις 11πμ στο Υπουργείο Παιδείας.

Πέντε κλάδοι εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Εικαστικοί, Θεατρολόγοι-Ηθοποιοί, Καθηγητές Πληροφορικής, Γαλλικής και Γερμανικής Γλώσσας), κινδυνεύουν να μείνουν εκτός των πινάκων διορισμών που θα αναρτηθούν τον Ιούνιο.

Κανένα σχολείο χωρίς τον δικό του Εικαστικό, χωρίς το δικό του Θεατρολόγο, χωρίς το δικό του διδακτικό προσωπικό σε όλα τα μαθήματα. Όχι στους εκπαιδευτικούς της μιας σεζόν, όχι στην απαξίωση του δημόσιου σχολείου, όχι στην ανασφάλεια των εργαζομένων. Σύσταση οργανικών θέσεων σύμφωνα με τις πραγματικές λειτουργικές ανάγκες των δημοτικών σχολείων.

Μαζικοί διορισμοί τώρα.

Βασιλική Θεοδωρίδου, εικαστικός εκπαιδευτικός

ΜΑΘΗΤΕΣ

Την περασμένη βδομάδα πραγματοποιήθηκαν συζητήσεις των μαθητών/τριών **Anticapitalista** στις γειτονιές των νοτιών και των βορείων προαστίων με θέμα **“Πρωτομαγιά 2021 - η αντίσταση ενάντια στην Νέα Δημοκρατία”**. Κέντρο της συζήτησης ήταν η οργάνωση της **φετινής πρωτομαγιάς**.

Ο **Φίλιππος**, μαθητής από το Πικέρμι άνοιξε τη συζήτηση εκφράζοντας τη δυναμική των αγώνων της νεολαίας όλο το τελευταίο διάστημα και την κατάσταση αναβρασμού που επικρατεί στα σχολεία. «Τα σχολεία άνοιξαν όπως έκλεισαν χωρίς προσλήψεις εκπαιδευτικού και καθαριστικού προσωπικού, μικρότερα τμήματα παρά μόνο με μεγαλύτερη δόση ατομικής ευθύνης με τα self test. Η κυβέρνηση βάζει τεράστια εμπόδια στους μαθητές για να περάσουν στις σχολές με την ελάχιστη βάση εισαγωγής και το διπλό μηχανογραφικό που μπορεί να αφήσει έως και 35.000 μαθητές λιγότερους εκτός πανεπιστημίων. Οι μαθητές που κάναμε τις καταλήψεις τον Σεπτέμβρη και βγαίνουμε στο δρόμο μαζί με τους φοιτητές και τους καθηγητές μας ενάντια στα σχέδια της Κεραμέως τους τελευταίους τέσσερις μήνες μπορούμε να νικήσουμε».

Πρώτο επόμενο βήμα είναι η πανεργατική απεργία στις 6 Μάη, όπως αναφέρθηκε και στις τοποθετήσεις. Η φετινή Πρωτομαγιά μπορεί να αποτελέσει το σημείο που θα συναντηθούν όλα τα ρυάκια της αντίστασης ενάντια στη Νέα Δημοκρατία. Μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί, υγειονομικοί, καλλιτέχνες, καθαρίστριες και επισιτισμός ήδη είμαστε ξεσηκωμένοι ενάντια σε αυτή τη δολοφονική κυβέρνηση, ενωμένοι μπορούμε να συντονιστούμε, να κλιμακώσουμε και να κερδίσουμε.

Επίσης, αποφασίσαμε να γράψουμε το νέο τεύχος του έντυπου **Anticapitalista** το οποίο θα ανοίξει ακόμα περισσότερο όλα αυτά τα ζητήματα. Θα το τυπώσουμε το επόμενο διάστημα για να το διακινήσουμε με το άνοιγμα των σχολείων.

Μαθητές/τριες Anticapitalista

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΥΠ.ΟΙΚ. Στην Ευελπίδων 5/5

Εκτός από τη συμμετοχή τους στην πανεργατική απεργία της Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη, οι συμβασιούχες καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών συνεχίζουν τον δικαστικό αγώνα για ασφαλιστικά μέτρα και μας καλούν όλες και όλους στο πλάι τους:

«Εμείς οι καθαρίστριες και οι καθαριστές, που καλύπτουμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Υπουργείου Οικονομικών και της ΑΑΔΕ, εργαζόμαστε ακόμα με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, ενώ είναι σε όλους γνωστό πως οι ανάγκες καθαριότητας του Υπ. Οικονομικών είναι αν μη τι άλλο μόνιμες και διαρκείς. Βρισκόμαστε επί σειρά ετών σε καθεστώς ομηρίας, ενώ προσφέρουμε με ζήλο και ευσυνειδησία τις υπηρεσίες μας, φροντί-

ζοντας για την δημόσια υγιεινή των χώρων που οι πολίτες καθημερινά επισκέπτονται.

Οι πρώτες αποφάσεις των δικαστηρίων στις αιτήσεις χορήγησης προσωρινής διαταγής για επαναπρόσληψή μας ήταν θετικές. Ο αγώνας όμως συνεχίζεται στις δικαστικές αίθουσες, στη συζήτηση των υπόλοιπων αιτήσεων και χρειαζόμαστε τη συμπαράσταση και τη στήριξή σας.

Για τον λόγο αυτό θα πραγματοποιήσουμε συγκέντρωση στη σχολή Ευελπίδων την Τετάρτη 5/5 στις 9πμ, ημέρα συζήτησης ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών και παρακαλούμε να μας στηρίξετε με την παρουσία σας».

Εκδηλώσεις Πρωτομαγιά 2021

- **Να ανατρέψουμε την κυβέρνηση του θανάτου και της καταστροφής!**
- **Παλεύουμε για την εργατική εναλλακτική**
- **Απεργούμε στις 6 Μάη**

ΞΑΝΘΗ

ΤΡΙΤΗ 4/5 πάρκο της Αύρας, 6μμ
Ομιλητές: Τζεμαλί Μηλιάζιμ, μέλος συλλόγου δασκάλων, Παντελής Αποστολίδης, άνεργος μάγειρας

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΤΡΙΤΗ 4/5, 7.30μμ,
fb: ΣΕΚ πυρήνες Ηρακλείου
Ομιλητές: Γιάννης Βαλαής, Εργατική Αλληλεγγύη, Αγγέλα Χαραλαμπίκη, μέλος σωματίου καθαριστριών

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ-ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ-ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΡΙΤΗ 4/5 προαύλιος χώρος του ΚΕΠ Νέας Ιωνίας, σταθμός ΗΣΑΠ Νέας Ιωνίας, 7μμ
Ομιλητές: Μιχάλης Βερβέρης, εργαζόμενος νοσοκομείο Αγ. Όλγα, Johonah Quarshie, πρόσφυγας

ΧΑΛΑΝΔΡΙ-ΒΡΙΛΗΣΣΙΑ-ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
κεντρική πλατεία Χαλανδρίου, 7μμ
Ομιλητές: Νίκος Τουρνάς, Δ.Σ. σωματίου εργαζομένων ΑΑΔΕ, Ηλίας Παπαχατζής, εκπαιδευτικός, Α-Γ ΕΛΜΕ

ΙΛΙΟΝ – ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Κεντρική πλατεία Ιλίου, 7μμ
Ομιλητές: Κατερίνα Πατρικίου, γραμματέας συλλόγου εργαζομένων νοσοκομείου Άγιος Σάββας, Λίλιαν Μπουρίτη, Εργατική Αλληλεγγύη

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ – ΑΙΓΑΛΕΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Πλατεία Δημαρχείου – Περιστερί 7μμ
Ομιλητές: Κώστας Πολυδώρος, Δ.Σ. σωματίου εργαζομένων στις ιδιωτικές κλινικές Αθήνας, Μαρία Καστελιώτη, φοιτήτρια Φιλοσοφικής

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΓΚΥΖΗ-ΕΞΑΡΧΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Πλατεία Πρωτομαγιάς (αμφιθέατρο), 6.30μμ
Ομιλητές: Κώστας Καταραχιάς, πρόεδρος σωματίου εργαζομένων νοσοκομείου Αγ.Σάββας, Αθανασία Κατσούλη, εκπαιδευτικός, Α' ΕΛΜΕ, Βασίλης Μυρσινιάς, σωματείο Επιτισμού-Τουρισμού Αττικής, κίνηση «Καμαριέρα»

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ – ΑΙΓΑΛΕΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Πλατεία Δημαρχείου – Περιστερί 7μμ
Ομιλητές: Κώστας Πολυδώρος, Δ.Σ. σωματίου εργαζομένων στις ιδιωτικές κλινικές Αθήνας, Μαρία Καστελιώτη, φοιτήτρια Φιλοσοφικής

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΓΚΥΖΗ-ΕΞΑΡΧΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Πλατεία Πρωτομαγιάς (αμφιθέατρο), 6.30μμ
Ομιλητές: Κώστας Καταραχιάς, πρόεδρος σωματίου εργαζομένων νοσοκομείου Αγ.Σάββας, Αθανασία Κατσούλη, εκπαιδευτικός, Α' ΕΛΜΕ, Βασίλης Μυρσινιάς, σωματείο Επιτισμού-Τουρισμού Αττικής, κίνηση «Καμαριέρα»

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΓΚΥΖΗ-ΕΞΑΡΧΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Πλατεία Πρωτομαγιάς (αμφιθέατρο), 6.30μμ
Ομιλητές: Κώστας Καταραχιάς, πρόεδρος σωματίου εργαζομένων νοσοκομείου Αγ.Σάββας, Αθανασία Κατσούλη, εκπαιδευτικός, Α' ΕΛΜΕ, Βασίλης Μυρσινιάς, σωματείο Επιτισμού-Τουρισμού Αττικής, κίνηση «Καμαριέρα»

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΓΚΥΖΗ-ΕΞΑΡΧΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Πλατεία Πρωτομαγιάς (αμφιθέατρο), 6.30μμ
Ομιλητές: Κώστας Καταραχιάς, πρόεδρος σωματίου εργαζομένων νοσοκομείου Αγ.Σάββας, Αθανασία Κατσούλη, εκπαιδευτικός, Α' ΕΛΜΕ, Βασίλης Μυρσινιάς, σωματείο Επιτισμού-Τουρισμού Αττικής, κίνηση «Καμαριέρα»

ΚΥΨΕΛΗ – ΠΑΤΗΣΙΑ – ΓΑΛΑΤΣΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
πλατεία Κυψέλης, 6.30μμ
Ομιλητές: Γιώργος Πίττας, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη, Dolyce Donfack, κοινότητα Καμερούν

ΚΟΥΚΑΚΙ-ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
περιβολάκι Εθνικής Αντίστασης, Γ.Ολυμπίου και Συγγρού, δίπλα στο Ποτάμι, 7μμ
Ομιλητές: Αργυρή Ερωτοκρίτου, Δ.Σ. σωματίου εργαζομένων νοσοκομείου Γεννηματάς, Στέλιος Μιχαλίδης, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 πάρκο Βουτιέ, 7μμ
Ομιλητές: Αντώνης Σκαρπέλης, μέλος Δ.Σ. του ΕΚΑ, Βασίλης Κουκαλάνη, μέλος Ανατρεπτικής Συσπείρωσης Ηθοποιών, Λένα Βερδέ, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη, μέλος Δ.Σ. ΕΣΠΗΤ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ – ΙΛΙΣΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
εστία Γ' ΦΕΠΑ πανεπιστημιούπολης, 7μμ
Ομιλητές: Ζαννέτα Λυσικάτου, Γ.Σ. ΟΕΝΓΕ, Λεάνδρος Μπόλαρης, ιστορικός

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Θεατράκι Πλ. Καρύλλου, 7μμ
Ομιλητές: Χουάνα Σταυριανού, ξενοδοχοϋπάλληλος, σωματείο Επιτισμού-Τουρισμού Αττικής κίνηση «Καμαριέρα», Δημήτρης Δασκαλάκης, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 πλ. Σουρμένων, 7μμ
Ομιλητές: Στέλιος Γιαννούλης, Δ.Σ. ΣΕΠΕ Γλυφάδας-3Β, Αλέξανδρος Κοροβέσης, φοιτητής ΠΑΔΑ

ΠΕΡΑΙΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Σκάκι, πλ. Κοραή, 7.15μμ
Ομιλητές: Παντελής Παναγιωτακόπουλος, Εργατική Αλληλεγγύη, Θανάσης Διαβολάκης, Δ.Σ. ΟΙΕΛΕ, δημοτικός

σύμβουλος «Ανταρσία στο Λιμάνι»

ΝΙΚΑΙΑ - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ - ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Μηχανική Καλλιέργεια, Θηβών, 7μμ
Ομιλητές: Κατερίνα Θωίδου, συμβασιούχος Εθνικό Κέντρο Αιμοδοσίας, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας «Ανταρσία στην Κοκκινιά», Πηνελόπη Κοτσουδάκη, εργαζόμενη στην ιδιωτική Υγεία

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας, 6μμ
Ομιλητής: Μανώλης Φιωτάκης, Εργατική Αλληλεγγύη, Μαργαρίτα Παπαμηνά, εκπαιδευτικός

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ – ΤΟΥΜΠΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Πάρκο Παπάζογλου (Κάτω Τούμπα), 6.30μμ
Ομιλητές: Γιάννης Κούτρας, Δ.Σ. ΕΝΙΘ, Δ.Σ. συλλόγου εργαζομένων Ιπποκράτειο ΓΝΘ, Δήμητρα Κομνιανού, συγκοινωνιολόγος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5
πάρκο Εργατικού Κέντρου, 6.30μμ
Ομιλητές: Νίκος Χατζάρας, Δ.Σ. συλλόγου εργαζομένων Δήμου Αμπελοκήπων-Μενεμένης, Ευκλείδης Μακρόγλου, Εργατική Αλληλεγγύη

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5,
Πυρσινέλλα 1, 4ος όρ., 7.30μμ
Ομιλητές: Αρετή Κανέλλου, Εργατική Αλληλεγγύη, Λουίζα Γκίκα, γιατρός

ΠΑΤΡΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5 Τριών Ναυάρχων και Ιωάννου Βλάχου, 6.30μμ
Ομιλητής: Δημήτρης Μπελιάς

ΒΟΛΟΣ
ΠΕΜΠΤΗ 6/5, 8μμ,
link: bit.ly/sekvolos fb: ΣΕΚ Βόλου
Ομιλητής: Τάσος Τσιούνης

ΚΙΛΚΙΣ
ΠΕΜΠΤΗ 6/5, 8μμ
fb: ΣΕΚ πυρήνας Κιλκίς
Ομιλητής: Λεωνίδα Μαρουλάσοβ

ρα στην Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα.

Ενάντια στον ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό και την καταπίεση

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε προσπάθεια που έχει στόχο την διαίρεση της εργατικής τάξης. Είμαστε αντίθετοι σε μια Ελλάδα – φρούριο, κομμάτι μιας Ε.Ε – φρούριο, που καταδικάζει πρόσφυγες και μετανάστες να πεθαίνουν στα σύνορά της και να αντιμετωπίζουν ρατσιστικές διακρίσεις αν καταφέρουν να τα περάσουν.

Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή και φύλο καθώς και όλους τους καταπιεσμένους να οργανώνουν την αντίστασή τους. Υποστηρίζουμε όλα τα αυθεντικά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Παλεύουμε για την πραγματική κοινωνική, πολιτική και οικονομική ισότητα των γυναικών και για το τέλος όλων των διακρίσεων

ενάντια στους ομοφυλόφιλους, γυναίκες και άντρες.

Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που καταστρέφει τον πλανήτη μέσα από τον κυνήγι του κέρδους και τους ανταγωνισμούς.

Το επαναστατικό κόμμα

Αυτοί που μας κυβερνάνε είναι δυνατόι γιατί είναι οργανωμένοι, γιατί ελέγχουν τον πλούτο, τα ΜΜΕ, τα δικαστήρια και τον στρατό. Για να συγκρουστεί μ' αυτή την δύναμη, η εργατική τάξη χρειάζεται να είναι κι αυτή οργανωμένη. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, έχει σαν στόχο να φέρει τους ακτιβιστές του κινήματος μαζί με την εργατική τάξη. Το επαναστατικό κόμμα είναι αναγκαίο για να δυναμώσει το κίνημα, να οργανώσει τον κόσμο μέσα σ' αυτό και να βοηθήσει να αναπτυχθούν εκείνες οι ιδέες και εκείνες οι στρατηγικές που θα μπορέσουν ν' ανατρέψουν συνολικά τον καπιταλισμό.

Εξορμήσεις

ΤΡΙΤΗ 4/5

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Πάρκο Λιπασμάτων 12μ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
Πλ. Ελευθερίας 6.30μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Πανεπιστημιούπολη (Εστίες) 6μμ
ΕΞΑΡΧΕΙΑ Πλατεία Πρωτομαγιάς 12μ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ Κεντρική Πλατεία 12μ
ΞΑΝΘΗ Πλατεία 6μμ
ΠΑΤΡΑ Πλ. Γεωργίου 6.30μμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 5/5

Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6.30μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7/5

Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ
Άλσος Δεκελείας 6μμ
ΒΡΙΛΗΣΣΙΑ Λαϊκή 12μ

ΣΑΒΒΑΤΟ 8/5

ΕΞΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή Καλλιδρομίου 12μ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ Λαϊκή Πανόρμου 12μ
ΚΥΨΕΛΗ
Φωκίωνος Νέγρη Γερμανός 12μ
ΓΚΥΖΗ Πλατεία 12μ
ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλασίου και Βείκου 12μ
ΠΑΤΗΣΙΑ Λαϊκή Γκράβα 11.30πμ
ΙΛΙΟΝ Βιολογική Λαϊκή 11πμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Λαϊκή 11.30πμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
Μουσείο ΕΑΜ Πεζόδρομος 12μ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Μάρκετ Ιν 12μ
ΙΛΙΣΙΑ
Σκλαβενίτης Ούλωφ Πάλμε 11πμ
ΒΥΡΩΝΑΣ Αγορά 12μ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ Πλ. Βαρνάβα 11.30πμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 11.30πμ
Ν. ΣΜΥΡΝΗ Παλούκι Πλατεία 12μ
Α.ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 12μ
Κ. ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΘΗΣΕΙΟ
Σκλαβενίτης 12μ
ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Λαϊκή 12μ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Θησέως και Ματζαρωτάκη 11.30πμ
ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Πλατεία 12μ
ΜΑΡΟΥΣΙ Πεζόδρομος Ερμού 12μ
Ν. ΙΩΝΙΑ ΗΣΑΠ 12μ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ Πασαλιμάνι 12μ
ΝΙΚΑΙΑ Λαϊκή Περιβολάκι 12μ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ Αγαλμα Λαμπράκη 11πμ
ΚΑΜΑΡΑ Σβώλου με Γούναρη 11πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Λαϊκή Μαρτίου 11 πμ
ΑΝΩ ΤΟΥΜΠΑ Λαϊκή Πausανία 11πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
Λαϊκή Ξηροκρήνης 11πμ
ΧΑΝΙΑ Λαϊκή Μινώος 11πμ
ΒΟΛΟΣ Πλ. Αγίου Νικολάου 11.30πμ
ΞΑΝΘΗ Παζάρι 11πμ
ΚΙΛΚΙΣ Λαϊκή 11.30πμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ Νομαρχία 12μ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λαϊκή 12μ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9/5

ΑΙΓΑΛΕΟ
Μπαρουτάδιο (Ιερά Οδός) 11.30πμ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

Τον σοσιαλισμό, μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύσει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή

και την διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

Τον διεθνισμό

Στην παγκόσμια οικονομία κυριαρχούν οι μεγάλες πολυεθνικές. Μόνο εάν παλέψουμε όλοι μαζί σε παγκόσμιο επίπεδο, μπορούμε να σταματήσουμε τους πλούσιους και δυνάστες που κυριαρχούν πάνω στον πλανήτη. Η πάλη για τον σοσιαλισμό μπορεί να πετύχει μόνο εάν είναι παγκόσμια. Αυτό δείχνει και η εμπειρία της Ρωσίας όπου ακόμα και μια νικηφόρα αλλά απομονωμένη επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του '17 ηττήθηκε κάτω από την πίεση της παγκόσμιας αγοράς. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για την επικράτηση του Στάλιν και την μετατροπή της Ρωσίας σε κρατικό καπιταλισμό. Του ίδιου τύπου καθεστώτα δημιουργήθηκαν αργότε-

Εβδομήντα τρεις νεκροί σε 15 μήνες

73 νεκροί σε 15 μήνες σε οίκο ευγηρίας 48 θέσεων (Αγία Σκέπη) στα Χανιά.

Το θέμα ήρθε στην επιφάνεια μετά από τις καταγγελίες πολλών συγγενών και πρώην εργαζομένων και ήδη έχει ξεκινήσει εισαγγελική έρευνα ενώ καταγγελία στον συγκεκριμένο οίκο ευγηρίας είχε γίνει πριν δέκα χρόνια αλλά κατέληξε στο αρχείο. Οι καταγγελίες είναι συγκλονιστικές:

«Η μεταχείριση των γερόντων ήταν πολύ κακή, δηλαδή τους δένανε στα κρεβάτια, ακόμα και αυτούς που δεν ήταν διεγερτικούς, τους δίνανε χάπια για να τους ηρεμήσουν, τους χτυπούσαν πολλές φορές» δήλωσε πρώην εργαζόμενος στην τηλεόραση. «Υπήρχαν πολλές φορές, κάποια βράδια, όταν τελείωνα τη βάρδιά μου, μου έλεγαν να δέσω κάποιους ανθρώπους και επειδή εγώ δεν έχω μάθει έτσι, έχω μάθει να δουλεύω με τον δικό μου τρόπο και να σέβομαι τους μεγαλύτερους, δεν το έκανα».

Συγγενής τροφίμου κατήγγειλε: «Η δυσοσμία από την κεντρική είσοδο με το που έμπαινες ήταν τραγική. Οι άνθρωποι ήταν όλοι με ελάχιστα κιλά... το προσωπικό ήταν ελάχιστο γι' αυτό και δεν υπήρχε καθαριότητα». Όπως αναφέρει ο Ριζοσπάστης «η ΕΛ.ΑΣ. έχει λάβει 10 καταθέσεις από πρώην εργαζόμενους οι οποίες συγκλίνουν στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, στον υποσιτισμό, στη χορήγηση ψυχοφαρμάκων για να βρίσκονται σε κατάσταση... Στη συγκεκριμένη υπόθεση εξετάζονται επίσης οι καταγγελίες που έχουν δει το φως της δημοσιότητας για περιέργες μεταβιβάσεις περιουσιακών στοιχείων ηλικιωμένων...»

Σημείωση: Ένας εκ των συνηγόρων του οίκου ευγηρίας είναι ο Ν. Ρουσόπουλος, συνήγορος υπεράσπισης του καταδικασμένου αρχιναζί Λαγού και πρώην υποψήφιος βουλευτής της Χρυσής Αυγής Μεσσηνίας.

Ανακοίνωση για τις καταγγελίες για την ιδιωτική μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων εξέδωσε η Ανταρσία στα Χανιά, τονίζοντας ότι πρόκειται για το «αποτέλεσμα του κόσμου της ελεύθερης αγοράς και των ιδιωτικοποιήσεων των υπηρεσιών πρόνοιας και φροντίδας. Όπως αναφέρει:

«Οι καταγγελίες που αφορούν στη λειτουργία του ιδιωτικού γηροκομείου στα Χανιά είναι συγκλονιστικές. Στο βαθμό που αποδειχθούν θα πρόκειται για ένα ειδικό έγκλημα. Οι 73 θάνατοι σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο και κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι συνηθισμένο. Εύλογα δημιουργούνται πολλά ερωτηματικά σε σχέση με τη λειτουργία της δομής αλλά και συνολικότερα με το πώς λειτουργεί η φροντίδα της τρίτης ηλικίας σε όλη τη χώρα.

Η πολιτική της κυβέρνησης όχι μόνο στάθηκε ανίκανη να προστατέψει τα γηροκομεία όλης της χώρας αλλά τα μετέτρεψε σε παγίδες θανάτου λόγω της covid 19. Αντί να επιλέξει την ενίσχυση του συστήματος Υγείας και Πρόνοιας εφάρμοσε πολιτικές του απόλυτου εγκλεισμού των φιλοξενούμενων ανθρώπων στις Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων και την πλήρη αποξένωση τους από τους συγγενείς τους. Χιλιάδες τρόφιμοι έχουν να δουν τους ανθρώπους τους εδώ και πολλούς μήνες. Πάνω σε αυτό το καθεστώς πλήρους απομόνωσης μπορεί να διαμορφώνονται ανάλογες καταστάσεις με αυτές που καταγγέλλονται ότι συνέβησαν στη συγκεκριμένη δομή.

Η δομή ήταν προορισμένη να λειτουργεί για 48 θέσεις, αλλά φιλοξενούσε 60 ηλικιωμένους. Με άλλα λόγια λειτουργούσε φιλοξενώντας 25% επιπλέον

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ Εθνικοποίηση όλων των δομών ηλικιωμένων

υπερήλικες. Αυτό από μόνο του σημαίνει ότι οι συνθήκες φιλοξενίας δεν μπορεί να ήταν άριστες όπως ισχυρίζονται ορισμένοι.

Η αιτία γι' αυτό βρίσκεται στο ότι το κράτος έχει εγκαταλείψει, εντελώς, τον τομέα της φροντίδας της τρίτης ηλικίας, στα χέρια του ιδιωτικού τομέα. Σε μια περίοδο τεράστιας ανεργίας και χτυπήματος των συντάξεων με το νέο ασφαλιστικό είναι πραγματική πρόκληση να θεωρείται «φτηνή» μια δομή που ζητά 700 και 800 ευρώ μηνιαίως. Η κάλυψη των αναγκών των γεροντισσών/ων βρίσκονται συνεχώς κάτω από την πίεση του ανταγωνισμού των διαφορετικών επιχειρήσεων – οίκων «ευγηρίας». Προκειμένου να μεγιστοποιηθούν τα κέρδη του αφεντικού, να παραμένει «φτηνή» η κάθε δομή και να προσελκύει πελάτες, συμπιέζεται το κόστος των παρεχόμενων υπηρεσιών. Κομμάτι αυτής της κατάστασης είναι και οι διάφορες «κομπίνες» που εφευρίσκονται με «χορηγίες» και «δωρεές» περιουσιών από τους τροφίμους προς τις δομές, προκειμένου να εξασφαλίσουν καλύτερη φροντίδα και προσοχή.

Χέρι-χέρι με όλα τα παραπάνω πάνε και οι καταγγελίες πρώην εργαζομένων της δομής για τις άθλιες εργασιακές σχέσεις που επικρατούσαν στη δομή. Φυσικά, αν ισχύουν, η συγκεκριμένη δομή δεν θα έχει την αποκλειστικότητα σε αυτές. Δεν είναι πρώτη φορά που ακούμε για τηλεφωνικές απο-

λύσεις, για εξαναγκασμό των εργαζομένων σε παραιτήση, για παρακρατήσεις αποζημιώσεων και μισθών, για επιστροφές δώρων, για εκβιασμούς της εργοδοσίας, για πιέσεις για γρηγορότερες επιδόσεις στην εργασία, προκειμένου να μην προσληφθεί επιπλέον προσωπικό κλπ. Είναι οι ίδιες συνθήκες εργασίας που επικρατούν στους περισσότερους χώρους εργασίας του ιδιωτικού τομέα, στις επιχειρήσεις γαλέρες της τουριστικής βιομηχανίας και που το νομοσχέδιο Χατζηδάκη αναμένεται να τις κάνει πολύ χειρότερες.

Το κερασάκι στην τούρτα είναι οι περικοπές των κοινωνικών δαπανών που έχουν καταστήσει τους μηχανισμούς ελέγχου κυριολεκτικά ανύπαρκτους είτε πρόκειται για τις υπηρεσίες των υπουργείων και των περιφερειών είτε για την επιθεώρηση εργασίας...

Τώρα χρειάζεται εθνικοποίηση όλων των δομών φροντίδας ηλικιωμένων χωρίς αποζημίωση. Να δημιουργηθεί κρατικός φορέας, δωρεάν φροντίδας της τρίτης ηλικίας, με εργατικό έλεγχο στη λειτουργία του με ανθρώπινες εγκαταστάσεις, επαρκές προσωπικό (νοσηλεύτριες/ες, μαγείρισσες/ες, ψυχολόγους, ιατρούς, τραπεζοκόμες/ους και όποια άλλη ειδικότητα είναι αναγκαία). Για να μην υπάρχουν ανάλογα περιστατικά αλλά και να μπορούν οι ηλικιωμένοι να περνούν τη ζωή τους με ασφάλεια και αξιοπρέπεια».

Οι εργαζόμενοι προειδοποιούσαν

Η ιστορία με το γηροκομείο στα Χανιά είναι βγαλμένη από το πιο σκοτεινό αστυνομικό θρίλερ και επαναφέρει στην επιφάνεια τι σημαίνει η φροντίδα των ηλικιωμένων να αφήνεται στα χέρια των ιδιωτών.

Οι εργαζόμενοι και οι φιλοξενούμενοι στις Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων πλήρωσαν ένα βαρύ τίμημα από τον κορονοϊό λόγω της έλλειψης μέσω προστασίας και της εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Ασβεστοχώρι Θεσσαλονίκης, Κοζάνη, Άγιος Παντελεήμονας, Μαρούσι, Άγιος Στέφανος, Περιστερί.

Το Σωματείο Προσωπικού Ιδιωτικής Υγείας Αθήνας ήδη από το φθινόπωρο προειδοποιούσε σε ανακοίνωσή του απαντώντας στο πλαίσιο μέτρων για τις Μ.Φ.Η. που εξήγγειλε η υφυπουργός εργασίας Δόμνα Μιχαηλίδου: «Η αλήθεια είναι ότι η Κυβέρνηση όχι μόνο δεν επέβαλλε συγκεκριμένα μέτρα προστασίας των εργαζομένων, αλλά αντίθετα επέτρεψε την εργοδοτική αυθαιρεσία, με την παντελή έλλειψη ελεγκτικών μηχανισμών. Πολλοί εργαζόμενοι που απευθύνθηκαν στις επιθεωρήσεις εργασίας βρήκαν κλειστές πόρτες, ενώ αρμόδιοι φορείς δηλώνσαν αναρμόδιοι να πραγματοποιήσουν ελέγχους. Η πραγματικότητα που ζουν οι εργαζόμενοι στις Μ.Φ.Η., δεν έχει καμία σχέση με την εικόνα που προσπάθησε να παρουσιάσει η υφυπουργός.

Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα: Σε πολλές περιπτώσεις οι εργαζόμενοι, προμηθεύονταν τα ατομικά μέτρα προστασίας, με κόστος που επιφορτίστηκαν αποκλειστικά οι ίδιοι. Η έλλειψη προσωπικού και η συνακόλουθη εντατικοποίηση της εργασίας έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένα καθηκοντολόγια, «όλοι κάνουν τα πάντα», δηλώνονται διαφορετικά προγράμματα στην επιθεώρηση εργασίας και διαφορετικά εφαρμόζονται στην πράξη, ΔΕΝ τηρείται το 5ήμερο, το 11ωρο υποχρεωτικής ανάπαυσης, κόβονται ρεπό, άδειες κλπ .

Υπήρξαν επιχειρήσεις που κατά την πρώτη φάση της πανδημίας, ανεστάλησαν οι συμβάσεις εργασίας εργαζομένων που ανήκαν σε ευπαθείς ομάδες, ή δικαιούνταν άδειες ειδικού σκοπού, για να απαλλαχτούν από το μισθολογικό κόστος.

Οι καθυστερήσεις στην καταβολή των μισθών, είναι συνηθισμένη πρακτική στα γηροκομεία. Υπάρχουν γηροκομεία στα οποία εργάζονται συνάδελφοι μέχρι και 6 μήνες απλήρωτοι.»

Είναι προφανές ότι η ασφάλεια των ηλικιωμένων στα γηροκομεία, των ασθενών, των επισκεπτών δεν μπορεί να είναι αντικείμενο κερδοσκοπίας. Χιλιάδες οικογένειες χρυσοπληρώνουν ιδιωτικές επιχειρήσεις για την ελλιπή φιλοξενία των γερόντων

2/4/20, Κινητοποίηση της Ανταρσίας στις γειτονιές της Αθήνας για το Γηροκομείο Αθηνών.

και των γεροντισσών. Όσες οικογένειες δεν διαθέτουν την οικονομική δυνατότητα προσθέτουν ένα ακόμα βάρος στις πλάτες των γυναικών του νοικοκυριού.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να απαιτήσουμε την επίταξη των ιδιωτικών γηροκομείων έτσι ώστε η πρόνοια των ηλικιωμένων να είναι ένα δημόσιο αγαθό στο οποίο όλοι έχουν πρόσβαση και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας για τους εργαζόμενους που δουλεύουν σε αυτά.

Grand Care

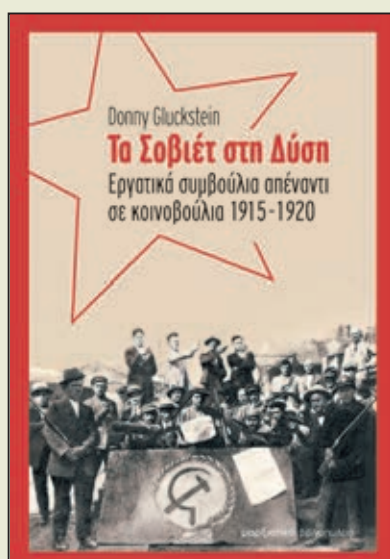
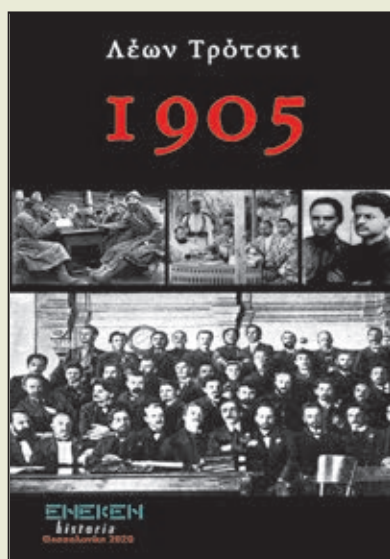
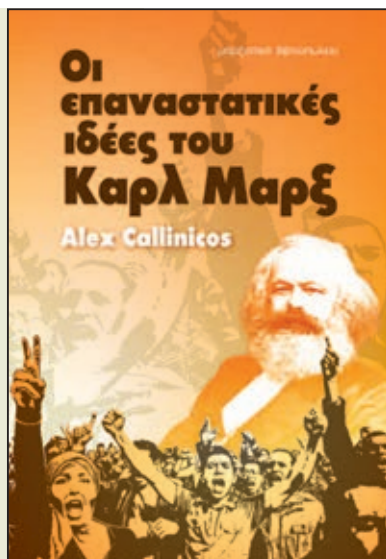
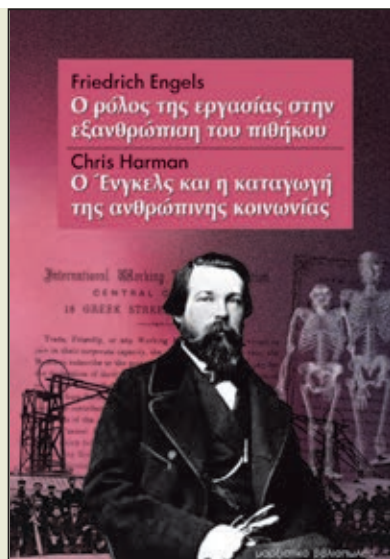
Πρόσφατα η εργοδοσία του γηροκομείου GRAND CARE στον Άγιο Δημήτριο, ανακοίνωσε αιφνιδιαστικά την απόλυση 5 εργαζομένων από το τμήμα της κουζίνας, με την αιτιολογία ότι οι συγκεκριμένες υπηρεσίες δίνονται σε εργολαβική εταιρεία. Η Εργοδοσία του Ιδρύματος από τον Σεπτέμβριο του 2019 σταμάτησε να καταβάλλει τα έσοδα στους εργαζόμενους.

Οι καταγγελίες στο ΙΚΑ, η κινητοποίηση των εργαζομένων και η στήριξη τους από το Κλαδικό Σωματείο, είχε αποτέλεσμα να εξασφαλιστεί η ασφαλιστική ικανότητα για το 2021, παρόλο που δεν έχει καταβληθεί το σύνολο των ενσήμων. Σήμερα η Εργοδοσία προχωράει σε απολύσεις για να καλλιεργήσει κλίμα τρομοκρατίας, προκειμένου να συνεχίσει την πολιτική των αυθαιρεσιών. Ανάμεσα στους απολυμένους εργαζόμενους βρίσκεται και συνάδελφος-μέλος της Διοίκησης του Κλαδικού Σωματείου. Οι απολύσεις αποτελούν ξεκάθαρη περίπτωση συνδικαλιστικών διώξεων.

Οι ίδιοι εργαζόμενοι σήμερα τιμωρούνται από την Εργοδοσία, γιατί απαίτησαν το αυτονόητο δικαίωμα να εργάζονται με πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα.

Κώστας Πολύδωρος, μέλος ΔΣ Κλαδικό Σωματείο Προσωπικού Ιδιωτικών Κλινικών, Γηροκομείων, Διαγνωστικών Κέντρων και Συναφών Χώρων Αθήνας.

Η κοινωνία αλλάζει με επαναστάσεις

Ελάτε στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο

Το απόγευμα της Πέμπτης μαζευτήκαμε στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο για να συνεχίσουμε την πλούσια συζήτηση που άνοιξε στη διαδικτυακή παρουσίαση της καινούριας του έκδοσης «Το 1821 και οι αστικές επαναστάσεις».

Τη συζήτηση άνοιξε η Σταυρούλα Πανίδου, μια από τους συγγραφείς του βιβλίου. Ο συνεκτικός κρίκος των κειμένων του βιβλίου, είπε, είναι ότι χρησιμοποιούν ως εργαλείο τη μαρξιστική ανάλυση, που δείχνει τον αναγκαίο ρόλο της επανάστασης στην κοινωνική αλλαγή. Απαντούν έτσι και στα μυθεύματα των αρχουσών τάξεων που προσπαθούν να αποκρύψουν αυτή την αναγκαιότητα, αλλά και βοηθούν στο να ξεδιαλύνουμε τα μπερδέματα που υπάρχουν και μέσα στην Αριστερά για το χαρακτήρα του 1821 σαν μια αστική επανάσταση. Ο Λεωνίδας Κ. από τη Νίκαια τόνισε το πόσο σημαντικό είναι και σήμερα να ξεκινάμε από την γραμμή που χάραξε πρώτος ο Κορδάτος και ο Νίκος Κ., δάσκαλος στο Αιγάλεω, μας θύμισε ότι η κόντρα του Ζεύγου απέναντι στην ανάλυση του Κορδάτου για το 1821 είναι άμεσα δεμένη με την ολοκλήρωση της σταλινοποίησης του ΚΚΕ τη δεκαετία του 1930 και τη λογική των σταδίων. Η συζήτηση οδηγήθηκε στα επαναστατικά υποκείμενα των αστικών επαναστάσεων και την είσοδο των μαζών στην Ιστορία.

• Συνεχίζεται το πασχαλιάτικο δεκαήμερο προσφορών με έκπτωση 30% σε όλες τις εκδόσεις του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου μέχρι την απεργία της Πρωτομαγιάς.

Κ.Π.

Θα τα βρείτε στο

**μαρξιστικό
βιβλιοπωλείο**

www.marxistiko.gr

Φειδίου 14 πίσω από Τιάνια-ΡΕΕ
τηλ. 2105247584

Απάντηση στους μύθους για το 1821

Γιορτάσαμε φέτος τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821 με όλη τη μυθοπλασία που περιβάλλει ένα τόσο σημαντικό γεγονός. Το κυρίαρχο αφήγημα το ξέρουμε ήδη: σύσσωμος ο ελληνικός λαός, μαζί με τον κλήρο, πάλεψαν ενάντια στον Οθωμανό κατακτητή με κίνητρο την αγάπη για την πατρίδα και την ελευθερία. Έτσι η επανάσταση παρουσιάζεται σαν καθαρά εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, που είχε επιπλέον και μία θρησκευτική διάσταση: Έλληνες/ίδες εναντίον Τούρκων αλλά συγχρόνως χριστιανές/οί εναντίον μουσουλμάνων.

Η εικόνα αυτή συνοψίζεται στην πλαστή αφήγηση σχετικά με το λάβαρο της Αγίας Λαύρας που υποτίθεται ότι ευλόγησε ο μητροπολίτης **Παλαιών Πατρών Γερμανός**, στις 25 Μάρτη – συμβολική ημερομηνία, ανήμερα του Ευαγγελισμού της Παναγίας. Αυτή υποτίθεται ότι ήταν η έναρξη της επανάστασης αλλά, για κάποιο περίεργο λόγο, ο μητροπολίτης «ξέχασε» ένα τόσο σημαντικό γεγονός να το αναφέρει στα απομνημονεύματά του.

Το κυρίαρχο αφήγημα εστιάζεται μόνο στον εθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα του '21 και αποσιωπάει τον κοινωνικό χαρακτήρα της επανάστασης. Αν πάμε, όμως, στις πηγές της εποχής, θα δούμε ότι δεν υπήρχε μόνο η σύγκρουση ανάμεσα στο ελληνικό στοιχείο και την οθωμανική εξουσία. Υπήρχαν και συγκρούσεις κοινωνικές ανάμεσα σε Ρωμιούς και... Ρωμιούς. Για παράδειγμα, από τη μια πλευρά ήταν οι άνθρωποι (χριστιανοί ως επί το πλείστον) που ξεσηκώθηκαν κι έκαναν την επανάσταση, ενώ από την άλλη ήταν η επίσημη Εκκλησία (το πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης), που ακολούθησε τις εντολές του σουλτάνου και... τους αφόρισε.

Αιτίες

Γιατί συνέβη αυτό; Την απάντηση μας τη δίνει ένα σατιρικό ποίημα που γράφτηκε στα τέλη του 18ου αι. Εκεί παρουσιάζεται να μιλάει ένας δεσπότης και να λέει τα εξής: (...) Εγώ τον ζυγόν δεν τον γνωρίζω, Ούτε ξεύρω να τον νομίζω. Τρώγω, πίνω, ψάλλω με ευθυμιά. (...) Αυτή του Τούρκου η τυραννία σ' εμέ είναι ζωή μακαρία. Αφού το ράσον τούτο εφόρεσα, πλέον τινά ζυγόν δεν εγνώρισα. Δύο ποθών, ναι μα τας εικόνας, άσπρα [σ.σ. χρήματα] πολλά και καλές κοκκώνας [σ.σ. ωραίες κυρίες της αριστοκρατίας]. Περί της Ελλάδος, που λέτε, δεν με μέλει κι ας τυραννιέται. Μ' αν βασιτάζη χωρίς να στενάζη, όλας τας αμαρτίας ευγάζει. Ημείς πάντα ξομολογούμεν Και ψυχικά τους νο[υ]θετούμεν. Πίστιν να έχουν στον Βασιλέα (=Σουλτάνον) και σέβας εις τον Αρχιερέα (...)".

Εδώ ο ποιητής μας λέει με τον τρόπο του ότι δεν στέναζαν όλοι οι Ρωμιοί και οι Ρωμιές κάτω απ' τον τουρκικό ζυγό. Υπήρχε ένα κομμάτι που ζούσε «ζωή μακαρία» και που είχε «άσπρα πολλά και καλές κοκκώνας». Ας δούμε λοιπόν τι συνέβαινε μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία από κοινωνικής απόψεως. Ποιοι ήταν οι πλούσιοι και ποιοι οι φτωχοί και τι ρόλο έπαιξαν σε σχέση με την επανάσταση;

Εδώ αξίζει να πάμε στο βιβλίο του **Γιάνη Κορδάτου** "Η κοινωνική σημασία της ελληνικής επανάστασης του 1821". Αυτό το βιβλίο γράφτηκε πριν από έναν περίπου αιώνα αλλά παραμένει αξεπέραστο, τουλάχιστον κατά τη γνώμη μου. Τότε τάραξε τα νερά της ιστοριογραφίας γιατί έβγαλε πολλά άπλυτα στη φόρα. Η Εκκλησία της Ελλάδας παραλίγο να αφορίσει τον συγγραφέα γι' αυτό τον λόγο. Το άρθρο αυτό βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο έργο του Κορδάτου.

Επισημαίνει, λοιπόν, ο συγγραφέας ότι η μεγάλη μάζα του λαού ήταν είτε φτωχοί αγρότες, είτε ακτήμονες που δούλευαν ως εργάτες στα κτήματα των πλουσίων. Η φτωχή αγροτιά συχνά ζούσε σε άθλιες συνθήκες, μέσα σε καλύβες μαζί με τα ζώα τους, σε πρωτόγονη κατάσταση. Αναφέρει εδώ τα ίδια λόγια του Κορδάτου: "Η Εκκλησία έπαιρνε μάλιστα από κάθε χριστιανό ραγιά ειδικό φόρο, που λεγόταν ρόγα ή ζητεία. Πολλές φορές με ασπλαχνία Σάυλωκ έκανε κατάσχεση στο αλέτρι ή τα άλλα γεωργικά εργαλεία του αγρότη, αν τύχαινε και δεν πλήρωνε τον παραπάνω φόρο. Γενικά μάλιστα ο κάθε χριστιανός ραγιάς ήταν υποχρεωμένος το 1/3 από το εισόδημά του και την περιουσία του να το δίνει διά τας ανάγκας της Εκκλησίας, δη-

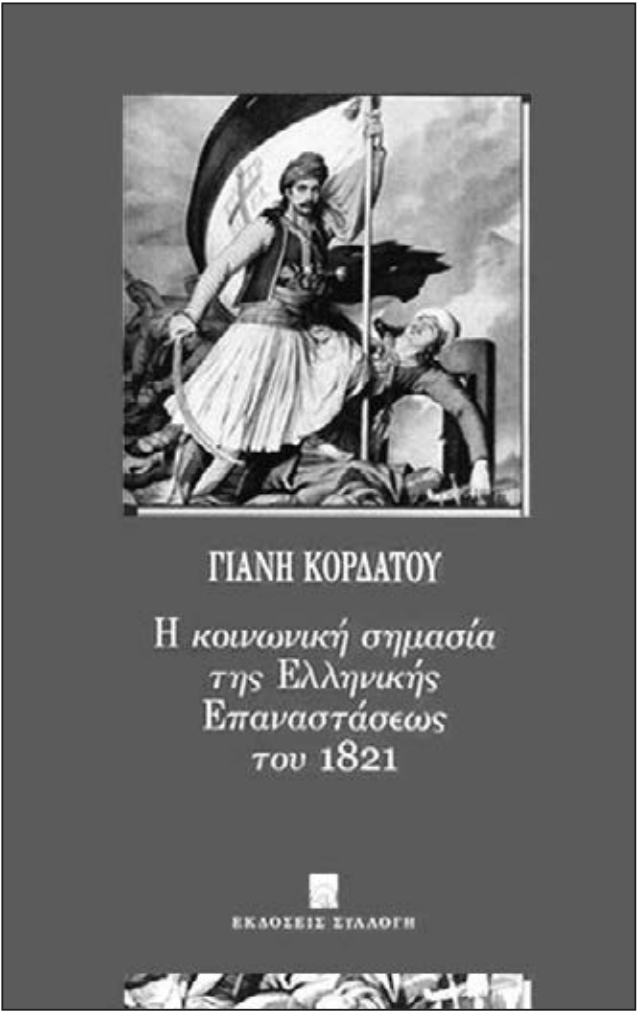
λαδή των μητροπολιτών".

Ο ίδιος συγγραφέας προσθέτει τα εξής: "Μ' όλον τον αγώνα και τον τυραγνισμό του [μικροαγρότη] τίποτε δεν του απόμεινε, επειδή ερχόταν ο φορατζής, ο δεσπότης, ο κοτζάμπασης κι ο τσορμπατζής [σ.σ. ο πρόκριτος] και του το έπαιρναν. Δεν ήταν τόσο ο Τούρκος αγάς που ερχόταν σε επαφή με τον αγρότη, ούτε ο σούμπασης [σ.σ. ο Τούρκος επιστάτης], ήταν ο χριστιανός προύχοντας και ο δεσπότης που, με το να είναι με την τουρκικήν εξουσίαν, με χίλιους δυο τρόπους έγδυναν τον ραγιά γεωργό και δουλευτό".

Η νέα αστική τάξη

Γιατί συνέβαιναν όλα αυτά; Το οικονομικό και κοινωνικό σύστημα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν η φεουδαρχία. Οι φεουδάρχες ήταν αυτοί στους οποίους ο σουλτάνος είχε παραχωρήσει μεγάλες εκτάσεις γης. Εισέπρατταν φόρους από τους φτωχούς και έδιναν ένα μέρος απ' αυτούς στον σουλτάνο. Οι φεουδάρχες όμως δεν ήταν μόνο Τούρκοι. Πολλοί απ' αυτούς ήταν Ρωμιοί. Στα τούρκικα ονομαζόνταν κοτζαμπάσηδες και στα ελληνικά προεστοί, δημογέροντες και πρόκριτοι. Είχαν τεράστια εξουσία πάνω στους ραγιάδες – εξουσία πολιτική, οικονομική και δικαστική. Ένας μεγάλος φεουδάρχης ήταν και η Εκκλησία. Τα μοναστήρια είχαν στην κατοχή τους μεγάλο μέρος της γης, και μάλιστα το πιο εύφορο. Σ' αυτά τα κτήματα δούλευαν σαν σκλάβοι χιλιάδες αγρότες.

Ωστόσο, μέσα στον 18ο αιώνα είχε αναδυθεί και μια άλλη τάξη πλουσίων: ήταν οι έμποροι της εποχής, που μαζί με τους εφοπλιστές και τους μεγαλοβιοτέχνες αποτελούσαν την αστική τάξη. Ο όρος αστική προέρχεται βέβαια από το άστυ, την πόλη, γιατί η τάξη αυτή ήταν συγκεντρωμένη στις πόλεις, ειδικά στις παροικίες της δυτικής και ανατολικής Ευρώπης. Ο **Λεάνδρος Μπόλαρης** στο συλλογικό βιβλίο "Το 1821 και οι αστικές επαναστάσεις" γράφει τα εξής: "Αυτή η τάξη ίδρυσε σχολεία (καθόλου κρυφά), έστειλε τους γιους της να σπουδάσουν στα πανεπιστήμια της Ευρώπης, ζυμώθηκε με τις ιδέες του Διαφωτισμού

και τα μηνύματα της Γαλλικής Επανάστασης. Στους κόλπους της διαμορφώθηκαν ο **Ρήγας Φεραίος** και οι σύντροφοί του, οι ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας που έγινε η οργανωτική και πολιτική ραχοκοκαλιά της Επανάστασης".

Η αστική τάξη της εποχής είχε αποκτήσει οικονομική δύναμη, όμως έβλεπε ότι για να μπορέσει να αναπτύξει ευρύτερα τις δραστηριότητές της έπρεπε να συγκρουστεί με το παλιό καθεστώς, δηλαδή τη φεουδαρχία. Έπρεπε επίσης να συγκρουστεί και με την Εκκλησία, η οποία αποτελούσε βασικό ιδεολογικό στήριγμα του παλιού καθεστώτος. Αυτές οι διεργασίες δεν έγιναν μόνο στην Ελλάδα. Στην Ευρώπη η αστική τάξη διέδωσε τις ιδέες του Διαφωτισμού που υπέσκαπταν το κύρος της Εκκλησίας. Εκεί έγινε και μια σειρά από αστικές επαναστάσεις: στην Ολλανδία και στην Αγγλία τον 16ο και 17ο αιώνα και στη Γαλλία τον 18ο.

Η Γαλλική Επανάσταση και οι ναπολεόντειοι πόλεμοι έδωσαν ώθηση ώστε να διαδοθούν οι επαναστατικές ιδέες και στην Ελλάδα. Ωστόσο, η αστική τάξη δεν θα μπορούσε μόνη της να κάνει τη μεγάλη ανατροπή. Χρειάζόταν να μπει σε κίνηση και το πλήθος των φτωχών: οι χιλιάδες μικροί αγρότες και αγρότισσες, οι ακτήμονες, οι ναύτες, οι δουλευτές που στέναζαν κάτω από την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Υπήρχαν λοιπόν και ταξικές συγκρούσεις μέσα στην Επανάσταση του '21, πράγμα που εξηγεί γιατί έγιναν και εμφύλιοι πόλεμοι στη διάρκειά της, καθώς και κινήματα αστικά και αγροτικά, όπως αυτά της Σάμου και της Άνδρου.

Επίσης, ο κοινωνικός χαρακτήρας της επανάστασης εξηγεί γιατί ο κατώτερος κλήρος, δηλαδή οι φτωχοί παπάδες των χωριών, συχνά αψηφούσαν την επίσημη γραμμή της Εκκλησίας και συντάσσονταν με τον εξεγερμένο λαό.

• Το κείμενο αυτό συνοψίζει την ομιλία που έκανε η **Χαρίτα Μήνη** στο πλαίσιο του διαδικτυακού αφιερώματος της Ένωσης Αθέων, με τίτλο "1821, ο ρόλος της εκκλησίας στην επανάσταση" στις 26/3.

ΙΝΔΙΑ

Η κόλαση του Μόντι

Μόλις τον περασμένο Φλεβάρη, ο Ναρέντρα Μόντι είχε χαρακτηριστεί από το κόμμα του “Μωυσής” που κατάρφερε και πέρασε τη χώρα από τις συμπληγάδες του κορονοϊού και την έβγαλε χωρίς γρατζουνιά. Ο ίδιος ο Μόντι παρουσιαζόταν σε διεθνείς οργανισμούς, καμαρώνοντας που η Ινδία διέψευσε τις αρνητικές προβλέψεις και δεν βίωσε μαζικούς θανάτους, αντίθετα έχει μετατραπεί σε “φαρμακείο του πλανήτη”. Ορισμένες από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες εμβολίων βρίσκονται στην Ινδία, ενώ σε όλη τη διάρκεια της πανδημίας, η χώρα δεν έπαψε να εξάγει φιάλες οξυγόνου και κάθε είδους φαρμακευτικό υλικό.

Σήμερα η Ινδία είναι το παγκόσμιο επίκεντρο της πανδημίας. Επίσημως καταγράφονται 3.500 θάνατοι κάθε μέρα. Συνολικά οι αρχές ενημερώνουν για 220 χιλιάδες θανάτους στη χώρα μέχρι στιγμής και προβλέπουν ένα εκατομμύριο νεκρούς μέχρι αρχές Αυγούστου. Ωστόσο, υπάρχουν ειδικοί που ήδη λένε πως οι 220 χιλιάδες θάνατοι πιθανώς να είναι το ένα πέμπτο των πραγματικών. Αμέτρητοι άνθρωποι πεθαίνουν στα σπίτια τους, σε απομακρυσμένες περιοχές ή και μέσα στις πιο φτωχές, πυκνοκατοικημένες περιοχές των πόλεων χωρίς να μπορέσουν καν να φτάσουν στο νοσοκομείο. Άνθρωποι πεθαίνουν στον περίβολο των νοσοκομείων, μέσα σε πάρκινγκ, περιμένοντας να αδειάσει κάποιο κρεβάτι. Τα νοσοκομεία, ακόμη και τα πιο ακριβά, ιδιωτικά, κάνουν εκκλήσεις να βρεθούν φιάλες οξυγόνου. Η μαύρη αγορά οξυγόνου είναι η πιο προσοδοφόρα επιχείρηση αυτές τις μέρες. Τα κρεματόρια έχουν ξεμείνει από ξύλο για τις καύσεις. Οι δασικές υπηρεσίες έδωσαν άδειες να μπορούν να κόβονται τα δέντρα μέσα στις πόλεις, για να μπορέσει ο κόσμος να κάψει τους νεκρούς του, όπως συνηθίζουν οι Ινδουϊστές.

Η ακροδεξιά που κυβερνάει την Ινδία επέλεξε να αφήσει εντελώς στη μοίρα του το σύστημα Υγείας. Από το Νοέμβρη, η επιτροπή που έστησε η ίδια η κυβέρνηση προειδοποιούσε για την επερχόμενη έλλειψη σε φιάλες οξυγόνου, αλλά ο Μόντι ήθελε να κάνει το κομμάτι του διεθνώς. Δεν έμεινε όμως εκεί.

Για να εκμεταλλευτεί ακόμη περισσότερο την “επιτυχία” του στο πρώτο κύμα, ο Μόντι επέτρεψε, ενίσχυσε, ακόμη και επέσπευσε θρησκευτικές γιορτές των Ινδουϊστών, στις οποίες συγκεντρώνονται μέχρι και ένα εκατομμύριο άνθρωποι. Το **Κουμπχ Μελά** γίνεται κανονικά κάθε 12 χρόνια, αλλά φέτος έγινε στα 11, επειδή ο Μόντι αποδέχθηκε τις πιέ-

Μαζικές καύσεις νεκρών. Φωτό: Adnan Abidi/Reuters

σεις των αστρολόγων, μιας και ο Δίας έμπαινε στον Υδροχόο την ώρα που ο ήλιος ήταν στον Κριό. Πρόκειται για παραθρησκευτικές οργανώσεις που διαπλέκονται με την ινδική ακροδεξιά και πρότειναν την κατανάλωση ούρων και κοπράνων αγελάδας κατά του κορονοϊού. 700 χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν ο ένας πάνω στον άλλο.

Ισλαμοφοβία

Τον Μάρτη του 2020, όταν ακόμη τα κρούσματα ήταν λίγα στην Ινδία, έγινε μια προγραμματισμένη θρησκευτική μουσουλμανική εκδήλωση με οχτώ χιλιάδες ανθρώπους. Η κυβέρνηση στοχοποίησε τους μουσουλμάνους, όπως κάνει για το καθετί, και το αποτέλεσμα ήταν ακόμη και λιντσαρίσματα απλών ανθρώπων στους δρόμους από ακροδεξιούς Ινδουϊστές που αποκαλούσαν τους μουσουλμάνους “διασπορείς τους κορονοϊού”. Όλο αυτό το πολιτικό κεφάλαιο της “νίκης” κατά του κορονοϊού και της αδόστακτης μισαλλοδοξίας κατά των μουσουλμάνων, η κυβέρνηση Μόντι θέλησε να το διοχετεύσει στις προεκλογικές της εκστρατείες. Αποτέλεσμα ήταν ότι έριξε κι άλλο λάδι στη φωτιά της πανδημίας.

Το μεγαλύτερό της μέλημα ήταν οι εκλογές στη Δυτική Βεγγάλη. Το **BJP**, το κυβερνών κόμμα του Μόντι, από τη στιγμή που έφτασε στην εξουσία έχει ανάμεσα στους βασικούς του στόχους να εξαπλωθεί γεωγραφικά στην Ινδία, φτάνοντας από το Κέντρο (το Δελχί) σε περιοχές που δεν είχε παραδοσιακά παρουσία. Έτσι αποφάσισε να μετατρέψει τις εκλογές της Δυτικής Βεγγάλης από εκλογές μίας μέρας σε εκλογές

οχτώ γύρων. Ολόκληρος ο κυβερνητικός, κρατικός και παρακρατικός μηχανισμός αφοσιώθηκε στη Δυτική Βεγγάλη, κάνοντας μαζικές προεκλογικές συγκεντρώσεις τους τελευταίους μήνες. Ευτυχώς, το σχέδιο Μόντι ηττήθηκε στη Δυτική Βεγγάλη. Το **Κογκρέσο Βάσης** (διάσπαση του Εθνικού Κογκρέσου) θα συνεχίσει να ελέγχει την κυβέρνηση.

Ακόμη και υψηλόβαθμα στελέχη του Ιατρικού Συλλόγου κατηγορούν πλέον τον Μόντι σαν βασικό “υπερδιασπορέα” του κορονοϊού. Πολλά εκατομμύρια άνθρωποι είναι εξοργισμένοι. Είναι η ίδια κυβέρνηση που πέρσι εφάρμοσε το πιο σκληρό λοκντάουν ολόκληρου του πλανήτη, αφήνοντας όλους τους εσωτερικούς μετανάστες στη μέση του πουθενά, χωρίς δουλειά, χωρίς σπίτι και χωρίς μέσο για να γυρίσουν στα χωριά τους. Το φτωχό Μπιχάρ από την μεγαλούπολη της Μουμπάι απέχει όσο η Θεσσαλονίκη από το Βερολίνο, αλλά ο κόσμος άρχισε να γυρίζει με τα πόδια ή με ποδήλατα. Εκατοντάδες άνθρωποι πέθαναν στη διαδρομή. Γύρισαν πίσω στο Μπιχάρ, όπου μπορεί να μην έχουν δουλειά αλλά έχουν οικογένεια. Και τώρα πεθαίνουν εκεί από παντελή έλλειψη κλινών. Είναι η πολιτεία με τα λιγότερα κρεβάτια σε νοσοκομεία, 26 για κάθε 100 χιλιάδες ανθρώπους.

Αντίσταση

Είναι η ίδια κυβέρνηση Μόντι που περνούσε νόμους που μετατρέπουν μουσουλμάνους πολίτες της χώρας σε “ξένους” χωρίς δικαιώματα. Η ίδια κυβέρνηση που στο μέσο της πανδημίας προώθησε τους αντιαγροτικούς νόμους για να χαρίσει την παραγωγή τροφίμων στις μεγά-

λες αλυσίδες και τις πολυεθνικές, πυροδοτώντας μια εξέγερση στο Παντζάμπ και σε άλλες περιοχές της Βόρειας Ινδίας.

Καπιταλιστές όλων των αποχρώσεων, εντός και εκτός Ινδίας, είχαν υποδεχτεί τον ερχομό του Μόντι στην εξουσία πανηγυρικά. Έβλεπαν ότι όντας ένας φανατικός της αγοράς θα έβαζε το τελευταίο καρφί στον μεγάλο κρατικό τομέα που κληρονόμησε η Ινδία από τις δεκαετίες του Κογκρέσου και θα έκανε την Ινδία να μετατραπεί σε μια δεύτερη Κίνα με ευκαιρίες για επενδύσεις και μάλιστα ακόμη πιο ανοιχτή στο δυτικό κεφάλαιο. Το γεγονός ότι ο ίδιος και τα στελέχη γύρω του προέρχονται από το **RSS**, τη φασιστική οργάνωση με ρίζες στη δεκαετία του ‘30 και τους θαυμαστές του Μουσολίνι και του Χίτλερ, ήταν λεπτομέρεια.

Τώρα μαζί με τον Τραμπ και τον Μπολσονάρο, ο Μόντι μετατρέπεται σε σύμβολο του σύγχρονου Μεσαίωνα που βρίσκει πρόσφορο έδαφος μέσα στο σημερινό καπιταλισμό. Είναι το σύστημα που εξάγει υπερσύγχρονα εργαλεία και δίνει ούρα αγελάδας στους φτωχούς. Το σύστημα που αποκαλεί τον Μόντι εκσυγχρονιστή και όσους αντιστέκονται “καθυστερημένους”. Οι αντιστάσεις όμως δεν έχουν σταματήσει ούτε μέρα στην Ινδία. Από τις γυναίκες που οργάνωσαν καταλήψεις δρόμων στο Δελχί, μέχρι τους αγρότες που εισέβαλαν με τα τρακτέρ τους, περνώντας μέσα από τις μαζικές γενικές απεργίες, η Ινδία δεν είναι μόνο η χώρα των καταπιεσμένων και των φτωχών που πεθαίνουν αβοήθητοι, αλλά και της μεγαλύτερης οργανωμένης αντίστασης.

Νίκος Λούντος

Ο Μπρίντεν δεν είναι φίλος των Αρμενίων

Η αναγνώριση της “Γενοκτονίας των Αρμενίων” από τον Μπρίντεν μετατράπηκε σε είδηση μεγάλης σημασίας. Και, όπως ήταν αναμενόμενο, στην Ελλάδα αναδείχθηκε ακόμη πιο πολύ, σαν ένα “χαστούκι στον Ερντογάν”.

Αντί για σεβασμό στους εκατοντάδες χιλιάδες Αρμένιους και Αρμένισσες που σκοτώθηκαν στη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου Πόλεμου, οι τουρκοφάγοι συνεχίζουν να τους χρησιμοποιούν σαν εργαλεία. Αντί να τιμήσουν τη μνήμη τους, σκέφτονται πώς η αναγνώριση του Μπρίντεν ανοίγει το δρόμο για τις ΑΟΖ, το φυσικό αέριο και τη μοιρασιά της Μεσογείου.

Είναι ταυτόχρονα τόσο γλείφτες των ιμπεριαλιστών, που γιορτάζουν την υπογραφή του Μπρίντεν σαν βεβαίωση ότι όντως υπήρξε γενοκτονία στα χρόνια 1915-1917. Αν ξέρουν κάτι καλά από σφαγές οι κυβερνήσεις των Ηνωμένων Πολιτειών είναι να τις διεξάγουν. Το έδαφός τους είναι σπαρμένο από το αίμα των αυτόχthonων λαών που εξαφανίστηκαν με τον ερχομό των αποικιοκρατών. Ο πλανήτης είναι σπαρμένος από τις βόμβες τους. Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη την αμερικάνικη βούλα για να τιμήσουν τους αθώους που έπεσαν θύματα των αυτοκρατοριών, των πολέμων, του εθνικισμού και του ιμπεριαλισμού.

Οι Αρμένιοι έχουν πολλές φορές στην ιστορία ζήσει τι σημαίνει να επενδύεις τις ελπίδες σου στη στήριξη ισχυρών “φίλων” που σε αφήνουν μόνο σου την τελευταία στιγμή. Και το 1915 αυτό έγινε στη μεγαλύτερη κλίμακα, και στον πρόσφατο πόλεμο με το Αζερμπαϊτζάν αυτό έγινε. Μετά την ήττα, και ο Μακρόν και ο Πούτιν, και τώρα ο Μπρίντεν κάνουν κινήσεις “καλής θέλησης”. Ο Ρήγας Φεραίος πριν από 225 χρόνια καλούσε τους λαούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας “Βούλγαροι κι Αρβανίτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί, Αράπηδες και άσπροι, με μια κοινή ορμή, για την ελευθερία, να ζώσμε σπαθί”. Αυτή είναι η προοπτική και σήμερα, όχι ο εθνικισμός που οδήγησε σε σφαγές και αλληλοσφαγές.